

รายงาน
สถานการณ์การทรมานและการปฏิบัติ
ที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี
ในจังหวัดชายแดนใต้
ปี 2557-2558

เผยแพร่ เดือนมกราคม 2559
เก็บข้อมูลและเรียบเรียงโดย
กลุ่มด้วยใจ
องค์กรเครือข่ายสิทธิมนุษยชนปัตตานี
มูลนิธิผสานวัฒนธรรม

รายงานสถานการณ์การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย
ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี

ข้อมูลบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ISBN

กองบรรณาธิการ

นายสมชาย หอมลออ

นางสาวพรเพ็ญ คงขจรเกียรติ

นางสาวอัญชญา ทิมมินะห์

จัดพิมพ์โดย

มูลนิธิผสานวัฒนธรรม

องค์กรเครือข่ายสิทธิมนุษยชนปาตานี

กลุ่มด้วยใจ

หนังสือเล่มนี้ไม่สงวนสิทธิ์สำหรับการนำบางส่วนหรือทั้งหมดไปใช้ในการศึกษา
การจัดกิจกรรมรณรงค์ด้านสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้กรุณาอ้างอิงที่มา
หรือแจ้งให้ผู้จัดพิมพ์ทราบจักขอบคุณยิ่ง

สารบัญ

1. บทนำ	15
2. คำนิยาม “การทรมาน” และ “การปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี”	9
3. สถานการณ์การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีในจังหวัดชายแดนใต้	11
3.1 ข้อมูลเบื้องต้น	13
3.2. ลักษณะของการกระทำทรมาน	15
4. วิธีการกระทำทรมาน	30
4.1 การกระทำทรมานทางจิตใจ	30
4.2 การกระทำทรมานทางร่างกาย	40
4.3 การปฏิบัติที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมต่างๆ	69
5. ผลกระทบจากการทรมาน	72
5.1 ผลกระทบทางด้านร่างกาย	72
5.2 ผลกระทบทางด้านจิตใจ	73
5.3 ผลกระทบต่อบุคคล	74
5.4 ผลกระทบต่อครอบครัว	75
5.5 ผลกระทบทางด้านสังคมและความมั่นคง	76
6. การดำเนินการต่อผู้ที่กระทำทรมาน	79

7. การเยียวยาเหยื่อที่ถูกรังแก	80
7.1 วิธีการเยียวยา	81
7.2 ความท้าทายการเยียวยาเหยื่อที่ถูกรังแก ในประเทศไทย	87
8. การชดเชยค่าเสียหาย	88
9. แนวทางในการป้องกันการรังแก	90
12 ปี การทำงาน เรื่องการยุติการรังแก และการปฏิบัติ อย่างไร้มนุษยธรรมในปิตาณ	93
พรเพ็ญ คงขจรเกียรติ	

1. บทนำ

ประเด็นเชื้อชาติและศาสนาเป็นปัญหารากเหง้าของความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนใต้ที่มีประวัติศาสตร์ของความขัดแย้งตั้งแต่เมื่อครั้งอาณาจักรสยามมาทำสงครามกับอาณาจักรปัตตานีโดยอาณาจักรสยามได้เอาอาณาจักรปัตตานีและอาณาจักรมุสลิมมาอยู่ในภาคใต้เป็นประเทศราชโดยเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ และต่อมาได้ผนวกดินแดนดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรสยาม ในปี พ.ศ. 2445 ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในขณะที่ดินแดนอื่นๆ ในแหลมมลายูทางใต้ตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษตาม เหตุการณ์ดังกล่าว ได้เกิดกลุ่มเคลื่อนไหวต่อสู้รัฐไทยเพื่อเอกราชหรือสิทธิในการปกครองตนเองเพื่อสถาปนา “รัฐปัตตานี” ตลอด มาจนถึงปัจจุบัน การต่อต้านขัดขืนการปกครองของรัฐไทยโดยกลุ่มขบวนการเอกราช และการควบคุมปราบปรามโดยรัฐไทยได้ก่อให้เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงอยู่เป็นระยะๆ โดยเฉพาะเมื่อการปกครองของรัฐไทย หรือเจ้าหน้าที่ขาดความรู้ความเข้าใจในความอ่อนไหวทางด้านเชื้อชาติ ศาสนาในพื้นที่ดังกล่าว

หากมองว่าสถานการณ์ความรุนแรงระลอกใหม่ในปัจจุบัน มีจุดเริ่มต้นจากเหตุการณ์ปล้นปืน ค่ายปิเหล็ง จังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547 จนถึงปัจจุบัน เวลาได้ก็ล่วงเลยมากกว่า 11 ปีแล้ว ก็ยังไม่มีที่ท่าว่าความรุนแรงในพื้นที่ดังกล่าวจะลดลงในระยะเวลานี้แต่อย่างไร จากรายงานของศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้พบว่ามีเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 2547 จนถึงปี 2557 จำนวน 14,688 ครั้ง ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตทั้งสิ้นถึง 6,286 ราย เฉลี่ยแล้วมีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ความรุนแรง

ปีละ 571 รายและมีผู้ได้รับบาดเจ็บทั้งสิ้น 11,366 ราย เฉลี่ยปีละ 1,033 ราย¹

จากความรุนแรงที่เกิดขึ้นทำให้รัฐบาลไทยพยายามดำเนินมาตรการต่างๆ รวมทั้งการใช้และการออกกฎหมายพิเศษหลายฉบับ คือ การประกาศใช้มาตรการในการตรวจค้น ห้าม ยึด จับกุม กักหรือควบคุมตัวบุคคล โดยไม่ต้องมีหมายของศาล ตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. 2457 (กฎอัยการศึก) การตราพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 (พ.ร.ก.ฉุกเฉิน) และประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยในกรณีที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น เจ้าหน้าที่สามารถปิดล้อม ตรวจค้น จับกุมและกักตัวผู้ต้องสงสัยโดยใช้อำนาจตามกฎหมายอัยการศึกไว้ในค่ายทหารได้เป็นเวลาไม่เกิน 7 วัน และควบคุมตัวในสถานที่พิเศษ ตาม พ.ร.ก.ฉุกเฉินได้อีกไม่เกิน 7 วัน และขยายการควบคุมตัวได้คราวละไม่เกิน 7 วัน รวมทั้งหมดไม่เกิน 30 วันโดยได้รับอนุญาตจากศาล ทั้งนี้โดยไม่ต้องมีข้อกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดอาญาแต่อย่างใด

แม้จะยอมรับกันในทางกฎหมายว่า บุคคลที่ถูกจับกุมและควบคุมตัวตามกฎหมายพิเศษ เป็นเพียงผู้ต้องสงสัยไม่ใช่ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่สิทธิของบุคคลเหล่านั้นกลับถูกจำกัดเสียยิ่งกว่าผู้ต้องหาในคดีอาญาเสียอีก

กล่าวคือ ไม่สามารถพบญาติหรือทนายความได้ ไม่มีการประกันตัวหรือปล่อยตัวชั่วคราว ถูกจำกัดเวลาในการเยี่ยม บางกรณีมีการปกปิด หรือย้ายสถานที่ควบคุมตัวโดยเจ้าหน้าที่เพื่อไม่ให้ญาติทราบ บุคคลที่ถูกจับกุมหรือควบคุมตัวตามกฎหมายพิเศษ จะต้องเข้าสู่กรรมวิธีในการซักถามข้อมูลโดยเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกระบวนการซักถามดังกล่าวเป็นการแสวงหาข้อมูล

¹ <http://www.deepsouthwatch.org/node/6596>

เอาจากตัวผู้ต้องสงสัยเองว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อความไม่สงบหรือกลุ่มก่อความไม่สงบหรือไม่ อันเป็นวิธีการรวบรวมพยานหลักฐานที่นอกเหนือไปจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ทั้งนี้ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน มาตรา 11 (1) ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการที่จะจับกุมและควบคุมตัวบุคคลที่สงสัยว่าจะเป็นผู้ร่วมกระทำการให้เกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือเป็นผู้ใช้ ผู้โฆษณา ผู้สนับสนุนการกระทำเช่นว่านั้น หรือปกปิดข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำให้เกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน ทั้งนี้ เท่าที่มีเหตุจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้บุคคลนั้นกระทำการหรือร่วมมือกระทำการใดๆ อันจะทำให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรง หรือเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการระงับเหตุการณ์ร้ายแรง²

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าในสถานการณ์พิเศษ ตามกฎหมายพิเศษจะให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้มากกว่าในภาวะปกติก็ตาม แต่ก็ไม่มีกฎหมายใด ทั้งกฎหมายในประเทศ และกฎหมายระหว่างประเทศ ที่ได้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่กระทำการ หรือปฏิบัติต่อบุคคลใด อย่างโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี (ต่อไปนี้จะเรียกรวมกันว่า” ทรมาณฯ”) ได้

ยิ่งไปกว่านั้น ยังถือว่าการกระทำทรมาณเป็นความผิดทางอาญาที่เจ้าหน้าที่จะต้องรับโทษอีกด้วย สำหรับการกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีนั้น เจ้าหน้าที่ที่กระทำความผิด อาจถูกลงโทษในทางวินัย หรือในทางอาญาแล้วแต่กรณี ทั้งหน่วยงานรัฐต้นสังกัด ก็ต้องรับผิดชอบละเมิดต่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการทรมาณฯ ด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เพื่อป้องกันมิให้เจ้าหน้าที่

² <http://www.deepsouthwatch.org/node/349> ปัญหาการใช้กฎหมายพิเศษในชายแดนใต้, อนุกุล อาแวปู่เตะ

กระทำทรมานหรือกระทำการอันไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยวิธีการต่างๆ พ.ร.ก.ฉุกเฉินเอง ในมาตรา 12 วรรคแรก กำหนดว่า “.....โดยจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นในลักษณะเป็นผู้กระทำผิดมิได้...” ทั้งในวรรคสองยังกำหนดว่า ในการจับกุมและควบคุมตัว “ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดทำรายงานเกี่ยวกับการจับกุมและควบคุมตัวบุคคลนั้นเสนอต่อศาลที่มีคำสั่งอนุญาตตามวรรคหนึ่ง และจัดทำสำเนารายงานนั้นไว้ ณ สถานที่ทำการของพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อให้ญาติของบุคคลนั้นสามารถขอดูรายงานดังกล่าวได้ตลอดระยะเวลาที่ควบคุมตัวบุคคลนั้นไว้”

การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ โดยอ้างการใช้อำนาจตามกฎหมายพิเศษ ทั้งกฎอัยการศึกและ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ดังกล่าวที่สามารถควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยได้เป็นเวลา 37 วัน ในสถานที่พิเศษ โดยกำหนดข้อห้ามและสร้างอุปสรรคและการกีดกันนานับประการ เพื่อไม่ให้มีการตรวจสอบจากกลุ่มองค์กรต่างๆ และการเยี่ยมของญาติและทนายความโดยอิสระ เป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้ถูกจับกุม กัก หรือควบคุมตัว ถูกทรมานฯ โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงบางคน หรือโดยการรู้เห็นเป็นใจของเจ้าหน้าที่ ผู้บังคับบัญชาบางคน และหน่วยงานของรัฐบางแห่ง

มูลนิธิผสานวัฒนธรรม และองค์กรเครือข่าย ได้รับข้อร้องเรียนจากผู้ที่เคยถูกจับกุมและควบคุมตัว ว่าถูกกระทำทรมาน หรือถูกปฏิบัติอย่างโหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี หลายกรณีด้วยกัน ด้วยเหตุนี้ มูลนิธิผสานวัฒนธรรม ร่วมกับกลุ่มด้วยใจ องค์กรเครือข่ายสิทธิมนุษยชนปาตานี ภายใต้งานสนับสนุนของกองทุนเพื่อเหยื่อการทรมานแห่งสหประชาชาติ (United Nations Fund for Victims of Torture) จึงได้เก็บรวบรวมข้อมูล และให้ความช่วยเหลือเหยื่อจากการทรมานฯ เพื่อบรรเทาความเจ็บปวดเสียหายทั้งทางกายและจิตใจ ฟืนฟูและสนับสนุนให้กลับมาใช้ชีวิตได้ปกติเหมือนเดิม และได้ให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายเพื่อให้บุคคลเหล่านั้นสามารถเข้าถึง

ความยุติธรรมและการเยียวยาจากรัฐ และเพื่อเสนอแนะต่อเจ้าหน้าที่และหน่วยงานของรัฐ ให้ดำเนินการทั้งในทางนโยบาย กฎหมาย และการปฏิบัติ เพื่อป้องกันและจัดการทรมาน และการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี ซึ่งยังดำรงอยู่อย่างกว้างขวางในจังหวัดชายแดนภาคใต้

2. คำนิยาม

2.1 “การทรมาน”

ตามข้อบทที่ 1 (1) แห่งอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี ค.ศ. 1984 (อนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ) ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกโดยการภาคยานุวัติ เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2550 “การทรมาน” หมายถึง

การกระทำใดก็ตาม โดยเจตนาที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส ไม่ว่าจะทางกายหรือทางจิตใจต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยมีเจตนาพิเศษเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้ได้มาซึ่ง

- (1) ข้อเสนอเทศหรือคำสั่งสาธภาพจากบุคคลที่ถูกทรมานหรือจากบุคคลอื่น
 - (2) การลงโทษบุคคลที่ถูกทรมาน สำหรับการกระทำที่บุคคลนั้น หรือบุคคลที่สามกระทำหรือถูกสงสัยว่าได้กระทำ
 - (3) เป็นการข่มขู่ให้กลัว หรือบังคับขู่เข็ญผู้ถูกทรมาน หรือบุคคลที่สาม หรือ
 - (4) เพราะเหตุใดๆ บนพื้นฐานของการเลือกปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใด
- โดยการกระทำนั้นเป็นการกระทำ (หรืองดเว้นการที่จกต้องกระทำ) โดยเจ้าหน้าที่รัฐ หรือบุคคลอื่นโดยการยุยง หรือโดยความยินยอม หรือรู้เห็นเป็นใจของเจ้าหน้าที่รัฐ หรือบุคคลใดที่ใช้อำนาจรัฐ

ตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ ข้อบทที่ 4 (1) ประเทศภาคี รวมทั้งประเทศไทย จะต้องประกันว่าการกระทำทรมานทั้งปวง เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของประเทศตน ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มี ข้อหาความผิดฐานกระทำทรมาน โดยในการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาต่อต้าน การทรมานฯ ประเทศไทยเข้าเป็นสมาชิกโดยมีถ้อยแถลง (Declaration) ข้อสงวนในการตีความ (Reservation) คำนิยามของคำว่า “การทรมาน” ให้การกระทำทรมานสามารถลงโทษได้ตามกฎหมายอาญาของไทยที่มีอยู่ เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ประเทศที่เข้าเป็นภาคีอนุสัญญารวมทั้งประเทศไทยโดย มีข้อสงวนนั้น ในที่สุดก็ต้องยกเลิกข้อสงวนดังกล่าว โดยการแก้ไขหรือ ตระกฏหมาย กำหนดให้การกระทำทรมานเป็นความผิดอาญา โดยมีองค์ประกอบ ความผิด ตามคำนิยามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ ซึ่งในเรื่องนี้ สำนักงานคณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย และกรมคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม กำลังดำเนินการอยู่

2.2 “การประติบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือ ย่ำยีศักดิ์ศรี”

อนุสัญญาต่อต้านการทรมานไม่ได้กำหนดคำนิยามของคำว่า “การประติบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี” (ซึ่งต่อไปนี้คำว่า “การประติบัติ” จะใช้เป็น “การปฏิบัติ”) ไว้ เนื่องจากการ ละเมิดสิทธิมนุษยชนในลักษณะดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับบริบททางสังคม และวัฒนธรรมของแต่ละสังคม การกำหนดนิยามไว้ อาจทำให้เกิดข้อจำกัด ในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนยิ่งกว่า และอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ ก็ไม่ได้กำหนดว่ารัฐภาคีจะต้องดำเนินการให้ “การปฏิบัติหรือการลงโทษ ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี” เป็นความผิดทางอาญา

ถึงกระนั้นก็ตาม แม้รัฐภาคีบางรัฐแห่งอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ มิได้กำหนดให้การปฏิบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรืออ่ำยศักดิ์ศรี เป็นความผิดอาญา แต่เมื่อมีการละเมิดในลักษณะดังกล่าว รัฐภาคียังมีความรับผิดชอบตามพันธกรณีด้านต่างๆ ที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา ดังที่ระบุไว้ในข้อบทที่ 16 ของอนุสัญญา

กล่าวสำหรับประเทศไทย แม้ขณะที่ประเทศไทยจะไม่ได้กำหนดให้ “การประตบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรืออ่ำยศักดิ์ศรี” เป็นความผิดทางอาญา แต่เมื่อมีการกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ หรือบุคคลอื่น โดยการยุ้ง หรือโดยความยินยอม หรือรู้เห็นเป็นใจของเจ้าหน้าที่รัฐ หรือบุคคลที่ใช้อำนาจรัฐในลักษณะดังกล่าว ผู้กระทำย้งอาจต้องรับผิดชอบในทางอาญาและทางปกครอง หรือทั้งทางวินัยแล้วแต่กรณี

3. สถานการณ์การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรืออ่ำยศักดิ์ศรีในจังหวัดชายแดนใต้

มูลนิธิสานวัฒนธรรม กลุ่มด้วยใจ และองค์กรเครือข่ายสิทธิมนุษยชน ปาตานี ได้รับเรื่องร้องเรียนจากผู้ที่ถูกทรมานฯ ญาติ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง และจากการลงพื้นที่เพื่อไปตรวจสอบข้อเท็จจริง และเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบประเมินผลกระทบจากการทรมานฯ เพื่อประกอบการวินิจฉัยของแพทย์ ซึ่งดำเนินการออกแบบโดย Physicians for Human Rights (PHR) และ American Bar Association Rule of Law Initiative (ABAROLI) โดยแบบสอบถามดังกล่าวได้นำหลักการสากลที่ชื่อว่า “พิธีสารอิสตันบูล” มาเป็นแนวทางในการตั้งกรอบคำถามและแนวทางการบันทึกผลกระทบจากการทรมาน

พิธีสารอิสตันบูล เป็นคู่มือสืบสวนสอบสวนและบันทึกข้อมูลหลักฐานอย่างมีประสิทธิภาพ กรณีการทรมาน และการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี (Istanbul Protocol: Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment) นั้น เกิดจากความร่วมมือของนักนิติวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักจิตวิทยา ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิมนุษยชนและนักกฎหมายในประเทศต่างๆ ทั่วโลก เพื่อวางหลักเกณฑ์มาตรฐานในการบันทึกรวบรวมพยานหลักฐานกรณีการทรมานฯ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแนวทางให้ความช่วยเหลือเหยื่อผู้เสียหายจากการถูกทรมานฯ เพื่อการคุ้มครองและเยียวยา และสามารถนำเสนอพยานหลักฐานอันเกิดจากการได้รับบาดเจ็บไม่ว่าจะเป็นทางร่างกายหรือจิตใจต่อศาลอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

การนำนิติวิทยาศาสตร์ (Forensic science) และนิติจิตเวชศาสตร์ (Forensic psychiatry) เป็นเครื่องมือและกลไกหนึ่งที่จะเข้ามาสนับสนุนให้กระบวนการยุติธรรมต่อเหยื่อผู้รอดพ้นจากการทรมานฯ จะเกิดประสิทธิผล อันทำให้เหยื่อผู้เสียหายได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายและได้รับการเยียวยาได้ด้วยความร่วมมือจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทุกฝ่าย

สำหรับนิติจิตเวชศาสตร์เป็นองค์ความรู้ใหม่ในสังคมไทยที่จะนำมาใช้กับเหยื่อผู้เสียหายจากการถูกทรมานฯ ไม่ว่าจะเกิดจากการกระทำของผู้ก่อความไม่สงบและจากฝ่ายเจ้าหน้าที่รัฐ นิติวิทยาศาสตร์และนิติจิตเวชศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมที่จะสามารถคุ้มครองเหยื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะเหยื่อผู้เสียหายจากการทรมานและการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรมควรได้รับความรู้ ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายและการเยียวยาความเสียหายอย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยเยียวยาที่เหมาะสมด้วย

3.1 ข้อมูลเบื้องต้น

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นที่ดำเนินการในปี 2557-2558 มีผู้ร้องเรียนและได้มีการตรวจสอบเบื้องต้น เกี่ยวกับผู้ถูกกระทำทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี (ต่อไปจะเรียกรวมกันว่า “ผู้ถูกทรมาน”) โดยมีผู้ร้องเรียนที่ถูกทรมานฯ ระหว่างปี 2547 จนถึงปัจจุบัน รวมทั้งสิ้น 54 ราย แยกเป็นรายปี ดังนี้

ปี	จำนวน
2547	ไม่ร้องเรียน
2548	ไม่ร้องเรียน
2549	1
2550	4
2551	ไม่ร้องเรียน
2552	2
2553	3
2554	2
2555	ไม่ร้องเรียน
2556	7
2557	17
2558	15
ไม่ระบุ	2
รวม	54

เกี่ยวกับผู้ถูกรรณน

จากการประมวลข้อมูลที่ได้จากการร้องเรียนและการตรวจสอบเบื้องต้น โดยมูลนิธิผสนวฒนธรรมและองค์กรเครือข่าย พบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำรรณนและการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี ดังนี้

อายุผู้ถูกรรณน

ผู้ถูกรรณนฯ ทั้งหมด หรือร้อยละ 100 เป็นผู้มีเชื้อชาติ มลายูและนับถือศาสนาอิสลาม มีอายุส่วนใหญ่อยู่ในวัยฉกรรจ์ โดยจํานวนมากที่สุดเป็นผู้มีอายุอยู่ในช่วง 29-38 ปี มีจํานวนถึง 28 คน คิดเป็นร้อยละ 51.85 รองลงมาคือช่วงอายุ 19-28 ปี จํานวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 38.89

ช่วงอายุ (ปี)	จํานวน (คน)	ร้อยละ
19-28 ปี	21	38.89
29-38 ปี	28	51.85
39-48 ปี	5	9.26
รวมทั้งสิ้น	54	100.0

ภูมิภาค

ผู้ถูกรรณนฯ มีภูมิภาคอยู่ในจังหวัดปัตตานีมากที่สุด คือจํานวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 57.41 รองลงมาคือจังหวัดนราธิวาสจํานวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 24.07 และจังหวัดยะลา 10 คน คิดเป็น 18.52 %

จังหวัด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปัตตานี	31	57.41
ยะลา	10	18.52
นราธิวาส	13	24.07
รวมทั้งสิ้น	54	100.0

เชื้อชาติ

ผู้ที่ร้องเรียนเรื่องการถูกทรมานร้อยละ 100 คือผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม และมีเชื้อชาติมลายู ซึ่งประเด็นเชื้อชาติศาสนาเป็นรากเหง้าของความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนใต้ที่มีประวัติศาสตร์ตั้งแต่ครั้งราชอาณาจักรสยามมาทำสงครามกับอาณาจักรปัตตานี ยึดครองเป็นประเทศราชและผนวกเป็นส่วนหนึ่งของรัฐสยามในยุคสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และจากการปกครองที่ขาดความรู้ความเข้าใจทางด้าน เชื้อชาติ ศาสนา ทำให้เกิดกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อเอกราชของรัฐปัตตานีต่อสู้กับรัฐบาลไทยจนถึงปัจจุบัน และ ด้วยประวัติศาสตร์ดังกล่าวผู้ที่ถูกกล่าวหาในคดีความมั่นคงต่อรัฐไทย ก็คือชาวมลายูมุสลิม

3.2 ลักษณะของการกระทำทรมานฯ

(1) การกระทำทรมานอย่างเป็นระบบ

การกระทำทรมานฯ ที่เกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนใต้เป็นการกระทำอย่างเป็นระบบ จากคำนิยาม³ หมายถึงการกระทำทรมานที่กระทำเป็นประจำ แพร่

³ https://books.google.co.th/books?id=c3RQURYh1bMC&pg=PA89&lpg=PA89&dq=systematic+torture+definition&source=bl&ots=NLinZW1Tv&sig=kqT3h_I4HJqoMOMNk0IR80SOhM4&hl=th&sa=X&ved=0ahUKEWjb443Y mt7JAhUJBI4KHfrpDaY4

หลาย และ ตั้งใจ ซึ่งจากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า เรื่องการทรมานใน จังหวัดชายแดนใต้เป็นกรณีที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนานตั้งแต่ปี 2547 จนถึง ปัจจุบันในสถานที่เดิม และมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับ สารภาพจากผู้ถูกทรมานฯ โดยเจ้าหน้าที่รัฐ ทั้งตำรวจและทหาร ทั้งๆ ที่มีการ โต้แย้ง ร้องเรียน ร้องทุกข์ และรณรงค์ต่อต้านการทรมานฯ โดยผู้ถูกทรมานฯ ญาติ และกลุ่มองค์กรต่างๆ ทั้งในท้องถิ่น ระดับชาติ และองค์กรระหว่าง ประเทศ แต่รัฐยังไม่ได้นำดำเนินการอย่างมีนัยสำคัญในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการกระทำทรมานฯ และในการลงโทษเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำผิด

(2) เงื่อนไขที่เปิดโอกาสให้เกิดการกระทำทรมานฯ

สถานที่ที่เป็นโอกาสให้เกิดการกระทำทรมานฯ มีจุดเริ่มต้นตั้งแต่ จุดที่การควบคุมตัว ระหว่างการเดินทางขณะอยู่บนรถ ห้องสอบสวนหรือ ชักถาม หรือสถานที่ควบคุมตัว รวมทั้งระหว่างการปิดล้อม ตรวจค้นและจับกุม

(2.1) ระหว่างการจับกุม

ในระหว่างการจับกุมได้มีการทำร้ายร่างกายเกิดขึ้น และมีสภาพการ บาดเจ็บจากการจับกุมให้เห็นได้ โดยเจ้าหน้าที่มักอ้างว่า ร่องรอยบาดแผล ต่างๆ หรือการใช้กำลัง เกิดจากการชุลมุนหรือผู้ต้องสงสัยขัดขืนการจับกุมจึง เกิดบาดแผลต่างๆ ตามร่างกายของเหยื่อ แต่จากการบันทึกข้อมูล มีทั้งกรณี ที่กำลังจะหลบหนีการจับกุมหรือมีการยินยอมให้จับกุมแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ก็ยัง ทำร้ายร่างกายผู้ที่ถูกจับกุม ซึ่งมีทั้งข่มขู่ ทำร้ายร่างกาย จำลองการประหาร ชีวิต เป็นต้น โดยมีตัวอย่างจากการบันทึกการสัมภาษณ์ผู้ที่ถูกกระทำทรมานฯ เช่น

ChDoAQhLMAg#v=onepage&q=systematic%20torture%20definition&f=false

DJ.04.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 30ปี เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2556

“ทหารพราน หน่วยสลาตันได้นำกำลังประมาณ 13 คันรถ ประมาณ 50-60 คน มาปิดล้อมที่และ ได้มีการจับกุมวัยรุ่น 6 คน จากนั้นเข้าไปค้นทุกบ้านในละแวกนั้น แล้วไปค้นที่บ้าน ที่ผมอยู่ ช่วงนั้นผมกำลังทำกับข้าวอยู่กับเพื่อน 5 คน พร้อม เจ้าของบ้าน แล้วเจ้าหน้าที่ก็จับผม 2 คน คือเพื่อนกับผมที่เป็น คนนอกพื้นที่ แล้วก็ทำการค้นบ้าน จากนั้นก็จับผม มัดมือ ไขว้หลัง มัดด้วยสายรัดสีขา แล้วเจ้าหน้าที่ 4-5 คนร่วมกัน กระแทบข้างหลัง สีข้าง หลายครั้ง แล้วลากออกมาข้างนอกบ้าน (มีการมอบตัวแล้ว โดยยกมือทั้งสองข้าง) อยู่นอกบ้านโดยให้ ยืนขาออกให้ตรง เจ้าหน้าที่ยืนเหยียบบนขา น่อง โดยที่คว่ำหน้า ลงพื้น มีการตี ทบ บนหลัง หลายครั้ง บนศีรษะ เจ้าหน้าที่ ค้นในบ้านเจอปืน ซึ่งเป็นของเพื่อน เจ้าหน้าที่ถามผม แล้วมีการ ตบหัว แล้วเจ้าหน้าที่ก็จับผมเข้าไปในบ้านคนเดียว เจ้าหน้าที่ ประมาณ 13 คน ร่วมกระแทบ แล้วถามว่าปืนอยู่ที่ไหนอีก ผมตอบ ว่าไม่มี ไม่รู้ เจ้าหน้าที่เชื่อว่าถ้าไม่บอกจะยิงทิ้ง ผมตอบว่าถ้าเจอ ปืนยิงได้เลย เจ้าหน้าที่ก็เลย ทบ ตบ ตี ตามตัว ด้าน ด้านหลัง หลายครั้ง จนมี รู้สึกตัวบ้าง ไม่รู้สึกตัวบ้าง”

DJ.05.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 34 ปี ถูกควบคุมตัวในปี 2556 ในการจับกุมเป็นเวลาประมาณเพียงคืน

“หน่วยสลาตัน มาที่บ้านที่ทำงาน ซึ่งอยู่ในหมู่บ้าน ปลุกให้ เจ้าของบ้านตื่น ให้เจ้าของบ้านลงจากบ้าน และแยกผมออกจาก คนในบ้าน ถามชื่อว่าเขาชื่อนี้หรือเปล่า ตอบว่าใช่ มือไขว้หลัง

และใส่กุญแจมือ พาไปที่รถ ถามว่าป็นอยู่ที่ไหน ผมตอบว่าไม่มี
เจ้าหน้าที่หน่วยลาดตระเวน เตะด้วยเท้าที่สวมใส่รองเท้าคอมแบท
ด้านหน้า และถ่ายภาพ และตรวจดูว่ามีบาดแผลหรือไม่ เตะ
ถาม เหยียบที่ข้อมือ เอาปากบีนเหยใส่ในปาก 3-4 ครั้ง รู้สึก
เจ็บ เหนื่อยจนขา ถอดรองเท้าและเอาเท้ามารูดหน้า 1 ครั้ง
ประมาณ อยู่ที่ด้านนอกรถประมาณ 2 ชม. แล้วพาขึ้นรถ
ใส่กุญแจมือพลาสติก”

DJ.07.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เวลา 22.30 น. เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2557 ผมอยู่ที่ร้านน้ำ
ชากลางหมู่บ้าน ลักพักประมาณ 5 นาที ทหาร/ตำรวจเข้าล้อม
มัสยิด ซึ่งมีมัสยิดไม่มีคน เจ้าหน้าที่ก็เลยไปที่ร้านน้ำชา เจ้า
หน้าที่ยิงปืนแถวร้านน้ำชา ผมหนีออกไป เจ้าหน้าที่ก็เลยไล่จับ
พอเจ้าหน้าที่จับได้ก็ลากผมไปบนถนนคอนกรีตเข้าไปที่มัสยิด
เจ้าหน้าที่ไม่ให้ใส่ผ้าโสร่ง เขาจับผมคว่าหน้ากับพื้นโดยที่
ใส่กุญแจมือและถูกมัดมือด้วยเชือกขาว ถูกซ้อม เตะ ต่อ
ย ตบ บริเวณหลัง ไหล่ ลำตัว เหยียบหัว และทั้งตัว เจ้าหน้าที่
พาไปที่บ้านโดยใส่เพียงเสื้อตัวเดียว มีการค้นบ้านช่วงที่บ้านผม
ได้รับอนุญาตให้ใส่ผ้าโสร่ง”

H.05.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2557 หลังละหมาดเสร็จก่อนออกไป
กรีดยางผมกำลังนอนเล่นและดูทีวีในบ้าน กำลังผสม 3 ฝ่าย
พร้อมอาวุธครบมือกว่าร้อยนายมีทั้ง ทหาร ตำรวจ ฝ่ายปกครอง
ได้กระจายกำลังกันปิดล้อมในหมู่บ้านของผม ทันใดนั้นเจ้าหน้าที่

ก็เข้าซาร์ตตัวผมขณะนั้นผมเสียหลักล้มลงในโคลนที่เป็นทางระบายน้ำประกอบกับแขนขอ่อนแรงเพราะตกใจกลัวเจ้าหน้าที่ จากนั้นเจ้าหน้าที่จำนวน 4 คน ใช้เท้าเหยียบที่หลัง ที่คอ ที่ ศีรษะ ถัดมาเจ้าหน้าที่ได้ลากตัวของผมขึ้นไปบนเนินดินหลังบ้าน เจ้าหน้าที่ทั้ง 4 นายมีกลิ่นเหล้าคละคลุ้งสีหน้าอยู่ในอาการเมาอย่างเห็นได้ชัด ลงมือรุนแรงที่ลำตัวของผมอย่างนับไม่ถ้วน จากนั้นมีญาติผู้ใหญ่ที่อยู่ข้างบ้านพยายามเข้ามาห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่ทำร้ายผม แต่ญาติคนนั้นก็ถูกไล่กลับไปให้เข้าไปในบ้าน จากนั้นเจ้าหน้าที่จึงลากตัวของผมเข้าไปหลังบ้านลึกเข้าไปอีก เจ้าหน้าที่ทั้ง 4 คนชุดเดิม ก็ลงมือเตะที่ลำตัวที่ศีรษะอีกหลายครั้ง จากนั้นเจ้าหน้าที่จึงล้มตัวของผมลงในท่านอนหงายและใช้เท้ากระแทบอย่างแรงหลายครั้งติดต่อกันพร้อมทั้งใช้มือบีบที่คอหอยดึงเข้าดึงออกจนกว่าผมใกล้จะหมดลมหายใจเขาทำอย่างนั้น 2 ครั้งติดต่อกัน ผมอ่อนเพลียและหมดแรงอย่างเห็นได้ชัดแต่พวกเขาก็ยังเตะผมอย่างต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่ได้ใช้สายรัดข้อมือพลาสติกรัดข้อมือทั้งสองข้างไว้หลังจัดผมให้นอนหงายพร้อมใช้เท้าเหยียบลำตัวของผมแฉไว้ จากนั้นจึงใช้ปลายปากกระบอกปืนเอ็ม 16 ยัดเข้าไปในปากและกระแทกอย่างแรงจนฟันกรามด้านล่างของผมแตก ปลายกระบอกปืนถูกยัดเข้าไปจนเลยลิ้นไก่จนทำให้ลำคออักเสบจนผมไม่สามารถกลืนน้ำลายได้เพราะเจ็บปวดมาก”

H.06.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 44 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 13 พ.ค. 2558 เวลา 18:00

“เจ้าหน้าที่ทหาร ตำรวจและกำลัง 3 ฝ่ายประมาณกว่า 100 นายได้เข้าล้อมบ้านของผม ซึ่งขณะนั้นผมกำลังจะออกจากบ้าน

ไปละหมาดมัฆริบ และเจ้าหน้าที่ก็จับตัวไม่ให้เข้าบ้าน และขณะนั้นในบ้านมีภรรยาและลูก 2 คน (ลูกชายที่โดนตบ) ลูกชายอายุ 17 ปี และลูกสาวอายุ 15 ปี และมีแขก 2 คนที่เป็นผู้ตาย 1 คน และโดนจับ 1 คน วันนั้นที่บ้านมีเพื่อนอยู่ 2 คน จากนั้นเจ้าหน้าที่ล้อมและจับกุมคนในบ้านด้วย 1 คน และมีการปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่กับคนที่อยู่ในบ้านขณะนั้น ทำให้มีคนเสียชีวิต 1 คนและถูกจับกุม 1 คนและตนก็ถูกจับกุมด้วย ในขณะที่เหตุการณ์กำลังซุลมุนทางเจ้าหน้าที่ได้ลากตัวลูกชายของผมออกมานอกบ้าน (ขณะนั้นลูกชายอยู่ในบ้าน)และทางเจ้าหน้าที่ก็ตบหัว เตะ และถีบลูกชายของผมหลายครั้งด้วยกัน ซึ่งผมก็เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกชาย ระหว่างอยู่บนรถผมและเพื่อนอีกคนหนึ่งก็ถูกซ้อมด้วยการ เตะ ตบหน้า ตบหัวหลายครั้งและก็ข่มขู่ว่าจะฆ่าทิ้งซะ ขณะนั้นผมเจ็บตามตัวและเสียใจมากที่สุดที่ถูกกระทำอย่างโหดร้าย”

(2.2) ระหว่างการเดินทางขณะอยู่บนรถ

หลังการจับกุมเจ้าหน้าที่จะนำผู้ต้องสงสัยไปยังสถานที่ที่ได้กำหนดให้เป็นสถานที่ควบคุมตัวหรือซักถามซึ่งอาจจะมีการเคลื่อนย้ายหลายครั้ง เช่น การส่งต่อ หรือการนำตัวไปชี้ที่เกิดเหตุ ซึ่งขณะที่อยู่บนรถเจ้าหน้าที่ก็มีโอกาสที่จะทำร้ายผู้ต้องสงสัยซึ่งอาจใช้การบดขยี้บนตัว ศีรษะ หรือใช้ด้ามปืนทุบตี

DJ.02.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 30 ปี

“ผมถูกควบคุมตัวในปี 2549 ประมาณ เวลา 02.00 น. เจ้าหน้าที่ทหาร 2 คน ตำรวจ 2 คน อาสาสมัครรักษาดินแดน 1 คน เจ้าหน้าที่ นอกเครื่องบิน 5 คน ตำรวจมุสลิมให้สลามแล้วถามหาผมว่าอยู่ไหน พอบอกว่าอยู่ เรียกให้ออกมา และเอา

มือไขว้หลัง ใส่กุญแจมือ บอกว่าเป็นผู้ต้องสงสัยคดีวางระเบิด
ที่ยะลา พาขึ้นรถตู้ ในรถตู้มี จนท.นอกเครื่องแบบ 7 คน เรียก
ผมว่า “ไอ้เหี้ย” ช่มชู้ให้รับสารภาพ ผม ตอบว่า ผมไม่ทราบ
วันเกิดเหตุผมไม่ได้อยู่ที่ยะลา ปฏิเสธ “มึงอยากเจอของดีไหม”
และเอาถุงพลาสติกสีดำ มาคลุมหัว 2-3 นาที จนหายใจไม่ออก
ถ้าไม่สารภาพ “มึงตาย” ผมปฏิเสธตลอด เจ้าหน้าที่ด้านหน้า
2 คน เอาไม้ยาว 3 คอก พันด้วยผ้า ตีด้านหลัง และตีด้านหน้า
10 กว่าครั้ง หายใจไม่ทัน เจ็บปวดข้างใน ทนไม่ไหว จึงยกมือ
2 ข้าง ขอให้เจ้าหน้าที่หยุดตี จนท.บอกว่า” หยุดได้ไง มึงต้อง
สารภาพก่อน กูจะหยุด” ถ้ามึงไม่สารภาพก็จะทำอย่างนี้ ชู่จะ
เอาชีวิตคนในครอบครัว รู้สึกกังวล และหวาดกลัวมาก กลัวว่า
จะเกิดอะไรกับครอบครัว”

DJ.04.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 30 ปี

“ผมถูกควบคุมตัวในปี 2556 เจ้าหน้าที่ได้พาผมขึ้นรถ โดยที่
ผมนอนตะแคงข้าง เจ้าหน้าที่ล้อม คนข้างบนเหยียบศีรษะ
ด้านข้างทั้งสองเหยียบไหล่ เจ้าหน้าที่ให้ผมรับสารภาพ แต่ผม
ไม่ยอมรับ เจ้าหน้าที่ที่เหยียบศีรษะนั้นเหยียบหลายครั้งจนศีรษะ
แตก ด้านข้างที่อยู่หน้าเหยียบด้วยร้องเท้าคอมแบท ข้างหลัง
เหยียบหลัง เจ้าหน้าที่ไม่ทำอะไรมากเพราะบาดเจ็บแล้ว
กลัวว่าจะเจ็บมากกว่านี้ (มีรูปแผลที่หลัง 1 อาทิตย์) เจ้าหน้าที่
ทำจนผมยอมรับ พอได้ถึงที่วัดศรีสาคร เจ้าหน้าที่ให้สารภาพ
ในคดี ผมยอมรับสารภาพ จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็พาไปที่วังพญา
ช่วงระหว่างทางโดนเจ้าหน้าที่ทุบตรงหน้าอก ซึ่งเจ้าหน้าที่มี
การไล่แหวนแหลม ทำการทุบเรื่อยๆ และขู่ว่าจะทำร้ายคนใน
ครอบครัว (พ่อ แม่ ภรรยา) เพื่อให้รับสารภาพ”

DJ.15.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 27 ปี

“เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2557 เวลา 06.00 น. มาที่บ้านผม รถประมาณ 29 คัน ขณะนั้นแม่ของภรรยาเปิดประตูกำลังจะลงไปจัดของหน้าบ้านเพื่อขาย อส.ถามว่าคนในครอบครัวมีชื่ออะไรบ้าง หลังจากนั้นจับผมลงจากบ้านไปไว้ด้านหลังรถกระบะอีซูซุของเจ้าหน้าที่ข้างนอกบ้าน มัดมือไขว้หลังด้วยกุญแจมือเหล็ก เจ้าหน้าที่ตำรวจถามว่ารู้จัก 4 คน ไหม ผมตอบว่า ไม่รู้จัก รู้จักแต่คนนี้ ส่วนคนอื่นไม่ คั้นในบ้านลักพักไม่เจออะไร ส่วนผมเจ้าหน้าที่ลากให้ไปอยู่ที่หลังรถ เตะที่ตา ที่ปาก 2-3 ครั้ง ปากแตก เตะที่อก 7-8 ครั้ง พอปากแตกมีเลือดไหล เจ้าหน้าที่อีกคนบอกว่าหยุด มีคนอื่นดูอยู่ ชูด้วยปืน เวลา 07.00 น. พาไปขึ้นรถ และเวียนรอบในตลาดนัด ซึ่งมีคนเยอะมาก และหยุดรถให้ประชาชนดูผม และไปที่เกิดเหตุที่ทหารพรานถูกยิงก็หยุดรถ เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกว่าให้หนี ถ้ามีงหนี่รอด มีงก็รอด กูจะนับ 1-10 ตอนนั้นผมคิดว่าทำไมต้องหนี เพราะเราไม่ได้ทำอะไรมิ ผมนึกเจ็บ เจ้าหน้าที่โกรธ เอาปืนยาวจี้ที่สะโพก กดที่สะโพกอย่างแรง รู้สึกเจ็บ บวม เดินไม่ได้ และถามอีกว่า ทำไมไม่หนี ผมบอกว่าหนีทำไม ไม่ได้ทำอะไร ผิด เจ้าหน้าที่ตำรวจพูดต่อว่า เสียตายไม่หนี ถ้าหนีกูจะส่งมึงไปอยู่กับพ่อมึง ตอนนั้นผมรู้สึกเจ็บใจและแค้นเจ้าหน้าที่มาก แต่เจ็บไว้”

(2.3) ระหว่างการซักถาม

ในระหว่างการซักถามที่ต้องใช้เวลานาน บางคนถูกซักถามเป็นเวลา 20 กว่าวัน หรือบางคนอาจถูกซักถามเพียง 3-4 วัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีการกระทำทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี

ด้วยหลากหลายวิธีการและไม่ได้แตกต่างจากสถานการณ์การทรมาณฯ ที่เกิดขึ้นทั่วโลกเลย

DJ.06.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2556 เจ้าหน้าที่พาผมมาที่ ศปก.ตร.สน. คืนแรก เมื่อเวลา 02.30 น. เจ้าหน้าที่ข้างนอก แต่งกายนอกเครื่องแบบ สีดำทั้งชุด สวมรองเท้าคอมแบท เป็นเจ้าหน้าที่ที่ได้ไปจับกุมที่ห้องพัก บางส่วน มีทั้งเป็นมุสลิมและพุทธ มาเบิกตัวเพื่อซักถาม และพาไปที่สนามยิงปืน ในพื้นที่ ศปก.ตร.สน. จนท. ทั้งหมด 10 คน ตอนนั้นผมนั่งยองๆ เจ้าหน้าที่สอบถามคำถามเดิมๆ และหาว่าเราพูดโกหก จากนั้นก็กระต๊อบตะบรีเวณต๋อยที่ปากจนฟันแตกด้านในและเอาด้ามท้ายปืนทุบที่ตา ทำให้ตาพร่ามัว บวม ช้ำเขียว รู้สึกเจ็บมาก ตามองไม่ชัด มีเลือดออกทางจมูก โดนทำร้ายจนสลบ เจ็บที่ตา และปาก เจ็บที่ช่องท้องและบริเวณหน้าอก คืนที่สาม ละเมอรู้สึกตัวบ้าง เจ้าหน้าที่ก็ได้เบิกตัวเพื่อซักถามข้อมูลต่อ ขณะซักถาม ผมนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้อง มีเจ้าหน้าที่ซักถามเอาเท้าเตะไปมาที่ขาท่อนล่างหลายครั้ง เจ็บมาก จนซักถามเสร็จ การซักถามจะมีทุกคืนทุกวัน เป็นเวลา เช้า เที่ยง เย็น กลางคืนตั้งแต่เวลา สองทุ่มถึงห้าทุ่ม สอบถามตั้งแต่วันที่ 24 ธ.ค. 2556-8 ม.ค. 2557 เมื่อวันที่ 7 ม.ค. 2557 และวันที่ 8 ม.ค. 2557 เจ้าหน้าที่มาเบิกตัวซักถามและได้ขู่ภรรยาว่า “ถ้ามึงไม่ยอมพูด กูจะเอาภรรยา มึงไปข่มขืนและพูดขู่จะทำร้ายและไม่ยอมให้ครอบครัวมีชีวิตต่อไป” นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ยังบอกว่า เขามีวิธีที่จะทำให้เราตายได้ ถ้าไม่บอกข้อมูลมา สถานที่ควบคุมตัวที่ ศปก ตร สน ไม่มีการปิดไฟทั้งกลางวันและกลางคืน”

DJ.07.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี “เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2557

“เจ้าหน้าที่พาไปที่ค่ายอิงคยุทธ โดยพาไปที่โกดังคอนเทนเนอร์ คั้นแรกเจ้าหน้าที่ทหารพรานข้อมให้รับสารภาพ โดยมีเจ้าหน้าที่ 10 คน ตบหน้า และท้อง ถีบ ต่อยหลัง จากนั้นก็ปิดตาสองข้าง ทหารพรานเอาปืนจ่อในปาก แล้วก็ทุบ ตบ เอาสายไฟรัดคอ พอหายใจไม่ออกก็ปล่อยประมาณ 5 ครั้ง นำถุงดำคลุมศีรษะ 3-4 ครั้ง แล้วเอาน้ำสาตบนหัวจนถึงเช้า พอเช้าก็พาไปตรวจร่างกายในค่าย แต่หมอไม่ได้ตรวจแค่ให้ใบรับรองแพทย์ว่าไม่มี ไม่ได้โดนทำร้ายร่างกาย ถูกข้อมในลักษณะเดิม 3 วัน อยู่ที่ค่าย 7 วัน มีการเซ็นเอกสาร มีการขู่ว่าจะเผาบ้าน ทำร้ายคนในครอบครัว ไปที่ค่ายอิงคยุทธ 28 วัน อยู่ในห้องเย็น แขนแอร์ ตั้งแต่ 11 โมงเช้าจนถึงเที่ยงคืน ก็ส่งตัวไปที่นอน ไม่มีน้ำละหมาด ละหมาดไม่ได้ ห้องก็แคบ ถูกแช่เย็น 5 วัน ไม่ได้ละหมาด 5 วัน มีการให้เซ็นเอกสารอีกครั้ง ผมไม่เซ็น เจ้าหน้าที่ก็กักขังไม่ให้เจอกับครอบครัว/ญาติ ในที่สุดผมก็เซ็นเอกสาร เพราะเจ้าหน้าที่ทำร้ายร่างกายเจ็บหมดทั้งตัว มีการขู่จะทำร้ายภรรยา เผาบ้าน ทำร้ายพ่อ แม่ มีการข่มขู่ว่า ถ้าไม่ยอมรับ กูทำมาให้ติดคุก”

DJ.10.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นชายอายุ 30 ปี

“เมื่อวันที่ 13 เมษายน 2557 ตอนที่อยู่ค่ายอิงคยุทธ เจ้าหน้าที่มีการบีบบังคับ ข่มขู่ไว้ก่อน มึงต้องบอกข้อมูลให้หมด วันที่ 2 ผมบอกว่าไม่รู้ เจ้าหน้าที่ก็เลยโกรธ มีการทำร้ายร่างกาย ตบหน้า ปากแตก ถีบขาอ่อน 2 ครั้ง ให้ชิวท็อฟแล้วแต่ 50-100 ครั้ง ลูกนั่ง 200-300 ครั้ง เดิน วิ่งบนถนนคอนกรีตตอนเที่ยงด้วย

เท้าเปล่าตอนกลางวัน จนฝ่าเท้าพองเพราะโดนความร้อนของพื้นอิฐ สถานที่ที่สอบสวนเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา บางครั้งในห้อง บางครั้งก็ที่ศูนย์ บางครั้งก็ได้ต้นไม้ มีการสอบสวนช่วงเวลากลางคืนตั้งแต่ เวลา 20.30 น.-22.30 น. ถูกทำร้ายร่างกายต่อเนื่องกันเป็นเวลา 1 อาทิตย์ เจ้าหน้าที่ให้ผมได้ทานยาเป็นยาคลายกล้ามเนื้อเพราะร่างกายเจ็บปวดจากการที่เจ้าหน้าที่ให้ทำลูนั่ง ซิทอัพ และให้ทายาน้ำมันคลายกล้ามเนื้อ”

H.02.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เมื่อ 14 ตุลาคม 2557 ในระหว่างการสอบสวน ผมถูก ชกต่อย เตะ ตบ หน้าอก ท้อง บนหัว 15 ครั้ง ภายในหนึ่งชั่วโมงขณะที่กำลังอยู่ในท่านอนจนมีรอยฟกช้ำ และทำให้หมดสติ ขา อ่อนแรง มีการบังคับให้อยู่ในท่านั่งอยู่ในเก้าอี้หรือนั่งอยู่ใต้เก้าอี้ 2-3 ครั้ง เป็นเวลา 2-3 นาที ทำให้เหมื่อยแขนขาและขาอยู่ตลอดเวลา อยู่ในที่อากาศหนาว 1 ครั้งเป็นเวลา 4 ชั่วโมงจนมีอาการเจ็บหน้าอก และใช้ปืนสอดเข้าปาก 1-2 ครั้งเป็นเวลา 2-3 นาทีตอนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ ทำให้เป็นแผลในปากและปากจะกินอะไรไม่ได้ ตอนแรกจับกุม ถูก ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย 1 ครั้ง เป็นเวลา 4 ชั่วโมง ขณะยืนและนั่งบนเก้าอี้ การสอบสวนเพื่อให้รับสารภาพเรื่องการเผาโรงเรียน”

H.03.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 39 ปี

“เมื่อ 20 ตุลาคม 2557 เจ้าหน้าที่ได้พาผมไปยังค่ายอิงคยุทธบริหาร อ.บ่อทอง จ.ปัตตานี ในช่วงเวลาประมาณ 04.30 น. ทางเจ้าหน้าที่ถามว่าตนเก็บปืนสองกระบอกนั้นไว้ที่ไหน ซึ่งตน

ก็ปฏิเสธและบอกว่าไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับป็นดังกล่าววนั้น เมื่อตนได้ตอบไปอย่างนั้นทางเจ้าหน้าที่ก็ได้เหยียบบนหน้าอก ตบและตีไปที่หน้าของตนหลายครั้ง และทางเจ้าหน้าที่ได้ถีบที่ไหลของตนอย่างแรง ทางเจ้าหน้าที่จะถามเกี่ยวกับประเด็นป็นที่หายไปนั้น ทุกวันที่ตนอยู่ที่นี้ซึ่งในระยะเวลาประมาณ 5 วันที่ผมอยู่ที่นี้ ผมจะถูกตบตีที่ใบหน้าเกือบทุกวันเมื่อตอบปฏิเสธเกี่ยวกับเรื่องนั้น บางวันทางเจ้าหน้าที่ทหารที่นี่ก็จะให้แก๊สและให้อยู่ในห้องขังนี้ และให้ลุกนั่งจนกว่าจะหมดแรง ถูกควบคุมตัวทั้งหมด 26 วัน ถูกตบใบหน้า ที่จมูกและหน้าอก อยู่ในห้องอุณภูมิต่ำ ระยะเวลา 23 วันจนรู้สึก เน่าทั้งตัว ล้นทั้งตัว ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย ปีบอวัยวะเพศ อย่างแรง 5 นาทีและถูกใช้คำพูดว่าพวกมึงโง่, โคนหลอก ชู่ว่าจะฆ่าทิ้ง”

H.05.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 36 ปี

“เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2558 เจ้าหน้าที่ที่ควบคุมตัวข้าพเจ้าไปที่ค่ายทหาร ฉก.41 (ฉก.วังพญา) จ.ยะลา เมื่อเวลา 20:00 ทางเจ้าหน้าที่ทำการสอบสวนและข่มขู่ข้าพเจ้าสารพัดจนถึงตอนเช้า แต่ข้าพเจ้าก็ยังปฏิเสธ หลังจากนั้นเวลา 22:00 น. และทำการซ้อมoleyโดยไม่ได้ซักถามอะไรเลย และโดยทางเจ้าหน้าที่ซ้อมโดยวิธีการให้ข้าพเจ้านอนหงายและใช้มือมาตีที่คออย่างแรง จากนั้นก็รอกน้ำเข้าปากและจับตัวของข้าพเจ้าหมุนอยู่หลายรอบ จนถึงเวลาตี 02:30 น. ข้าพเจ้าก็สลบและดึงมานั่งที่เก้าอี้ และชูว่าจะทำอีกหลาย 10 เท่าหากยังปฏิเสธ ข้าพเจ้าก็ยังปฏิเสธว่าไม่รู้”

(3) การกระทำทรมานฯ เกิดขึ้นอย่างไร

(3.1) ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำทรมานฯ

ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นและขยายอย่างรวดเร็วในปี 2547 จนมีการประกาศใช้กฎอัยการศึกและต่อมาในปี 2548 รัฐบาลในขณะนั้นได้ออกกฎหมายพิเศษอีกฉบับหนึ่งเพื่อควบคุมสถานการณ์คือ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน และได้มีการกำหนดสถานที่ที่ใช้ในการควบคุมตัวบุคคลตามกฎหมายดังกล่าว การใช้บังคับกฎหมายทั้งสองฉบับ ทำให้ผู้ต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้ หลังจากถูกจับกุม ส่วนใหญ่จะถูกควบคุมตัวด้วยกฎอัยการศึกที่หน่วยทหารในพื้นที่เป็นเวลา 3-7 วัน หลังจากนั้นจะถูกส่งไปควบคุมตัว ตาม พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ที่ศูนย์เสริมสร้างความสมานฉันท์ ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี ศูนย์พิทักษ์สันติ ศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้ จังหวัดยะลา หรือหน่วยเฉพาะกิจทหารพรานที่ 41 อำเภอรามัน จังหวัดยะลา เป็นเวลาอีกไม่เกิน 30 วัน ก่อนที่จะได้รับการปล่อยตัว หรือถูกอายัดตัวเพื่อดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ดังนั้นผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำทรมาน หรือปฏิบัติอย่างโหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี ในเบื้องต้นคือเจ้าหน้าที่ที่เข้าปิดล้อม จับกุม ซึ่งประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่ 3 ฝ่ายคือ ทหาร ตำรวจ และ พลเรือน แต่ก็เกิดข้อกล่าวหาในขั้นตอนการจับกุมและในระหว่างการควบคุมตัวเพื่อซักถาม โดยเจ้าหน้าที่ทหาร โดยมีการร้องเรียนถึงจำนวน 48 ราย และโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวน 13 ราย คือผู้ที่ถูกส่งตัวไปควบคุมที่ ศูนย์พิทักษ์สันติ ศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้ จังหวัดยะลา

H.03.2015 ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 39 ปี

“เมื่อวันจันทร์ที่ 20 เดือนตุลาคม 2557 เวลาประมาณ 00.24 น. เหตุเกิดที่ อ.ทุ่งยางแดง จ.ปัตตานี ได้มีเจ้าหน้าที่จากหลาย

หน่วยงาน (ทหารพราน, ทหารเกณฑ์, ตำรวจนอกเครื่องแบบ) มาที่บ้านดังกล่าวและได้นำตัวผมไปยังหน่วยเฉพาะกิจ ที่ 25 อำเภอทุ่งยางแดง เป็นเวลานานประมาณ 1 ชั่วโมง หลังจากนั้นทางเจ้าหน้าที่ได้พาผมไปยังโรงพัก (อ.ทุ่งยางแดง จ.ปัตตานี) ทางเจ้าหน้าที่ได้ทำการบันทึกประจำวัน. และเวลาประมาณชั่วโมงครึ่งทางเจ้าหน้าที่ได้พาผมไปยังค่ายอิงคยุทธบริหาร จ.ปัตตานี ในช่วงเวลาประมาณ 04.30 น. ทางเจ้าหน้าที่ได้ทำการซักประวัติส่วนตัว หลังจากนั้นได้ซักถามเกี่ยวกับเรื่องของปืนที่ถูกปล้นที่อำเภอมายอ จ.ปัตตานี 2 กระบอกที่หายไป ทางเจ้าหน้าที่ถามว่าผมเก็บปืนสองกระบอกนั้นไว้ที่ไหน (ซึ่งผมก็ปฏิเสธและบอกว่าไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับปืนดังกล่าวนั้น) เมื่อผมได้ตอบไปอย่างนั้นทางเจ้าหน้าที่ก็ได้ เริ่มทำร้ายร่างกายผม”

(1.2) การกระทำทรมาน เกิดที่ไหน และเมื่อไร

การกระทำทรมานฯ โดยส่วนใหญ่เกิดขึ้นในขั้นตอนกระบวนการซักถาม รองลงมาคือระหว่างการจับกุมและระหว่างการเดินทางจากบ้านไปยังสถานที่ควบคุมตัว หรือระหว่างย้ายจากสถานที่ควบคุมตัวที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง สถานที่ที่ถูกกล่าวหาว่ามีการกระทำทรมานฯ มากที่สุดในช่วงการเก็บบันทึกข้อมูลคือศูนย์เสริมสร้างความสัมพันธ์ ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี รองลงมาคือหน่วยเฉพาะกิจทหารพรานที่ 41 อำเภอรามัน จังหวัดยะลา นอกจากนี้ก็มีข้อร้องเรียนการกระทำทรมานฯ ในหน่วยเฉพาะกิจในพื้นที่ เช่น หน่วยเฉพาะกิจที่ 41, 43, 46, 47 หน่วยเฉพาะกิจในวัดช้างให้ วัดเลียบ อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี และวัดสุทธิवास(วัดสักขี) ตำบลละหาร อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของหน่วยเฉพาะกิจของทหาร ซึ่งเป็นช่วงเวลาในการควบคุมตัวด้วยกฎอัยการศึกที่มีอำนาจควบคุมตัวได้ 7 วัน

(1.3) ผู้ที่มีความเสี่ยงที่จะเป็นเหยื่อของการกระทำทารุณ

สาเหตุหนึ่งของความขัดแย้งคือประวัติศาสตร์ในอดีตก่อนที่อาณาจักรสยามจะมาปกครองและด้วยเชื้อชาติและศาสนาของประชากรในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้โดยส่วนใหญ่เป็นชนเชื้อสายมลายูที่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งมีความแตกต่างจากประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ผู้ที่มีโอกาสที่จะถูกควบคุมตัวและนำไปสู่การกระทำทารุณฯ คือ ชาวมลายู-มุสลิม ทั้งที่เป็นเด็กหรือผู้ใหญ่โดยเฉพาะผู้ชายที่อยู่ในวัยฉกรรจ์ และผู้ที่ปฏิบัติตามหลักศาสนาอย่างเคร่งครัด เพราะมีมายาคติที่ว่า ผู้ที่ปฏิบัติตามหลักศาสนาอย่างเคร่งครัดมักเป็นสมาชิกกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อเอกราชปาตานี

กรณีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ในปี 2558 พบว่ามีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 3 คน ที่ถูกควบคุมตัวด้วยกฎหมายพิเศษเป็นเวลา 3 วัน และ 1 คน ถูกควบคุมตัว 7 วัน ภายในห้องที่เปิดไฟสว่างตลอดเวลา ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน นอกจากนี้ในระหว่างการจับกุมก็มีการทำร้ายโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งได้กระทำต่อหน้าพ่อและแม่ของเด็ก

H.06.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 44 ปี

“เมื่อวันที่ 13 พ.ค. 2558 เวลา 18:00 เจ้าหน้าที่ทหาร ตำรวจ และกำลัง 3 ฝ่ายประมาณกว่า 100 นายได้เข้าล้อมบ้านของผม ซึ่งขณะนั้นผมกำลังจะออกจากบ้านไปละหมาดมัฆริบ และเจ้าหน้าที่ก็จับตัวไม่ให้เข้าบ้าน และขณะนั้นในบ้านมีภรรยาและลูก 2 คน (ลูกชายที่โตนตบ) ลูกชายอายุ 17 ปี และลูกสาวอายุ 15 ปี และมีเพื่อน 2 คนที่ วันนั้นที่บ้านของข้าพเจ้ามีเพื่อนอยู่ 2 คน. จากนั้นเจ้าหน้าที่ล้อมและจับกุมคนในบ้านด้วย 1 คน และมีการปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่กับคนที่อยู่ในบ้านขณะนั้น ทำให้มีคนเสียชีวิต 1 คนและถูกจับกุม 1 คนและผมก็ถูกจับกุม

ด้วย ในขณะที่เหตุการณ์กำลังซุลมุนทางเจ้าหน้าที่ได้ลากตัว ลูกชายอายุ 17 ปีของผมออกมานอกบ้าน (ขณะนั้นลูกชายอยู่ในบ้าน) และทางเจ้าหน้าที่ก็ ตบหัว เตะ และถีบลูกชายของ ข้าพเจ้าหลายครั้งด้วยกัน ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกชาย ระหว่างอยู่บนรถผมและเพื่อนอีกคนหนึ่ง ก็ถูกซ้อมด้วยการ เตะ ตบหน้า ตบหัวหลายครั้งและก็ข่มขู่ว่าจะฆ่าทิ้งซะ ขณะนั้นผมเจ็บตัวและเจ็บใจมากที่ถูกกระทำอย่าง โหดร้าย”

4. วิธีการกระทำทรมาน

การกระทำทรมานฯ ที่ทำให้เจ็บปวดอย่างแสนสาหัสตามนิยามของอนุสัญญาต่อต้านการทรมานฯ ไม่เพียงเฉพาะความเจ็บปวดทางร่างกายเพียงอย่างเดียวแต่ยังรวมถึงความเจ็บปวดทางด้านจิตใจด้วย วิธีการกระทำทรมานฯ ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าประกอบไปด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

4.1 การกระทำทรมานทางจิตใจ (Psychological torture methods)

- การข่มขู่ Blackmailing

การข่มขู่เป็นการกระทำที่ง่ายที่สุดที่สามารถกระทำได้และมีผลเมื่อมีการควบคุมตัวเป็นเวลานานและทำให้ผู้ที่ถูกซักถามตอบรับหรือยอมรับหรือให้ข้อมูลตามที่ผู้ซักถามต้องการ โดยส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ว่าจะทำร้ายบุคคลอื่นเป็นที่รักเช่น พ่อ แม่ ภรรยา หรือ ลูก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

DJ.06.2014 ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“ถ้ามีงไม่ยอมพูด กูจะเอาเมียมึงไปข่มขืน” และพูดขู่จะทำร้ายและไม่ยอมให้ครอบครัวมีชีวิตต่อไป (ขณะที่เล่าเขามีการร้องไห้

ออกมา เพราะรู้สึกเจ็บใจ กังวล กลัวกับคำขู่ที่เจ้าหน้าที่ขู่ไว้) นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ยังบอกว่า เขามีวิธีที่จะทำให้เราตายได้ ถ้าไม่บอกข้อมูลมา

DJ.15.2015 ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เจ้าหน้าที่ข่มขู่ตั้งแต่ตอนจับกุมว่า บอกว่าเดี๋ยวมีงโดนหนักแน่ เจ้าหน้าที่พยายามซักถามและให้ข้าพเจ้ารับสารภาพ โดยบอกว่าถ้าข้าพเจ้าปกปิดข้อมูลหรือไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ ภรรยาและครอบครัว ข้าพเจ้าจะได้รับความเดือดร้อน เจ้าหน้าที่จะทำร้ายภรรยาของข้าพเจ้า ตอนนั้นภรรยาของข้าพเจ้ากำลังตั้งท้องอยู่ ข้าพเจ้าเป็นห่วงภรรยามาก จึงยอมรับสารภาพ”

นอกจากนี้ผู้ที่ถูกควบคุมตัวส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การให้สุนัขมาใกล้ๆ ผู้ถูกควบคุมตัวก็เป็นเรื่องของการข่มขู่ได้เช่นกัน

• การใช้ประโยชน์จากความหวาดกลัว เช่น จำลองวิธีการประหารชีวิต

วิธีการจำลองการประหารชีวิตเป็นการกระทำที่ทำให้เหยื่อการทรมานฯ เกิดความหวาดกลัว ซึ่งมีการจำลองหลายวิธีด้วยกัน คือ การใช้ปืนจ่อที่ศีรษะ หรือการยิงในระยะใกล้ การทำร้ายคนอื่นให้เห็นหรือทำให้ได้ยินเสียง การทำร้ายบุคคลใกล้ชิด การเอาพลาสติกตามาคลุมศีรษะแล้วบีบคอ การกระทำเหล่านี้ทำให้เหยื่อรู้สึกว่ายู่ใกล้ความตายแค่อึดๆ หรือมีคนกำลังจะตาย ซึ่งผลของการกระทำนี้จะส่งผลต่อสภาพจิตใจอย่างรุนแรงเพราะไม่มีร่องรอยบาดแผล อาการบาดเจ็บทางจิตใจหลังเหตุการณ์จำลองการประหารชีวิตนั้นส่งผลต่อความเจ็บป่วยทางด้านจิตใจ เกิดอาการภาวะวิตกกังวล ซึมเศร้า และความเครียด ตัวอย่างของอาการภาวะวิตกกังวลคือ เหยื่อมีความกลัว ร้องไห้

ไม่สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายได้ และการร้องขอชีวิต การใช้วิธีนี้ไม่ทำให้เสียชีวิตแต่ทำให้เสียชีวิตกับความทรงจำที่เลวร้ายนั้น

DJ.03.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชาย อายุ 33 ปี

“เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2550 ตอนเบิกตัวเจ้าหน้าที่ให้ผมลงข้างล่างเป็นเวลามืดค่ำ เจ้าหน้าที่ให้ใส่ชุดทหารลงข้างล่าง พอลงข้างล่างเจ้าหน้าที่ก็จับมือผมไขว่หลังใส่กุญแจมือ ปิดตาทั้งสองข้างแล้ว พาไปขึ้นรถ เจ้าหน้าที่บอกว่าจะพาผมไปหาอัลลอฮ์ ไม่มีใครช่วยผมได้ ลมหายใจผมอยู่ที่เขา ผมไม่รู้ว่าเขาพาไปที่ไหน ช่วงลงจากรถเจ้าหน้าที่ที่ลงไป มีเจ้าหน้าที่รับอีกทีหนึ่ง ผมก็เดินลงไป เจ้าหน้าที่ถามว่าจะฝากอะไรถึงครอบครัว (ผมมีเมียอยู่) ผมบอกว่าจะให้ทำอะไรก็บอก ยอมแล้วแค่อย่าพาไปฆ่า ผมรู้สึกว่าเป็นเจ้าหน้าที่กดหัวบนโต๊ะปูน แล้วเอาปืนกดที่ศีรษะ แล้วมีเสียงปืนดังหลายนัด เจ้าหน้าที่ก็หัวเราะกัน ผมได้แค่นี้ถึงพระเจ้า”

DJ.15.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 27ปี

“เมื่อ 10 เมษายน 2557 เจ้าหน้าที่ใช้ปืนจี้หลัง แล้วพาไปขึ้นรถและเวียนรอบในตลาดนัด ซึ่งมีคนเยอะมาก และหยุดรถให้ประชาชนดูผม และไปที่เกิดเหตุที่ทหารพรานถูกยิง ก็หยุดรถเจ้าหน้าที่ตำรวจบอกว่าให้หนี ถ้ามีงหนีรอด มึงก็รอด กูจะนับ 1-10 ปีนยาวจี้ที่สะโพก กดที่สะโพกอย่างแรง รู้สึกเจ็บ บวมเดินไม่ได้ เจ้าหน้าที่เอาสุนัขเห่าหน้าห้องทุกคืน”

H.05.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2557 เจ้าหน้าที่ใช้ปลายปากกระบอกปืนเอ็ม 16 ยัดเข้าไปในปากและกระแทกอย่างแรงจนฟันกรามด้านล่างของผมแตก ปลายกระบอกปืนถูกยัดเข้าไปจนเลยลิ้น ไก่จนทำให้ลำคออักเสบจนผมไม่สามารถกลืนน้ำลายได้เพราะเจ็บปวดมาก”

• การซักถามที่ใช้เวลานาน

จากการบันทึกข้อมูลเวลาในการซักถามไม่สามารถระบุได้และไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอนโดยส่วนใหญ่การซักถามจะใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 2 ชั่วโมง บางครั้งเป็นช่วงเช้าคือ 9:00-12:00 น และในช่วงบ่ายขึ้นอยู่กับว่าในช่วงบ่ายพวกเขาจะมีญาติมาเยี่ยมหรือไม่ หลังจากนั้นจึงเป็นการสอบสวนในเวลากลางคืนเริ่มตั้งแต่ 20:00 เป็นต้นไป บางคนก็สิ้นสุดในตอนเช้าเลยทีเดียว

H.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิด

“เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2558 ทำประวัติพร้อมซักถาม ตรวจร่างกาย ตรวจ DNA ถึงเวลาที่เที่ยงคืน (โดยที่ผมไม่สามารถที่จะได้นอนตั้งแต่โดนจับตัววันแรก) ประมาณบ่ายโมง เริ่มซักถามถามว่าเป็นแนวร่วมไหม เคยสะสมอาวุธไหม ในช่วงแรกได้ถามเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพี่ชาย (เพราะพี่ชายมีคดีอยู่แล้ว) ในตลอดระยะเวลา 7 วันแรกโดนบังคับให้ยืนนานๆ ตั้งแต่เวลา 23:00 จนถึง เวลา 07:00 น. ”

DJ.13.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี

“เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2556 เจ้าหน้าที่มาเคาะประตูแล้ว ให้ผมเปิดประตู เปิดไฟ ให้ออกมาหน้าบ้านตอนตี 2 เจ้าหน้าที่จับเราให้นอนคว่ำหน้าไปที่พื้น วันที่ 2 ของการควบคุมตัว เจ้าหน้าที่ เขามาเรียกตอน 9 โมงเช้า ไปที่สอบสวน มีถือ ตบตี จนถึงเที่ยง กินข้าวแล้วละหมาด บ่ายโมงก็เรียกไปสอบ ไปจนถึง 17:00 น ให้เรากางแขนนาน จนเมื่อย วันที่ 3-4 ก็โดนตบตี แต่ไม่มาก ชมขู่ ถ้าไม่บอกก็เจ็บตัวอีกนะ ใช้คำไม่สุภาพ มึง กู ไอ้เหี้ย ให้อัลลอฮ์มาช่วยสิ จนครบ 7 วัน”

DJ.11.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี

“เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2557 ต่อมาเวลาประมาณ 19.00 นาฬิกา เจ้าหน้าที่เรียกผมมาด้วย เจ้าหน้าที่ซักถามพาไปที่บ้านพักของผู้การ ทำร้ายร่างกายโดยการเตะบริเวณลำตัว เมื่อใกล้สว่างจึงพาผมไปส่งที่ห้องพัก มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 4-5 คน มีลักษณะอาการมีนเมา เอน้ำดื่มขวดมาไว้ตรงหน้า จับให้นั่งบนเก้าอี้ ใส่กุญแจมือไขว้หลัง นั่งแช่น้ำแข็ง 2 กระสอบถึงประมาณเช้า เปิดพัดลม เอาเสื้อคลุมปิดหน้าจับผมกรอกน้ำใส่ปากรู้สึกว่ารสชาติของน้ำแปลกๆ แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นน้ำอะไร จับผมนอนคว่ำหน้า เหยียบบริเวณหน้าอก เหยียบอวัยวะเพศ” (กรณีนี้อธิบายในเรื่องการทรมานด้วยการละเมิดทางเพศ)

การกระทำทรมานทางด้านจิตใจเป็นการทำลายระบบประสาท และบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล แต่หลายๆ วิธีที่ใช้ในการซักถาม อาจไม่ใช่การทรมานทางด้านจิตใจ แต่เป็นการกระทำที่อันตรายมากขึ้น เมื่อใช้ระยะ

เวลาที่ยาวนานในการกระทำ และวิธีการพิเศษเหล่านี้สามารถทำให้สถานการณ์ของการข่มขู่เป็นรูปแบบของการกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม

- **การรบกวนการนอน Sleep Deprivation**

การรบกวนการนอน ในความเป็นจริงการอดนอนเป็นเวลานานเป็นรูปแบบหนึ่งของการกระทำทรมานเพราะการอดนอนเป็นเวลานานเป็นการไปทำลายลึกของการทำงานทางชีวภาพที่เป็นใจกลางสุขภาพจิตและกายของคุณคน มันเป็นความรุนแรงน้อย แต่ก็สามารถสร้างความเสียหายมากขึ้นและเจ็บปวดถ้ามีการทำให้ไม่ได้นอนเป็นระยะเวลา

การนอนหลับเป็นความจำเป็นทางชีวภาพขั้นพื้นฐานสำหรับมนุษย์ทุกคน โดยธรรมชาติร่างกายจะสามารถปรับตัวและมีความยืดหยุ่นในการนอนหลับด้วยเหตุนี้ผู้คนสามารถไป 24 ชั่วโมงหรือมากกว่าโดยไม่ต้องนอนในสถานการณ์ที่เหมาะสมโดยไม่เป็นอันตรายใดๆ เป็นเวลานานและสามารถทำให้ร่างกายฟื้นกลับคืนมาได้ การ นอนหลับได้ในครั้งต่อไปพวกเขาจะสามารถที่จะนอนหลับได้ตามปกติ แต่ถ้าเป็นคนที่ถูกลิดรอนของการนอนหลับนานกว่า 24 ชั่วโมง ก็จะเกิดปัญหาทางด้านจิตใจและร่างกายขึ้น สัญญาณแรกของการอดนอนจะเกิดความรู้สึกที่ไม่พึงประสงค์ มีความเหนื่อยล้าหงุดหงิดและไม่มีสมาธิ จากนั้นจะมีปัญหาเกี่ยวกับการอ่านและการพูดอย่างชัดเจน การตัดสินใจที่ไม่ดี อุดมภูมิของร่างกายลดลงและการเพิ่มขึ้นอย่างมากในความอยากอาหาร หากการไม่ได้นอนเพิ่มขึ้น จะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ การกำหนดการเรียนรู้ที่ผิดไป ขาดความกระตือรือร้น ซึมเศร้าและการแยกตัวออกจากสังคม⁴

⁴ <https://www.psychologytoday.com/blog/dreaming-in-the-digital-age/201412/why-sleep-deprivation-is-torture>

DJ.06.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2556 เจ้าหน้าที่มาจับกุมเมื่อเวลาประมาณ 17.00 น. และถามผมว่า “เป็นคนวางระเบิดหรือเปล่า เคยก่อระเบิดหรือเปล่า” เจ้าหน้าที่ท้าวถามโกหก เลยเตะหัว เข้าให้ล้มนั่งลงขอเข้า การสอบสวนเริ่ม ตั้งแต่เวลา 5 โมงเย็น จนถึงเวลา 6 โมงเย็น ผมรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อตอนที่อยู่ที่ กรมทหารพรานที่ 41 ค่ายวังพญา อ.รามัน จ.ยะลา เมื่อเวลา 20.00 น. และมาเบิกตัวเมื่อเวลา 21.00 น. และเริ่มมีการซักถาม เจ้าหน้าที่ทหารพรานที่ซักถามตบหัวที่ท้ายทอยอย่างแรง รู้สึกเจ็บ ต่อมา ได้ส่งตัวจากกรมทหารพรานที่ 41 ค่ายวังพญา อ.รามัน จ.ยะลา แล้ว ไปที่ ศปก.ตร.สน. และพาไปอยู่ที่ ฉก.32 จำนวน 1 คืน หลังจากนั้นก็ได้พาไปที่ ศปก.ตร.สน. คืนแรก เมื่อเวลา 02.30 น. เจ้าหน้าที่ข้างนอก แต่งกายนอกเครื่องแบบ สีดำ ทั้งชุด สวมรองเท้าคอมแบค คืนที่สอง ผม มีอาการชัก เจ้าหน้าที่พาไปที่โรงพยาบาลยะลา ให้น้ำ 2 เม็ด เป็นยาเฉพาะของคนมีอาการโรคชัก และกลับมานอนพักที่ ศปก.ตร.สน. คืนที่สาม ละเมอรู้สึกตัวบ้าง เจ้าหน้าที่ก็ได้เบิกตัวเพื่อซักถามข้อมูลต่อ ขณะซักถาม ผมนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้อง มีเจ้าหน้าที่ซักถามเอาเท้าเตะไปมาที่ขาที่อ่อนล้าหลายครั้ง เจ็บมาก จนซักถามเสร็จ การซักถามจะมีทุกคืน ทุกวัน เป็นเวลา เช้า เที่ยง เย็น กลางคืนตั้งแต่เวลา สองทุ่มถึงห้าทุ่ม สอบสวนแบบนี้เป็นเวลา 21 วัน นอกจากนี้สถานที่ควบคุมตัวที่ ศปก ตร สน เปิดไฟทั้งกลางวัน และกลางคืน”

DJ.09.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 32 ปี

“เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2555 เวลาประมาณ 13.00 น. เจ้าหน้าที่มา เมื่อเวลา 15.00 น. แล้วยกปืนจี้ที่ตัวของผม เป็นลักษณะปืนเลเซอร์เพราะมีแสงเล็กๆ อยู่ที่ตัว และออก เพราะเจ้าหน้าที่ได้ข้อมูลว่า ผมพกอาวุธปืนสั้น ปืนยาว 357 และ M 16 ต่อมาเวลา 16.00 น. ได้พาครอบครัวภรรยา ประกอบด้วย แม่ยาย พ่อตา เพื่อนที่มาเลย ภรรยา พี่เขย ให้ไปรอที่ ฉก.16 และพาไปที่ สภอ. ธารโต นำตัวพ่อตา พี่สาว พี่เขยขึ้นไป สอบสวน เจ้าหน้าที่เริ่มการสอบสวนเมื่อเวลา 15.00-19.30 น. ขอละหมาดไม่ให้ละหมาด มีการตบหน้าด้วยมือ เคาะหัว ดิดหู 10 กว่าครั้ง รู้สึกร่างกายเหนื่อย เมื่อย อ่อนล้าไปหมด เจ้าหน้าที่พูดว่า ถ้าสารภาพง่ายก็ไม่ต้องมีคดี จะกันไว้เป็นพยาน ชูว่าถ้าไม่สารภาพ ชูว่าคนในครอบครัวไม่สามารถออกได้ ชูว่า “มึงตายแน่นอน” ถ้าไม่ทำตาม เจ้าหน้าที่จี้ด้วยปืนที่ศีรษะ เป็นปืนสั้น ตบหน้า 2-3 ครั้ง ตั้งแต่เวลา 17.30-03.00 น. เจ้าหน้าที่คุมปืนที่จี้ที่ศีรษะตลอดเวลา และถ้ามีสารภาพ จะให้เงิน 5,000 บาท จากนั้นก็ให้กลับไปที่พัก ระหว่างเดินทางไปที่พัก เจ้าหน้าที่ ที่เดินมาด้วย บอกว่า “มึงตายแน่นอน” โดยทำมือเป็นสัญลักษณ์ปืนชี้ไปทางตัวผม พอถึงที่พักก็ละหมาดอีชานอนพักผ่อน 5 นาที แล้วเจ้าหน้าที่พาไปบ้านภรรยา กลับออกมาจากบ้านภรรยาเวลา 05.30 น. พักที่ฉก.16 ให้ทานข้าว พากลับไปที่ ฉก.41 พาไปสอบสวนต่อ สอบสวนทั้ง 7 วัน เข้า กลางวัน เย็น กลางดึก”

DJ.15.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 27 ปี

“เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2557 ถูกจับเป็นผู้ต้องสงสัย ในตอนเช้า เวลา 06.00 น. และได้ถูกส่งมาที่ กรมทหารพรานที่ 47 เวลา 09.00 และเริ่มซักถามเวลา 13.00 น. พอเวลา เวลา 22.00 น. ก็พักนอน วันที่ 2 เริ่มนำตัวมาสอบสวนตั้งแต่วันที่ 08.00 น.-13.00 น. ทุกคืนที่อยู่พักที่พัก จะมีเสียงรบกวนตลอดคืน เอาไม้ขีดตรงบริเวณผนังห้อง เอาสุนัขเห่าหน้าห้องทุกคืน เปิดไฟตลอด 24 ชม. อยู่ที่ ฉก.4 7เป็นเวลา 6 วัน”

- **ขังเดี่ยว Solitary confinement**

ในการควบคุมตัวด้วยกฎหมายพิเศษ ในทุกสถานที่ผู้ที่ถูกควบคุมตัว จะถูกขังเดี่ยวในห้องที่มีขนาดเล็กประมาณ 2x3 เมตร และมีบริเวณสำหรับ ขับถ่ายที่มีเพียงผนังกัน ไม่ได้แยกส่วนชัดเจนกับที่นอน และมีแสงสว่างตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน ซึ่งการควบคุมตัวด้วยกฎหมายพิเศษมีอำนาจควบคุมตัวได้ถึง 37 วัน โดยไม่มีข้อกล่าวหา

- **การทำให้สูญเสียประสาทสัมผัส Sensory deprivation**

การกีดกันทางประสาทสัมผัส (Sendepr) หรือแยกการรับรู้ คือการลดลงโดยเจตนาหรือการกำจัดของสิ่งเร้าจากหนึ่งหรือมากกว่าของความรู้สึก อุปกรณ์ง่ายๆ เช่นผ้าปิดตาสามารถตัดสายตาการทำให้สูญเสียประสาทสัมผัสระยะสั้นจะมีผลต่อการผ่อนคลายและการทำสมาธิ แต่หากถูกบังคับ กีดกันทางประสาทสัมผัสมากขึ้นสามารถทำให้เกิดความวิตกกังวลมากขึ้นภาพ หลอน ความคิดที่แปลกประหลาดและภาวะซึมเศร้า วิธีการที่ใช้บ่อยในการทำให้สูญเสียประสาทสัมผัสคือการใช้ถุงพลาสติกคลุมศีรษะ การใช้ผ้าพันคอ ปิดตาแล้วพาไปยังสถานที่อื่นๆ การดับที่หูทั้งสองข้างทำให้สูญเสียการได้ยิน

บางคนอาจเกิดขึ้นระยะสั้น บางคนอาจสูญเสียการได้ยินตลอดชีวิต

H.08.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 24 ปี

“เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2558 ในช่วงเวลา 21.00–23.00 น. เจ้าหน้าที่ได้สอบถามผม และผมก็ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาว่า ไม่ได้กระทำในทุกข้อกล่าวหา แต่เมื่อผมปฏิเสธทางเจ้าหน้าที่ก็ตบไปที่ใบหูของผมรู้สึกหูอื้อ และเจ็บมาก”

DJ.11.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี

“เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2558 เจ้าหน้าที่ทหารเข้ามาเตะบริเวณซีโครัง ต่อยบริเวณใบหน้า ถีบบริเวณหน้าอก เจ้าหน้าที่จับผมมัดมือผูกติดกับเก้าอี้ จับถอดเสื้อคลุมใบหน้าแล้วเอาน้ำกรอกปาก เปิดพัดลมให้เย็น ถอดเสื้อออกทางศีรษะ แล้วคลุมถุงพลาสติกครอบศีรษะจนสลบ พอผมฟื้นจากการสลบ ต่อมาเวลาประมาณ 14.00 นาฬิกา เจ้าหน้าที่ให้ผมไปยืนตากแดด ถอดรองเท้ายกแขนขึ้นทั้งสองข้าง และยืนเท้าข้างเดียว หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่เข้ามาบิดแขนให้ผมรู้สึกเจ็บปวด ประมาณ 2-3 ชั่วโมง ต่อมาได้มีเจ้าหน้าที่ซักถามเบ็ดเตล็ดพร้อมได้มีเจ้าหน้าที่ทหารเข้ามาทำร้ายร่างกาย เตะบริเวณลำตัว ตบบริเวณใบหน้า ใช้ผ้าพันคอปิดตา มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 4-5 คน มีลักษณะอาการมีเมมา เอาน้ำดื่มขวิดมาไว้ตรงหน้าผม จับให้นั่งบนเก้าอี้ ใส่กุญแจมือไขว้หลัง นั่งแขนข้าง 2 กระสอบถึงประมาณเช้า เปิดพัดลม เอาเสื้อคลุมปิดหน้ากรอกน้ำใส่ปาก รู้สึกว่ารสชาติของน้ำแปลกๆ แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นน้ำอะไร จับผมนอนคว่ำหน้า เหยียบบริเวณหน้าอก เหยียบอวัยวะเพศ” (กรณีนี้บรรยายในรูปแบบการบังคับให้ตมน้ำในปริมาณที่มากด้วย)

4.2 การกระทำทรมานทางร่างกาย (Physical torture methods)

การกระทำทรมานมีหลายวิธีด้วยกันทั้งที่สามารถพบเห็นร่องรอยหรือไม่สามารถมองเห็นร่องรอยได้โดยส่วนใหญ่ผู้ที่พบมีดังนี้

- การทุบตี และการทำร้ายร่างกาย Beatings and physical violence

จากการสัมภาษณ์เหยื่อจำนวน 54 คน พบว่าโดยส่วนใหญ่มีการทุบตีและทำร้ายร่างกาย ไม่ว่าจะใช้มือ เท้าที่สวมรองเท้าคอมแบท ค้ำปืน ไม้ที่หุ้มด้วยผ้า เหยื่อส่วนใหญ่ได้รับความเจ็บปวดทางร่างกายและได้พบแพทย์ที่โรงพยาบาลในค่ายทหาร แต่ไม่ได้รับการบันทึกสาเหตุของอาการเจ็บป่วยหรือร่องรอยตามร่างกายของเหยื่อ

DJ.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 28 ปี

“เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2558 พอผมเดินออกไปที่ถนนก็โดนเจ้าหน้าที่เตะจนล้มแล้วเหยียบที่หลัง และโดนเตะ ตบหัว เจ้าหน้าที่ก็จับผมเหวี่ยงขึ้นรถแล้วเจ้าหน้าที่เอาเท้ายันที่กุญแจมือแล้วชูว่ามีงตาย อยู่บนรถเจ้าหน้าที่เหยียบที่หลัง และเอาเท้าไปเหยียบที่กุญแจมือ พอขยับตัวก็จะเพิ่มน้ำหนักเท้า ชูว่ามีงตายแน่ ตอนนั้นก็ใส่กุญแจมือนั่งบนเก้าอี้ เจ้าหน้าที่เตะเก้าอี้ล้ม มีการตบ เตะ ชก ต่อย บริเวณท้อง ขา น่อง ถูกทำอยู่ 4 วัน ก็มีเตะ บริเวณหัวเข้าหลายครั้ง ชก ต่อยบริเวณท้องและหลังนับไม่ถ้วน ตบหัวที่คือทำยทอยหลายครั้ง ใส่กุญแจมือไขว่หลังตลอด โดนซ้อมมาหลายวันก็เลยอาเจียน ฉี่ อุจจาระเป็นเลือด ออกซ้ำ บวม และแดง เจ้าหน้าที่พาไปโรงพยาบาล ที่โรงพยาบาลพอผมจะให้หมอดูแผล เจ้าหน้าที่ก็ให้ออกลงไป หมอให้ยาพาราฯ และ ฉีดยา 1 เข็ม สลบไป 1 วัน ไม่รู้สึกตัว มีเอกสารที่ทหารให้เซ็น

เสร็จก็มีตำรวจมาให้เซ็น ผมจะอ่านก็ไม่ให้อ่าน ก็เลยไม่เซ็น
จึงโดนเตะออก ต่อยหลัง ตบหัวแล้วกดลง ถีบหลัง หลายครั้ง
สุดท้ายผมก็เลยเซ็น

H.07.2014 ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 27 ปี

“เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2555 ตอนที่ผมอยู่บนรถกับเจ้าหน้าที่
ทหารผมได้ถูกทำร้ายร่างกายเช่น ตบที่ใบหน้า ต่อยที่หน้าท้อง
และเตะที่ลำตัวหลายๆ ครั้งทำให้ผม ไม่มีแรง เจ้าหน้าที่ได้พา
ไปที่หอพักข้างในค่าย ฉก 47 (ห้องสี่เหลี่ยมเหมือนตู้คอนเทนเนอร์)
อยู่ที่ลักพักเจ้าหน้าที่ได้มาเรียกตัวอีกไปสอบสวน ตอนที่สอบสวน
มีเจ้าหน้าที่ประมาณเกือบสิบกว่าคนอยู่ในห้องสอบสวน
สองคนทำหน้าที่สอบสวนและคนที่เหลือได้ทำร้ายร่างกาย เช่น
เตะ ตบ ต่อย ที่บริเวณใบหน้าและลำตัวอย่างรุนแรง ทำให้ผม
หายใจไม่ออก เจ้าหน้าที่ได้สอบสวนจนถึงเวลา 20.30 น. จาก
นั้นปล่อยตัวอยู่ในห้องสอบสวนคนเดียวจนถึงเที่ยงคืน จากนั้น
เจ้าหน้าที่คนอื่นประมาณ 5-7 คน มาสอบสวนต่อในเรื่องเดิม
และได้ทำร้ายร่างกายเช่น เตะ ตบ ต่อย และเอามือบีบที่คอ
ทำให้ผมหายใจไม่ออกอีกครั้ง เจ้าหน้าที่ให้ผมยอมรับสารภาพ
ในเรื่องนั้น เจ้าหน้าที่ได้สอบสวนและทำร้ายร่างกายเรื่อยๆ
จนถึงเวลาตีสี่กว่าๆ จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้ปล่อยตัวไปที่เดิมต่อ
ในวันถัดมาเมื่อเวลา 09.00 เจ้าหน้าที่ได้มาเรียกตัวไปสอบสวน
ต่อกรณีเดิมๆ กับเจ้าหน้าที่สอบสวนจนถึงเที่ยง จากนั้นเมื่อเวลา
16.30 น. มีเจ้าหน้าที่มาเรียกตัวเพื่อมาสอบสวนต่อในกรณีเดียว
จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็ได้ เตะ ตบ ต่อย และเอามือทั้งสองข้างมา
ตบที่หูทั้งสองข้างหลายๆ ครั้งทำให้รู้สึกมีนินมากๆ และเวียนหัว
ผิตกตีทำให้ผมหกล้ม”

- นักโทษจะถูกมัด และใช้น้ำเย็น/อุณหภูมิต่ำลงตรงจุดๆ หนึ่งในร่างกายอย่างซ้ำๆ ทีละหยด ส่วนมากเป็นหน้าผาก Chinese water torture

วิธีการนี้เป็นวิธีการที่ทำให้เหยื่อรู้สึกกดดันอย่างมาก บางคนถูกราดด้วยน้ำทั้งตัวในขณะที่มีเสื้อผ้าหรือเปลือยกาย หรือราดเฉพาะที่บริเวณใบหน้า และยังเพิ่มความเจ็บปวดมากขึ้นเมื่อการกระทำนั้นกระทำในห้องที่มีอุณหภูมิต่ำ และเป็นวิธีการที่กระทำต่อร่างกายที่ไม่สามารถพบเห็นร่องรอยได้

DJ.07.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2557 ในระหว่างการซักถาม มีเจ้าหน้าที่ 10 คน ตบหน้า และท้อง ถีบ ต่อยหลัง จากนั้นก็ปิดตาสองข้าง ทหารพรานเอาปืนจ่อในปาก แล้วก็ทุบ ตบ เอาสายไฟรัดคอ พอหายใจไม่ออกก็ปล่อยประมาณ 5 ครั้ง นำถุงดำมาคลุมศีรษะ 3-4 ครั้ง แล้วเอาน้ำสาดบนหัวจนถึงเข้า ถูกข้อมในลักษณะเดิม 3 วัน อยู่ที่ค่าย 7 วัน มีการชู่ว่าจะเผาบ้าน ทำร้ายคนในครอบครัว ไปที่ค่ายอิงคยุทธ 28 วัน อยู่ในห้องเย็น แชนแอร์ ตั้งแต่ 11 โมง เข้าจนถึงเที่ยงคืน”

H.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิด เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2558

“ตลอดระยะเวลา 7 วันแรกโดนบังคับให้ยืนนานๆ ตั้งแต่เวลา 23:00-07:00 เช้า. และให้เราถอดเสื้อ และให้อยู่ในห้องแอร์ แล้วราดน้ำเย็น ตบใบหน้า 4-5 ครั้ง ในระยะเวลา 7 วันที่อยู่ที่ ค่ายอิงคยุทธบริหาร หลังจากครบ 7 วันตามกฎอัยการศึก (พ.ร.ก. ฉุกละอิน) ในวันที่ 3 ที่อยู่ในตอนกลางคืน เวลาประมาณ 00:00น.เจ้าหน้าที่สั่งให้ถอดเสื้อและมัดมือที่เอวหลัง ปิดตา

ถีบลงจากเก้าอี้ มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 5 คน และจับหัว 1 คน จับตัว 1 คน จับขา 1 คน หลังจากนั้นใช้ผ้าขนหนูปิดใบหน้า และรดน้ำ บีบจมูก 4-5 ครั้ง หลังจากนั้นจับผมคว่ำหน้าและได้เอาน้ำที่ใส่ภาชนะกดหัวลงในน้ำ และได้ชกท้อง เตะหลายครั้ง และดึงขึ้นชั้นบนและเปิดตาแกะเชือกมือและเปิดแอร์รดน้ำ โดนเตะ ถีบ ชก เตะ ตบและได้คลุมหัวด้วยพลาสติกดำ อยู่สักพักก็สว่าง ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ทราบผมเป็นเวลา 3-4 วัน หลังจากนั้นก็ซักถาม ชมชู่เป็นปกติ. ซึ่งผมอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหารเป็นเวลา 28 วัน” (กรณีนี้อธิบายในเรื่องการทรมานแบบ water bording ในหน้าที่ 49)

■ **ทำให้สำลักหรือบิบคอ Choking/Strangling** Choking/Strangling

H.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2558

“หลังจากนั้นใช้ผ้าขนหนูปิดใบหน้าและรดน้ำ บีบจมูก 4-5 ครั้ง หลังจากนั้นได้จับผมคว่ำหน้าและได้เอาน้ำที่ใส่ภาชนะกดหัวผมลงในน้ำ และได้ชกท้อง เตะหลายครั้ง และดึงขึ้นชั้นบนและเปิดตาแกะเชือกมือและเปิดแอร์รดน้ำ โดนเตะ ถีบ ชก เตะ ตบและได้คลุมหัวด้วยพลาสติกดำ อยู่สักพักก็สว่าง ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ทราบผมเป็นเวลา 3-4 วัน หลังจากนั้นก็ซักถาม ชมชู่เป็นปกติ ซึ่งผมอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหารเป็นเวลา 28 วัน”

DJ.15.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2558 เจ้าหน้าที่ทหารพรานหลายคนเข้ามาซักถามและทำร้ายร่างกายผม อีกคนหนึ่งถาม ผมไม่ทัน

ได้ตอบก็ถูกทำร้ายร่างกาย และอีกคนก็ถามต่อ ไม่ทันได้พูดอะไร ก็ถูกเจ้าหน้าที่ เตะบริเวณลำตัว ต่อยบริเวณใบหน้า ตีเข้าที่ท้อง และเข้ามาบีบคอ ตบบริเวณใบหน้า และการซ้ำๆ อย่างนี้สามวัน จะทำร้ายในเวลากลางคืน โดยการเตะบริเวณลำตัว ต่อยบริเวณใบหน้า เขี่ยบน้าอก ให้นอนลงแล้วขึ้นไปเหยียบ ใช้ไม้ห่มผ้าตีบริเวณหน้าอก บีบคอ จำไม่ได้ว่าเจ้าหน้าที่ทำกี่ครั้ง จนรู้สึกว่าทนไม่ไหวแล้ว”

- **บด ขยี้** Crushing

การบดขยี้ในการบันทึกพบว่าการบดขยี้สามารถกระทำได้ทั้งในระหว่างการจับกุม ในระหว่างการเดินทาง และในระหว่างการสอบสวน ซักถาม การบดขยี้เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่จะสวมใส่รองเท้าคอมแบททำให้เมื่อเหยียบ หรือ บดขยี้ไปในส่วนไหนของร่างกายก็จะเพิ่มความเจ็บปวดมากขึ้น บางคนถูกบดขยี้ที่ศีรษะ บริเวณหลัง หรือที่อวัยวะเพศ

DJ.04.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 30 ปี

“เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2556เจ้าหน้าที่จับผม มัดมือไขว่หลังมัดด้วยสายรัดสีขาว แล้วเจ้าหน้าที่ 4-5 คนร่วมกันกระที่บข้างหลัง สีข้าง หลายครั้ง อยู่นอกบ้านโดยให้ยืนขาออกให้ตรง เจ้าหน้าที่ยืนเหยียบบนขา น่อง โดยที่ผมนอนคว่ำหน้าลงพื้น มีการตี ทบ บนหลัง หลายครั้ง บนศีรษะ แล้วมีการตบ เจ้าหน้าที่พาผมขึ้นรถ และมีเจ้าหน้าที่ 3 คนด้านหลังรถ โดยที่ผมนอนตะแคงข้าง เจ้าหน้าที่ล้อม คนข้างบนเหยียบศีรษะ ด้านข้างทั้งสองเหยียบไหล่ เจ้าหน้าที่ที่ผมรับสารภาพ เจ้าหน้าที่ที่เหยียบศีรษะนั้นเหยียบหลายครั้งจนศีรษะแตก ด้านข้างที่อยู่หน้าเหยียบด้วยคอมแบท”

H.08.2014 ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 28 ปี

“ปลายเดือนกันยายน 2553 ตรงกับเดือนรอมฎอนหรือเดือนถือศีลอด ขณะผมนอนพักผ่อนในบ้านญาติที่สายบุรี ได้มีเจ้าหน้าที่ 3 ฝ่าย ทหาร ตำรวจ ฝ่ายปกครอง เดินทางด้วยรถยนต์ จำนวนกว่า 7 คัน ขณะนั้นผมอยู่ในบ้านเพียงคนเดียวจึงเดินออกมาเปิดประตู เจ้าหน้าที่ถือค้อนตัวผมและใช้กุญแจมีลือคที่ข้อมือทั้งสองไขหลัง จากนั้นเจ้าหน้าที่จึงให้ผมเดินนำหน้าเจ้าหน้าที่นายหนึ่งใช้ปืนจี้ที่แผ่นหลังและเจ้าหน้าที่อีก 5 นายถือโล่ป้องกันพร้อมมืออีกข้างหนึ่งถืออาวุธปืนพร้อมยิง เจ้าหน้าที่จึงพาผมไปที่สวนยางหลังบ้านโดยเมื่อไปถึงที่นั่นเขาให้ผมนั่งคุกเข่าลงจากนั้นเจ้าหน้าที่ยืนรอบๆ ตัวผมกว่าสิบนายได้เห็นปากกระบอกปืนมารอบๆ ตัวผมตอนนั้นผมกลัวมากเพราะคงคิดว่าเจ้าหน้าที่น่าจะยิงผมทิ้ง จากนั้นเจ้าหน้าที่สองถึงสามนายได้รุมเตะเข้าที่สี่ข้างที่หน้าท้องและแผ่นหลังพร้อมๆ กับการกดขี่ไม่หยุด จากนั้นบางนายได้ใช้หมัดต่อยเข้าที่หน้าท้องและทุบเข้าที่แผ่นหลังพร้อมๆ กับการด่าทอว่าเป็นโจรได้ จากนั้นเจ้าหน้าที่นายหนึ่งได้ผลักตัวผมจนล้มหน้าคว่ำกับพื้นดินเจ้าหน้าที่ได้ใช้เท้าเหยียบและขยี้ที่หัวจำนวน 3 ครั้ง”

DJ.11.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี

“เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2558 มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 4-5 คนจับผมนอนคว่ำหน้า เหยียบบริเวณหน้าอก เหยียบอวัยวะเพศเมื่อผมทนไม่ไหว จึงบอกเจ้าหน้าที่ว่าจะยอมพูดคุยก่อนแล้ว ขณะนั้นเวลาประมาณตีสาม เจ้าหน้าที่เอากาแฟมาให้ผมดื่ม และพาผมไปที่ห้องพัก ผมเดินไม่ไหวหกล้ม หายใจไม่ออก เจ้าหน้าที่พยายาม

นวนหน้าอกของผม พาไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลค่าย
อิงคฤขตบริหาร ผมแจ้งกับหมอที่โรงพยาบาลว่าผมถูกซ้อม
ทรมาน เพราะมีบาดแผลด้วย แต่ผมไม่แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่จะ
บันทึกข้อมูลหรือไม่อย่างไร”

- **การทำให้จมน้ำ** Drowning, **การจุ่มน้ำ** Dunking, Water boarding

Water boarding เป็นรูปแบบของการทรมานที่ใช้น้ำเทราดลงบนผ้า
ที่ครอบคลุมใบหน้าและทางเดินหายใจของเหยื่อและจับตัวไว้ทำให้เหยื่อ
ได้สัมผัสกับความรู้สึกของการจมน้ำ water boarding ทำให้เกิดอาการปวด
ที่รุนแรงที่เหมือนจมน้ำ ทำให้เกิดความเสียหายให้กับปอดสมองได้ อาจเกิด
การขาดออกซิเจน บาดเจ็บทางร่างกายอื่นๆ รวมทั้งกระดูกหักเนื่องจาก
การดิ้นรนต่อสู้กับพันธนาการ และความเสียหายทางด้านจิตใจ หรือแม้กระทั่ง
ถึงแก่ความตาย ผลกระทบทางกายภาพจะพบได้ในเวลา 1 เดือน หลังจาก
ที่เผชิญ เหตุการณ์ในขณะที่ผลกระทบทางจิตวิทยาจะเกิดขึ้นเป็นเวลายาวนาน
กว่า 1 ปี

ในวิธีการที่พบมากที่สุดของ water boarding คือใบหน้าเหยื่อจะถูก
ปกคลุมด้วยผ้าหรือวัสดุบางอย่าง และถูกตรึงและเทน้ำบนใบหน้า ทำให้
ทางเดินหายใจทำให้เกิดการสะท้อนปิดปากเกือบจะทันทีและการสร้าง
ความรู้สึกที่จมน้ำสำหรับเหยื่อ จนอาเจียนออกมาทางหลอดอาหารซึ่งอาจจะ
สุดตม ผู้ประสบภัยจาก water boarding มีความเสี่ยงมากในการเสียชีวิต
อย่างกะทันหันเนื่องจากการอาเจียนออกมา

H.03.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นชายอายุ 35 ปี เหตุเกิดเมื่อเมื่อวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2550

“ในการซักถามเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งทำร้ายร่างกาย เช่น ตะบอย ตบ และ ชูด้วยปืน ถ้าผม ไม่ยอมรับผิดจะฆ่าทิ้ง เจ้าหน้าที่สอบสวนและทำร้ายร่างกายจนถึงเวลา 18.30 น. มีเจ้าหน้าที่ 7 คนมาสอบสวนครั้งนั้น เจ้าหน้าที่สอบสวนหลายๆ และได้ทำร้ายร่างกายอีกด้วย เช่น ตบ ตะบอย และมีเจ้าหน้าที่ 3 ใน 7 คนนั้น ได้พาผมไปที่บ่อปลาแห่งหนึ่งในบริเวณหน่วยเฉพาะกิจ เจ้าหน้าที่ได้อาหิวผม ถ่วงน้ำในบ่อปลา ทำให้ผมจมน้ำและน้ำเข้าจมูกและในหู เจ้าหน้าที่ทำอย่างนั้นหลายๆ ครั้งทำให้ผม ไม่มีแรงอ่อนเพลีย จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้สอบสวนต่อและทำร้ายร่างกายหลายๆ ผมก็ได้ปฏิเสธทุกอย่าง ซักกล่าวหาที่เจ้าหน้าที่กล่าวหา เจ้าหน้าที่สอบสวนถึงเวลา 04. 00 น. ในคืนนั้น จากนั้นเจ้าหน้าที่ปล่อยตัวให้ไปพักผ่อนในเต็นท์เหมือนเดิม”

DJ.03.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นชายอายุ 33 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2550

“เจ้าหน้าที่พาไปที่ศูนย์ซักถาม มีเจ้าหน้าที่พาไป 3 คน เจ้าหน้าที่มีการตะตามตัว ให้ผมยอมรับ ผมนั่งรอในห้องเป็นเวลา นาน อากาศเย็น ผมก็เลยนอน เจ้าหน้าที่เข้ามาก็ตบโต๊ะดังปัง ผมก็เลยตื่น เจ้าหน้าที่ก็ตะตรงหน้าอกจนผมล้มพร้อมกับเก้าอี้ เจ้าหน้าที่ก็ตะตามตัว เจ้าหน้าที่ก็มีการตะตลอด แล้วให้ผมเปลือยกาย แล้วมีเจ้าหน้าที่อีกชุดเข้ามาอีก เอาเอกสารเปล่า มีวงเล็บเซ็นชื่อ ผมก็ไม่เซ็นเพราะเห็นว่าแปลก เจ้าหน้าที่ก็เลย

โกรธ ก็เลยตีกับน้องน้าอย่างตามข้อต่างๆ ช่วงลำตัว จุ่มศีรษะใน
ถังน้ำหลายครั้ง คลุมถุงดำเปียก เปลือยกายคลานพร้อมส่งเสียง
เหมือนวัว ดิฉียงที่อ้ววะเพศ ตบป้องหูจนหูอื้อ”

H.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 มีนาคม
2558

“เขาบังคับให้ผมถอดเสื้อ และให้อยู่ในห้องแอร์ แล้วรดน้ำเย็น
ตบใบหน้า 4-5 ครั้ง ในระยะเวลา 7 วันที่อยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร
แห่งนี้ หลังจากครบ 7 วันตามหมายอัยการศึกก็มีการต่อเป็น
(พ.ร.ก.ฉุกเฉิน) ในวันที่ 3 ที่อยู่ทีในตอนกลางคืน เวลาประมาณ
00:00 น. เจ้าหน้าที่สั่งให้ถอดเสื้อและมัดมือที่เอวหลัง ปิดตา
ถีบลงจากเก้าอี้ มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 5 คน และจับหัว 1 คน
จับตัว 1 คน จับขา 1 คน. หลังจากนั้นใช้ผ้าขนหนูปิดใบหน้า
และรดน้ำ ปีบจมูก 4-5 ครั้งหลังจากนั้นคว่ำหน้าและได้อ่าน้ำ
ที่ใส่ภาชนะกดหัวลงในน้ำ และได้ชกท้อง ตะหลายครั้ง และ
ดึงขึ้นขึ้นบนและเปิดตาแกะเชือกมือและเปิดแอร์รดน้ำ โดน
เตะ ถีบ ชก ตะ ตบและได้คลุมหัวด้วยพลาสติกดำ อยู่ลักพัก
ก็สว่าง ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ทรมาณเป็นเวลา 3-4 วัน หลังจากนั้น
ก็ซักถาม ชมขู่เป็นปกติ ซึ่งผมอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหารเป็นเวลา
28 วัน”

DJ.07.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 13
กุมภาพันธ์ 2557

“เจ้าหน้าที่ นำถุงดำคลุมศีรษะ 3-4 ครั้ง แล้วเอาน้ำสาตบนหัว
จนถึงเช้า ถูกซ้อมในลักษณะเดิม 3 วัน อยู่ที่ค่าย 7 วัน มีการขู่

ว่าจะเผาบ้าน ทำร้ายคนในครอบครัว ไปที่ค่ายอิงคยุทธ 28 วัน
อยู่ในห้องเย็น แช่แอร์ ตั้งแต่ 11 โมงเช้าจนถึงเที่ยงคืน ก็น้ำไม่มี
ลหามาได้ ห้องก็แคบ ถูกแช่เย็น 5 วัน”

- การให้อยู่ในอุณหภูมิสุดขีด (Temperature extreme)

การใช้อุณหภูมิสุดขีดเป็นรูปแบบหนึ่งของการทรมานได้ถูกนำมาใช้เป็น
เวลาหลายปีที่ประเทศบราซิล โดยเปลี่ยนจากการห้องที่มีความร้อนไปยังห้อง
ที่มีความเย็น ในประเทศเวียดนาม การขนส่งตู้คอนเทนเนอร์ที่เหลือโดย
กองกำลังอเมริกันถูกนำมาใช้ในการทรมานคนในความร้อนที่รุนแรงของสภาพ
ภูมิอากาศเขตร้อน เทคนิคเดียวกันได้ถูกนำมาใช้ในกวนตานาโม การสืบสวน
สอบสวน การสัมผัสความร้อนหรือเย็นอาจอันตรายต่อกาย และจิตใจ
ดังนั้น การสัมผัสกับความร้อนเป็นเวลานานทำให้ร่างกายขาดน้ำ จะทำให้มี
อาการสับสน ง่วง เชื่องซึม สูญเสียสติ บุคคลจริง หากสัมผัสความร้อนนาน
เกินไปอาจส่งผลในภาวะไข้สูง ที่อุณหภูมิร่างกายหลักสามารถรับได้และอาจ
เป็นอันตรายถึงชีวิต ในทำนองเดียวกันการสัมผัสกับสุดขีดของความหนาวเย็น
จะส่งผลอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ เช่นที่ร่างกายมีอุณหภูมิสูง นอกจากนี้
จะารู้สึกไม่สบายตัวส่งผลในการลดลงของอุณหภูมิของร่างกายซึ่งจะส่งผล
ในภาวะการเต้นของหัวใจผิดปกติหวัหะหรือแม้กระทั่งอาจทำให้ตายได้ สำหรับ
ผู้ที่สัมผัสกับขีดของความร้อนหรือสัมผัสกับสุดขีดของความหนาวเย็นไม่ว่า
จะกี่เดือนหรือปีต่อมา เมื่อพวกเขาใกล้ถึงสิ่งเหล่านี้มีความทรงจำที่น่ากลัว
ดังนั้นผลกระทบของความเสียหายต่อความร้อนและเย็นเป็นทั้งทางร่างกายและ
จิตใจ⁵

⁵ http://nsarchive.gwu.edu/torturingdemocracy/interviews/allen_keller.html

DJ.12.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 30 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2556

“จากนั้นลากไปที่มืด และเตะด้วยเท้าคอมแบ็ค 4-5 ครั้ง จะเข้าห้องน้ำยังมีเจ้าหน้าที่คุมอีก ไม่ให้เปลี่ยนผ้าโสร่งให้ใส่ตัวที่ใส่มาตั้งแต่วันแรกจนถึง วันที่เจ็ด และไม่ให้ละหมาด และได้ต่อยตบบนศีรษะ และบนท้ายทอย จนอยากได้ตอ และไปเอาสายรัดมือแบบพลาสติก มัดมือไว้หลัง ให้นั่งบนเก้าอี้ และถูกลงจากเก้าอี้ ไม่ให้อาบน้ำ พาไปตากแดด นอนคว่ำในสนาม ตั้งแต่เวลา 10.00-14.00 น. ถูกทำร้ายร่างกายแบบเดิมๆ ตั้งแต่หัวค่ำจนถึงตอนเช้ารุ่ง ทุกวันเป็นเวลา 7 วัน

H.10.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 27 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2556

“เจ้าหน้าที่ได้มาเรียกตัวมาสอบสวนเจ้าหน้าที่ได้พาไปห้องสอบสวนในห้องนั้นเจ้าหน้าที่ได้เปิดแอร์อุณหภูมิต่ำมากโดยทำให้ผมหนาวจัด เจ้าหน้าที่ได้สอบสวนเรื่องเดิมๆ โดยบีบให้รับสารภาพ เจ้าหน้าที่ได้สอบสวนใช้เวลาเกือบ 4 ชั่วโมงอยู่ในห้องนั้น ทำให้ผมเจ็บปวดแผลที่กระดูกสันหลัง เจ้าหน้าที่ได้สอบสวนทั้งหมด 3 คืนติดต่อกันเวลาเหมือนเดิมและได้เปิดแอร์เช่นกัน”

H.12.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 41 ปี เหตุเกิดเมื่อปี 2550

“เจ้าหน้าที่เริ่มสอบสวนตั้งแต่เวลา 21.00น.-ถึงเวลา 05.00 น. ในการทำการสอบสวนมีเจ้าหน้าที่ 3 คนซึ่งได้ผลัดกันถามการสอบสวนนั้นเจ้าหน้าที่ได้นำตัวไปสอบสวนในห้องที่มี

อุณภูมิต่ำโดยสั่งให้ผม เปลือยกายและให้ยืนขาเดียว และใช้ คำพูดที่ไม่เหมาะสมกระทบจิตใจและดูหมิ่นศาสนา ได้ใช้ไม้ จิ้มตรงที่หน้าอกและได้เอาที่เขี่ยบุหรี่ทำท่าจะปาใส่หน้า การ สอบสวนในลักษณะแบบนี้เป็นเวลา 7 วัน” (กรณีนี้บรรยายใน เรื่องการทรมานโดยการให้อยู่ในอุณภูมิสุดขีด การล้วงละเมิด ทางเพศ และการบังคับให้ทำท่าทางต่างๆ)

H.03.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 39 ปี เหตุเกิด เมื่อเดือนตุลาคม 2557

“ตลอดระยะเวลาที่ผมถูกควบคุมตัวที่ค่ายอิงชยุทธบริหาร ผมจะโดนทำร้ายร่างกายการสาดเช่น บางวันทางเจ้าหน้าที่ทหาร ที่นี่ก็จะให้ผมแก้ผ้าและให้อยู่ในห้องขังนี้ และให้ผมลุกนั่งจนกว่า ผมจะหมดแรง ถูกควบคุมตัวทั้งหมด 26 วัน ถูกตบใบหน้าที่ จมูกและหน้าอก อยู่ในห้องแอร์ระยะเวลา 23 วัน จนรู้สึก เน่าทั้งตัว ล้นทั้งตัว ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย ปีบอวัยวะเพศ อย่างแรง 5 นาทีและถูกใช้คำพูดว่าพวกมึงโง่ โดนหลอก ชูว่า จะฆ่าทิ้ง” (กรณีนี้บรรยายในรูปแบบการทรมานโดยการล้วง ละเมิดทางเพศด้วย)

■ การเขียน การตี การลงแส้ Flagellation

วิธีการตีเกิดขึ้นในระหว่างการจับกุม การเดินทาง และกระบวนการ ชักถาม วัสดุที่ใช้ในการตีมีทั้งปิ่น ไม้โดยเฉพาะไม้นั้นจะหุ้มด้วยผ้าเพื่อไม่ให้ ปรากฏร่องรอยหลังการตี เหยื่อจะถูกตีตั้งแต่ศีรษะ ลำตัว ไปจนถึงขาทั้งสอง ข้าง โดยส่วนใหญ่เหยื่อที่ได้บันทึกพบว่ามีกรทุบตี

DJ.02.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นชาย อายุ 30 ปี

“หลังจากถูกส่งตัวไปที่เรือนจำ เจ้าหน้าที่เรือนจำก็ ดูว่าคดีผม เป็นคดีเกี่ยวกับอะไร เมื่อรู้ว่าเป็น คดีกบฏ คดีความมั่นคง เจ้าหน้าที่เรือนจำ ก็พาไปที่ไม่มีคน ติดด้วยกระบองด้านหลัง 2 ครั้ง ด้านหน้า 2 ครั้ง ตอนนั้นไม่ได้ใส่เสื้อ ใส่เฉพาะผ้าโสร่ง พาไปที่ห้องพยาบาล พักฟื้นที่ห้องพยาบาลในเรือนจำประมาณ 2 ชั่วโมง ให้ยาฆ่าใน ตอนนี้มีอาการหุ้อ๊อ เจ็บอก นานๆ ครั้ง”

DJ.15.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี

“เจ้าหน้าที่ได้ตะบรีเวณลำตัว ต่อยบริเวณใบหน้า เขยิบ หน้าอก ให้ผมนอนลงแล้วขึ้นไปเขยิบ ใช้ไม้หุ้มผ้าตีบริเวณ หน้าอก ปีบคอ ผมจำไม่ได้ว่าเจ้าหน้าที่ทำกี่ครั้ง จนรู้สึกว่า ทนไม่ไหวแล้ว”

■ การเอาแผ่นร้อนมาจี้ที่เท้า Foot roasting ตัวอย่างเช่น

DJ.10.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นชายอายุ 30 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2557 มีการซักถามและสอบสวน เวลาประมาณ 24.00 น. และ พาไปที่พัก วันที่ 2 กลางคืนสอบสวนต่อเวลา 20.30 น.-22.30 น. อยู่ในกฏ อัยการศึกครบ 7 วัน หลังจากนั้นพาไปที่อีกที่หนึ่งในศูนย์ของค่ายอิงคยุทธ เป็นช่วงของ พรก.ฉุกเฉิน

“เจ้าหน้าที่มีการบีบที่ไหล่ ชมขูไว้ก่อน มึงต้องบอกข้อมูลให้หมด มีการทำร้ายร่างกาย ตบหน้า ปากแตก ถีบขาอ่อน 2 ครั้ง ให้ ซิทอัพแล้วแต่ 50-100 ลูกนั่ง 200-300 เเดิน วิ่งบนถนนคอนกรีต ตอนเที่ยงด้วยเท้าเปล่าตอนกลางวันจนฝ่าเท้าพองเพราะ โดนความร้อนของพื้นอิฐ มีการสอบสวนช่วงเวลากลางคืนตั้งแต่

เวลา 20.30 น.-22.30 น. ถูกทำร้ายร่างกายต่อเนื่องกันเป็นเวลา 1 อาทิตย์” (กรณีนี้บรรยายในรูปแบบการทรมานโดยการบังคับให้ทำท่าทางต่างๆ ด้วย)

■ การใช้ไฟฟ้าช็อต (Electric shock)

การช็อตด้วยไฟฟ้า เป็นทำให้กระแสไฟฟ้าผ่านร่างกาย (มนุษย์) จะเกิดขึ้นเมื่อมีการติดต่อของส่วนร่างกาย (มนุษย์) กับทุกแหล่งที่มาของกระแสไฟฟ้าผ่านผิวหนัง กล้ามเนื้อ หรือผม กระแสไฟต่ำมากจะไม่สามารถสัมผัสได้ กระแสไฟสูงผ่านร่างกายอาจไม่ทำให้เหยื่อเกิดช็อต แต่การใช้กระแสไฟสูงผ่านร่างกายเป็นระยะเวลาหนึ่งอาจทำให้เกิดภาวะของหัวใจและความเสียหายให้กับเนื้อเยื่อ ความตายที่เกิดจากไฟฟ้าช็อตเรียกว่า การตายด้วยไฟฟ้า ซึ่งเหยื่อจะมีอาการแปลกๆ และมีอาการเจ็บปวดทางร่างกาย

DJ.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 28 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2558

“เจ้าหน้าที่ใส่กุญแจมือให้เขานั่งบนเก้าอี้ เจ้าหน้าที่เตะเก้าอี้ลี้มมีการตบ เตะ ชก ต่อย บริเวณท้อง ขา น่อง ถูกทำอยู่ 4 วัน ก็มีเตะบริเวณหัวเข่าหลายครั้ง ชก ต่อยบริเวณท้องและหลังนับไม่ถ้วน ตบหัวที่คอท้ายหลายครั้ง ใส่กุญแจมือไขว่หลังตลอด วันที่ 2-3 โดนจี้เหล็กร้อน 1 ครั้ง ปิดตาด้วยผ้าคล้องคอ สีแดงแล้วซ้อม มีชูเอาปืนออกมาแล้วชักปืนเตรียมยิงมาทางเรา ใ้รับสารภาพ วันที่ 4 โดนช็อตไฟ 1 ครั้ง ปิดตาอยู่ก็รู้สึกเจ็บที่ลูกอ้มจะไม่รู้เขาทำยังไงเพราะมองไม่เห็น จับ ดึง บีบ อวัยวะเพศ ไม่มีความรู้สึกทางเพศ (ตอนนี้ก็ยังหุดตัวอยู่) โดนใส่เปลือยภายในห้องเย็น ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ทหารหญิง และโดนเจ้าหน้าที่ทหารหญิงเอาหน้าออกมาแนบที่หน้า โดนซ้อมมาหลายวันก็เลย

อาเจียน ฉี้อุจจาระเป็นเลือด ออกซำ บวมและแดงเมื่อเจ้าหน้าที่พาไปหาหมอ หมอก็ดได้ให้ยาพาราเซตามอล และฉีดยา 1 เข็ม สลับไป 1 วัน ไม่รู้สึกตัว ยอมรับสารภาพในวันที่ 4 เพราะไม่ไหว โดนช็อตไฟ”

■ การบังคับให้กิน/ดื่ม Force-feeding

การบังคับให้กิน/ดื่ม เกิดขึ้นน้อยครั้งในการกระทำทรมานต่อผู้ที่ถูกควบคุมตัวด้วยกฎหมายพิเศษในจังหวัดชายแดนใต้ แต่ก็มีเกิดขึ้นในกรณีที่บังคับให้กินดื่มสิ่งของต้องห้ามตามหลักศาสนาอิสลาม หรือผู้ที่ถูกควบคุมตัวไม่ต้องการกินข้าวที่จัดโดยเจ้าหน้าที่ แต่ทางเจ้าหน้าที่ไม่ยอมจึงเกิดการบังคับให้กิน ซึ่งเป็นวิธีที่แตกต่างจากการบังคับให้กิน ดื่ม ในประเทศอิสราเอล หรือ ที่กวนตานาโมซึ่งใช้วิธีการใส่อาหารเข้าไปในท่อและสอดใส่ไปทางจมูก

DJ.02.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 30 ปี เหตุเกิด เมื่อวันที่ 13 กันยายน 2549

“ผมขอเจ้าหน้าที่ทานข้าว เจ้าหน้าที่พาไปที่ร้านคนไทยพุทธที่พรุบาโก ถามว่าจะทานอะไร แล้วเจ้าหน้าที่ก็สั่งเหล้าให้ และบังคับให้ดื่มเหล้า บอกว่าถ้ามึงไม่ดื่ม กูก็ไม่วู้ ให้กินก็ไม่กิน (กรณีเหยื่อนับถือศาสนาอิสลามซึ่งข้อห้ามหนึ่งของศาสนาคือ การห้ามดื่มเหล้าหรือที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์)”

DJ.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 28 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2558

“ในระหว่างที่ผมอยู่ในที่ควบคุมตัวที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร ผมโดนบังคับให้สูบบุหรี่และกินข้าว”

- การทำให้บาดเจ็บที่เข่า Kneecapping

DJ.03.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นชายอายุ 33 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2550

“เจ้าหน้าที่พาไปที่ศูนย์ซักถาม มีเจ้าหน้าที่พาไป 3 คน เจ้าหน้าที่มีการเตะตามตัว เจ้าหน้าที่ก็เตะตรงหน้าอกจนมะลือดีลัมพร้อม กับเก้าอี้ บอกให้ยอมรับความผิด พอเจ้าหน้าที่หยุดก็ให้ผมยืน ให้ผมยอมรับว่าทำอะไรผิด ผมไม่ได้บอกเพราะไม่รู้ เจ้าหน้าที่ก็มีการเตะตลอด ผมไม่มีการยอมรับเพราะไม่รู้ว่าจะให้ยอมรับเรื่องอะไร สุดท้ายเจ้าหน้าที่บอกว่ามีการชกทอตมาว่าผมทำความผิดแล้วให้ผมเปลือยกาย เมื่อผมไม่เซ็นเอกสารเจ้าหน้าที่ก็เลยโกรธก็เลยตีกับข้อนหัวยางตามข้อต่างๆ ช่วงลำตัว”

- เสียงดัง Noise (see Sound entry)

การทรมานด้วยเสียงในจังหวัดชายแดนใต้คือการทำให้เสียงดังในเวลา กลางคืนที่เหยื่อต้องการพักผ่อนแต่ก็จะมีผู้ที่สร้างหรือทำให้เกิดเสียงและทำให้ เหยื่อไม่สามารถนอนหลับได้สนิท และเมื่อถูกควบคุมตัวเป็นเวลานานก็จะ ทำให้เกิดผลกระทบทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยเฉพาะการไม่ได้นอนหลับสนิท เป็นเวลา 7 วันติดต่อกันผลจากการไม่ได้นอนอาจทำให้เกิดอาการมากมายทั้ง มีอาการปวดกล้ามเนื้อ, สายตาพร่ามัว, ซึมเศร้า, ตาบอดสี, ขาดสมาธิ ภูมิคุ้มกัน ร่างกายบกพร่อง เวียนศีรษะ หน้ามือ,, เวียนหัว, ความหมองคล้ำของดวงตา, เป็นลม สับสน มีอาการหลอน อาการมีนเมา อาการสั่น, ปวดหัว ไข้เลื่อน, อยู่ไม่สุข ใจร้อน, หงุดหงิดง่าย, สูญเสียความจำ, คลื่นไส้, โรครจิต ปฏิกริยาซ้ำ พุดเลาะเลื่อน, น้ำหนักเพิ่มหรือลด มีอาการง่วงนอนตลอดเวลา

DJ.15.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 27 ปี

“ทุกคืนที่อยู่พักที่พักรoom จะมีเสียงรบกวนตลอดคืน เอาไม้ขีดตรงบริเวณผนังห้อง เอาสุนัขเห่าหน้าห้องทุกคืน เปิดไฟตลอด 24 ชม. อยู่ที่ อ.ก.47 เป็นเวลา 6 วัน คืนวันสุดท้าย ลากผมออกจากห้องไปที่สนามหญ้ามีตึก ขก ต่อย จำนวน 10 กว่าครั้ง รู้สึกเจ็บอกมาก ทบด้วยสันปิ่นบนหน้าข้างขวา เลือดไหล ทบที่สะโพกโดยสันปิ่น”

H.14.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี

“ผมได้ยินห้องข้างหนึ่งๆ เจ้าหน้าที่ได้สอบสวน พี่เขยกับน้องชาย แต่น้องชายห้องข้างๆ ได้ยินที่เจ้าหน้าที่ซ้อมและทำร้ายร่างกายพี่ชาย น้องชายได้ยินว่า ช่วยด้วยและได้ยินเสียงตะโกนและตบ เตาะ ต่อย ในห้องข้างๆ เจ้าหน้าที่สอบสวนในคืนนั้นและได้ทำร้ายร่างกายพลางๆ จนถึง เวลา 04.00 น. เช้า หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ปล่อยตัวให้ไปพักผ่อนที่หอพักชั่วคราว จากนั้นเวลา 20.30 น. เจ้าหน้าที่มาเรียกตัวมาสอบสวนต่อ ในคืนนั้นเจ้าหน้าที่ได้สอบสวนเรื่องเดิมๆ นายสุกรีกก็ได้ปฏิเสธเช่นเดียวกันอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธ 7 คืน คืนเดียวเจ้าหน้าที่ไม่ได้สอบสวนเลยอีก 6 คืนสอบสวนทุกๆ คืน และได้ทำร้ายพลางๆ จนถึงเวลาเกือบตีสี่ ทุกคืน อยู่ที่ค่ายอิงคยุทธฯ ครบ 7 วัน”

■ การทำให้ขาดอากาศ Oxygen deprivation

อาการบาดเจ็บที่เกิดจากระบบควบคุมจิตใจเกิดจากการกระทำทรมานที่ทำให้ความสามารถในการกระบวนควบคุมสติถูกทำให้หยุดทำงานโดยหลากหลายวิธีหนึ่งในนั้นคือการทำให้ขาดออกซิเจนวัตถุประสงค์เพื่อให้เหยื่อ

ตามคำสั่ง ไม่มีสติรับรู้ รวมถึงการกระทำในการละเมิดที่ชัดเจนของเหยื่อ คือ จริยธรรม หลักการ ความเชื่อมั่นทางจิตวิญญาณและความปรารถนา

DJ.03.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 33 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2558

“หลังจากที่ผมไม่ยอมเซ็นเอกสารเจ้าหน้าที่ก็โกรธ ก็เลยตีกับ ข้อนหัวยางตามข้อต่างๆ ช่วงลำตัว จุ่มศีรษะในकुลเลอร์น้ำ หลายครั้ง คลุมถุงดำเปียก เปลือยกายคลานพร้อมส่งเสียง เหมือนวัว ดิถียงที่อวัยวะเพศ ตบป้องหูจนอื้อ ผมก็เลยเซ็น”

DJ.05.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นชายอายุ 34 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2556

“เจ้าหน้าที่ได้เอามือผมไปไว้ข้างหลังและใส่กุญแจมือ เตะด้วย เท้าที่สวนใส่รองคอมแบค ด้านหน้า เตะ ถาม เขี่ยบที่ข้อมือ เอาปากปืนแหยใส่ในปาก 3-4 ครั้ง รู้สึกเจ็บ เหนื่อยจนขา ถอดรองเท้าและเอาเท้ามารูดหน้า 1 ครั้ง ให้ถอดเสื้อ เปลือย มีมัดด้วยเชือกให้ลุก นั่ง 40-50 ครั้ง เอาพลาสติกสีดำคลุม ศีรษะ 4-6 ครั้ง จนหายใจไม่ออก ตั้งแต่เวลา 24.00 น.-01.00 น.”

DJ.07.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2557

“เจ้าหน้าที่ 10 คน ตบหน้า เตะท้อง ถีบ ต่อยหลัง จากนั้นก็ ปิดตาสองข้างทหารพรานเอาปืนจ่อในปาก แล้วก็ทุบ ตบ เอา สายไฟรัดคอ พอหายใจไม่ออกก็ปล่อยประมาณ 5 ครั้ง นำถุงดำคลุมศีรษะ 3-4 ครั้ง แล้วเอาน้ำสาตบนหัวจนถึงเช้า ถูกข่ม ในลักษณะเดิม 3 วัน อยู่ที่ค่าย 7 วัน มีการขู่ว่าจะเผาบ้าน

ทำร้ายคนในครอบครัว ไปที่ค่ายอิงคยุทธ 28 วัน อยู่ในห้องเย็น
แช่แอร์ ตั้งแต่ 11 โมงเช้าจนถึงเที่ยงคืน น้ำไม่มีละหมาดไม่ได้
ห้องก็แคบ ถูกแช่เย็น 5 วัน ไม่ได้ละหมาด 5 วัน ผมไม่เซ็น
เจ้าหน้าที่ก็กักขังไม่ให้เจอกับครอบครัว/ญาติ มีการชู่จะทำร้าย
ภรรยา เผาบ้าน ทำร้ายพ่อแม่”

DJ.11.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 25 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 29
พฤษภาคม 2552

“เจ้าหน้าที่เอาข้าวมาให้ แต่ไม่ได้ให้ทาน เทข้าวลงในโถส้วม มี
เจ้าหน้าที่มาสอบสวน 4 คน วันที่ 2 ถ้ามคำถามเดิม เมื่อไม่ได้
คำตอบที่ต้องการ ทูบที่ห้อง ตีที่ศีรษะ และต่อยที่หน้าอก
เอาถุงดำมาครอบหัว ชูช็อตไฟ รู้สึกเจ็บข้างใน”

H.01.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 33 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 21
มิถุนายน 2553

“เจ้าหน้าที่ใส่กุญแจมือไพล่หลังบนเก้าอี้จากนั้นจึงใช้การ
ชก ต่อย ตบ ตะ สลับกับการสอบสวนและบังคับให้รับสารภาพ
เจ้าหน้าที่ทำอย่างนั้นต่อเนื่องประมาณ 4 ชม. หลังจากนั้นเจ้า
หน้าที่ได้เอาถุงดำครอบหัวถึงลำตัวและทำการบีบถุงตรงลำคอ
เพื่อไม่ให้อากาศเข้าเป็นเวลาหลายวินาทีจนกว่าจะถึงที่สุดของ
ลมหายใจ ทำให้ตนขาดอากาศหายใจเป็นพักๆ หลายครั้งจน
เกือบสลบหมดสติเจ้าหน้าที่ทำอย่างนั้นต่อเนื่องประมาณ 1 ชม.
เจ้าหน้าที่ใช้เวลาสอบสวนและบังคับให้รับสารภาพสลับกับ
ซ้อมทรมานประมาณครึ่งวัน”

DJ.02.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 36 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2557

“เจ้าหน้าที่ซักถามตั้งแต่เวลา 20.00 นาฬิกา ถึงเวลา 03.00 นาฬิกา วิธีการทรมาน เจ้าหน้าที่จะตบโต๊ะกับแทมให้มีเสียงดัง ตบเก้าอี้ ให้นอนในห้องที่เปิดพัดลม 24 ชั่วโมง มีเจ้าหน้าที่ 4 คนเข้ามาซักถาม ใช้ผ้าพันคอรัดคอ ระยะเวลาไม่ถึง 1 ชั่วโมง ช่มชู้ว่า ถ้ามีหลักฐานจะดำเนินคดี ช่มชู้ จะทำร้ายชีวิตของ สมาชิกภายในครอบครัวด้วย เจ้าหน้าที่ทหารเขียว ตบบริเวณ ท้ายทอย 2-3 ครั้ง”

DJ.11.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2558

“เจ้าหน้าที่จับผมมัดมือผูกติดกับเก้าอี้ จับถอดเสื้อคลุมใบหน้า แล้วเอาน้ำกรอกปาก เปิดพัดลมให้เย็น ถอดเสื้อออกทางศีรษะ แล้วคลุมถุงพลาสติกครอบศีรษะจนสลบ พอผมฟื้นจากการสลบ ผมตื่นรณจนถูกแจมมือขาด เจ้าหน้าที่ใส่กุญแจมือใหม่ ผมหายใจไม่ออก เจ้าหน้าที่กรอกน้ำใส่ปากจนสำลัก สักพักผมบอกกับเจ้าหน้าที่ว่าจะยอมให้ข้อมูลแล้ว เจ้าหน้าที่ให้ผมดื่ม่น้ำ 2 ขวด เวลาประมาณ 05.00 นาฬิกา ผมได้นอนประมาณ 2-3 ชั่วโมง” (กรณีนี้บรรยายในเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศด้วย)

H.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2558

“ในตอนกลางคืน เวลาประมาณ 00:00 น. เจ้าหน้าที่สั่งให้ถอดเสื้อและมัดมือที่เอวหลัง ปิดตา ถีบลงจากเก้าอี้ มีเจ้าหน้าที่

ประมาณ 5 คน และจับหัว 1 คน จับตัว 1 คน จับขา 1 คน หลังจากนั้นใช้ผ้าขนหนูปิดใบหน้าและราดน้ำ บีบจุ่มก 4-5 ครั้ง หลังจากนั้นคว่ำหน้าและได้เอาน้ำที่ใส่ภาชนะกดหัวลงในน้ำ และได้ชกท้อง เตะหลายครั้ง และดึงขึ้นชั้นบนและเปิดตาแกะ เข็อกมือและเปิดแอร์ราดน้ำ โดนเตะ ถีบ ชก เตะ ตบและ ได้คลุมหัวด้วยพลาสติกดำ อยู่สักพักก็สว่าง ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้ ทรมาณเป็นเวลา 3-4วัน หลังจากนั้นก็ซักถาม ชมขู่เป็นปกติ ซึ่งผมอยู่ที่ค่ายอิงคยุทธบริหารเป็นเวลา 28 วัน”

จากการเก็บข้อมูลจะเห็นได้ว่าการทำให้ขาดอากาศหายใจเป็นวิธีการที่มีการใช้ในการกระทำความรุนแรงบ่อยครั้งมากเกือบทุกคนที่ถูกควบคุมตัวจะถูกทำให้ขาดอากาศหายใจซึ่งแล้วแต่ว่าผู้กระทำจะใช้วิธีการไหน

■ การล่วงละเมิดทางเพศ Sexual assault

การกระทำความรุนแรงทางเพศเริ่มต้นด้วยการบังคับให้เปลือยกาย บุคคลที่ไม่เคยมีความเสี่ยงเมื่อถูกบังคับให้เปลือยกายก็จะทำอะไรไม่ถูกและไม่มี ความหวัง การเปลือยกายได้เพิ่มความหวาดกลัวทางจิตวิทยาเพราะทำให้รู้สึก ว่าอาจถูกข่มขืนหรือล่วงละเมิดทางเพศได้ นอกจากนี้ภัยคุกคามทางเพศ การละเมิดทางวาจาและเยาะเย้ยยังเป็นส่วนหนึ่งของการทรมาณทางเพศด้วย เช่นที่พวกเขาสร้างความอับอายสอดสูให้กับเหยื่อ การละเมิดทางเพศไม่เพียงแต่ เป็นการทำร้ายร่างกาย แต่ในหลายกรณีก็เป็นการคุกคามทางจิตวิทยาที่เป็น อันตรายมากที่สุด สำหรับผู้ชายนอกจากก่อให้เกิดความเจ็บปวดแล้ว ยังอาจ คุกคาม เหยื่อจนกลายเป็นหมัน ซึ่งการละเมิดทางเพศในจังหวัดชายแดนใต้ มีการกระทำ เช่นการเปลือยกาย การกระทำรุนแรงกับอวัยวะเพศ การใช้ไฟ ฟ้าช็อตที่อวัยวะเพศ เป็นต้น

DJ.03.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 33ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2550

“เจ้าหน้าที่บอกว่ามีการชักทอตามว่าผมทำความผิด แล้วให้ผม เปลือยกาย แล้วมีเจ้าหน้าที่อีกชุดเข้ามาอีก เอาเอกสารเปล่า มีวงเล็บเซ็นชื่อ ผมก็ไม่เซ็นเพราะเห็นว่าแปลก เจ้าหน้าที่ก็เลย โกรธ ก็เลยตีกับข้อนหว่างตามข้อต่างๆ ช่วงลำตัว จุ่มศีรษะใน കുລເລືອນ້ຳหลายครั้ง คลุมถุงดำที่ศีรษะ ให้ เปลือยกายแล้ว คลานพร้อมให้ส่งเสียงเหมือนเสียงร้องของวัว ดิถียงที่อวัยวะ เพศ ตบป้องหูจนอื้อ ผมก็เลยเซ็น”

DJ.05.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 34 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2556

“เจ้าหน้าที่จับมือผมมือไว้ข้างหลังหลังและใส่กุญแจมือ เตะด้วยเท้าที่สวมใส่รองเท้าคอมแบคที่ด้านหน้า เตะ ถาม เหยียบที่ข้อมือ เอาปากปืนแหย่ ใส่ในปาก 3-4 ครั้ง จนผมรู้สึกเจ็บ เหนื่อยจนขา ถอดรองเท้าและเอาเท้า มารูดหน้า 1 ครั้ง ให้ถอดเสื้อ เปลือย มือมัดด้วยเชือกให้ลุก-นั่ง 40-50 ครั้ง เอาพลาสติกสีดำคลุมศีรษะ 4-6 ครั้ง จนหายใจไม่ออกตั้งแต่เวลา 24.00 น.- 01.00 น. ขูให้รับสารภาพ เมื่อไม่สารภาพ เตะด้วยรองเท้าบูท “มึงบอกมา” ถ้ามึงไม่พูดก็จะโดนอีก เจ้าหน้าที่ชกถาม 1 คน และมีเจ้าหน้าที่ล้อมรอบตัว ผมอีก 4 คน”

DJ.11.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 25ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2552

“เจ้าหน้าที่ เอาข้าวมาให้ ไม่ให้ทานแต่ เทข้าวลงในโถส้วม มีเจ้าหน้าที่สอบสวน 4 คน ไม่ได้ให้อาหาร ดื่มน้ำในห้องน้ำ

ไม่ได้ให้ข้าวให้โรตี กับน้ำ ไม่ให้เจอคนอื่น เปิดไฟตลอดเวลา นอนไม่หลับถูกรบกวนตลอดเวลา ถ้านอนหลับก็จะปลุกให้ตื่น ไม่รู้เวลา ว่าสว่างหรือมืด ไม่รู้เวลาจะละหมาด ให้อยู่ในห้องแอร์ และเจ้าหน้าที่เอาเสื้อผ้าไปหมด ไม่มีเหลือ ละหมาดโดยไม่ใส่เสื้อผ้า และหนาวมาก มือชา ไม่รู้สีกตัวหลายครั้ง เพราะอากาศหนาวมาก ห้องทึบ ไม่มีช่องว่าง หายใจไม่ออก ขาดอากาศหายใจ หน้าอกหายใจไม่ออก จุกที่ลิ้นปี่”

H.12.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 41 ปี เหตุเกิดเมื่อปี 2550

“เจ้าหน้าที่พาผมไปยังห้องสอบสวนและได้ทำการเริ่มสอบสวน ตั้งแต่เวลา 21.00 น.-ถึงเวลา 05.00 น. ในการทำการสอบสวน มีเจ้าหน้าที่ 3 คนซึ่งได้ผลัดกันถาม การสอบสวนนั้นเจ้าหน้าที่ ได้นำตัวไปสอบสวนในห้องที่มีอุณหภูมิต่ำโดยสั่งให้ผมเปลือยกาย และให้ยืนขาเดียว และใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมกระทบจิตใจและ ดูหมิ่นศาสนา ได้ใช้นิ้วจิ้มตรงที่หน้าอกและได้เอาที่เขี่ยบุหรี่ ทำท่าจะปาใส่หน้า การสอบสวนในลักษณะแบบนี้เป็นเวลา 7 วัน”

DJ.07.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 28 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2558

“วันที่ 4 ของการควบคุมตัวผมโดนช็อตไฟ 1 ครั้ง ปิดตาอยู่ ก็รู้สึกเจ็บที่ลูกอذنทะไม่รู้เขาทำยังไงเพราะมองไม่เห็น จับ ดึง บีบ อวัยวะเพศ ไม่มีความรู้สึกทางเพศ (ตอนนี้ก็ยังหดตัวอยู่) โดนให้เปลือยกายในห้องเย็น ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ทหารหญิง และ โดนเจ้าหน้าที่ทหารหญิงเอาหน้าอกมาแนบที่หน้า โดนซ้อมมา หลายวันก็เลยอาเจียน ฉี่ อุจจาระเป็นเลือด ออกซ้่า บวมและแดง

เจ้าหน้าที่พาไปโรงพยาบาล ที่โรงพยาบาลพอมผมจะให้หมอ ดู แผล เจ้าหน้าที่ก็ให้ออกลงไป หมอให้ยาพาราเซตามอล และ ฉีดยา 1 เข็ม สลบไป 1 วัน ไม่รู้สึกตัว ยอมรับสารภาพในวันที่ 4 เพราะไม่ไหวโดนช็อตไฟ” (กรณีนี้อธิบายในเรื่องการทรมาน โดยการช็อตไฟฟ้าด้วย)

DJ.11.2015 ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2558

“ระหว่างการซักถามเจ้าหน้าที่ได้ทำร้ายร่างกาย โดยใช้มือตบ ศีรษะ ใช้ฝ่ามือฟันลูกกระเดือกที่ลำคอ จับถอดเสื้อผ้า ประมาณ 4-5 ชั่วโมง ใช้เส้นยางตีตลุกอัมตะ ใช้มือเคาะปากบน เจ้าหน้าที่ ทหารเข้ามาเตะบริเวณซี่โครง ต่อยบริเวณใบหน้า ถีบบริเวณ หน้าอก เจ้าหน้าที่จับมือผมมัดผูกติดกับเก้าอี้ จับถอดเสื้อคลุม ใบหน้าแล้วเอาน้ำกรอกปาก เปิดพัดลมให้เย็น ถอดเสื้อออกจาก ศีรษะ แล้วคลุมถุงพลาสติกครอบศีรษะจนสลบ พอฟื้นจากการ สลบ ผมตื่นจนถูกแจมมือขาด เจ้าหน้าที่ใส่กุญแจมือใหม่ ผมหายใจไม่ออก” (กรณีนี้อธิบายในรูปแบบการทรมานที่มีการทำให้ ขาดอากาศหายใจ)

DJ.14.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 32 ปี

“เดือนเมษายน 2558 ผมถูกเชิญตัวไปที่ ฉก. 22 ซึ่งไปกับน้องสาว เวลา 09.00 น. ไปถึงให้กรอกประวัติทั้งครอบครัว จนถึง เวลา 18.00 น. พาไปที่อัยการทหารเวลา 19.00 น วันที่ 4 ของการซักถาม มีเจ้าหน้าที่จำนวน 6 คน มาล้อม ขูให้รับสารภาพ รู้จักเพื่อนที่ก่อเหตุ เพราะเขาถูกเพื่อนซัดทอดว่าเป็นคนให้ปืน

กับเขา ไม่สารภาพ ให้ถอดเสื้อ พอไม่ตอบให้ถอดกางเกง พอ ไม่ตอบให้ลุกนั่ง 10 ครั้ง ลักพักให้ใส่เสื้อ ให้ใส่กางเกง ให้นั่ง บนเก้าอี้”

H.02.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2557

“ผมถูก ชกต้อย เตะ ตบ หน้าอก ท้อง บนหัว 15 ครั้ง ภายในหนึ่งชั่วโมงขณะที่กำลังอยู่ในท่านอนจนมีรอยฟกช้ำ และทำให้หมดสติ ซา อ่อนแรง มีการบังคับให้อยู่ในท่านั่งอยู่ในเก้าอี้หรือนั่งอยู่ใต้เก้าอี้ 2-3 ครั้งเป็นเวลา 2-3 นาที ทำให้เหมื่อยแขนขา และขาอยู่ตลอด อยู่ในที่อากาศหนาว 1 ครั้งเป็นเวลา 4 ชั่วโมง จนมีอาการเจ็บหน้าอก และใช้ใช้ปืนสอดเข้าปาก 1-2 ครั้งเป็นเวลา 2-3 นาที ตอนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ทำให้เป็นแผลในปาก และปากจะกินอะไรไม่ได้ตอนแรกจับกุม ถูก ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย 1 ครั้งเป็นเวลา 4 ชั่วโมง ขณะยืนและนั่งบนเก้าอี้ การสอบสวนเพื่อให้รับสารภาพเรื่องการเผาโรงเรียน” (กรณีนี้อธิบายในรูปแบบการทรมานแบบการบังคับให้ทำท่าทางต่างๆ ด้วย)

H.03.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 39 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2557

“ในระยะเวลาประมาณ 5 วันที่ผมอยู่ที่นั่นผมจะถูกตบตีที่ใบหน้าเกือบทุกวันเมื่อผมตอบปฏิเสธเกี่ยวกับเรื่องนั้น. ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผมถูกควบคุมตัวที่ค่ายอิงชยุทธบริหาร (บ่อทอง) แห่งนี้ ผมจะโดนทำร้ายร่างกายการสารพัด เช่น บางวันทางเจ้าหน้าที่ทหาร

ที่นี้ก็จะให้ผมแก้ผ้าและให้อยู่ในห้องขังนี้ และให้ผมลুকนังจนกว่าผมจะหมดแรง ถูกควบคุมตัวทั้งหมด 26 วัน และได้ถูกตบใบหน้าที่จมูกและหน้าอก ในห้องแอร์ระยะเวลา 23 วันจนรู้สึก เน่าทั้งตัว ลั่นทั้งตัว ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย ปีบอวัยวะเพศ อย่างแรง 5 นาทีและถูกใช้คำพูดว่าพวกมึงโง่ โดนหลอก ชู่ว่าจะฆ่าทิ้ง” (กรณีนี้อธิบายในรูปแบบการทรมานแบบการบังคับให้ทำท่าทางต่างๆด้วย)

H.04.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 42 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2557

“เจ้าหน้าที่ไม่ให้เยี่ยม ไม่ให้พบตัว เจ้าหน้าที่อ้างว่า นายไม่ให้พบ “เพราะเจ้าหน้าที่กำลังสอบสวนอยู่” วันแรกที่ถูกควบคุมตัว ทางครอบครัวได้ไปเยี่ยม ก็ได้เจอกันแค่ 2 นาที ซึ่งช่วงที่ได้พบลูกชายนั้น เจ้าหน้าที่ได้ประชิดตัว โดยเจ้าหน้าที่ได้ตั้งเครื่องอัดเสียง ผมถูกควบคุมตัว เป็นเวลา 35 วัน ในระหว่างการซักถาม ได้ถูกตีด้วยเก้าอี้ ทำให้เก้าอี้หักเป็นเวลา 1 วัน 1 คืน ให้นั่งบนเก้าอี้ ยืนนานๆ ถูกมัดมือไว้ที่บริเวณด้านหลังของร่างกายถูกบังคับให้ ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย 1 วันเอาหัวก้มพื้น รู้สึกเจ็บที่อวัยวะเพศ”

- การบังคับให้ทำท่าทางต่างๆ Stress positions

การบังคับให้ทำท่าทางต่างๆ เป็นการบังคับให้ผู้ที่ถูกควบคุมตัวได้รับความเจ็บปวดทางร่างกายในตำแหน่งต่างๆ เช่นการบังคับให้ยืน ให้นั่งในท่าทางที่ไม่สะดวกหรือร่างกายถูกแขวนเป็นเวลานาน การถูกบังคับให้ทำท่าทางต่างๆ ส่งผลระยะยาวหรือความเสียหายรุนแรงรวมไปถึงเส้นประสาท

ข้อต่อ ระบบไหลเวียนเสียหยา และ กล้ามเนื้อและข้อต่อและความรู้สึกอับศ
อดสูมีพลังมากพอที่จะทำให้เกิดความรู้สึกอยากออกจากการควบคุม การบังคับ
ให้ทำท่าทางต่างๆ หมายถึงการทำให้เกิดความรู้สึกเจ็บปวดหรือถูกลงโทษ
เช่นการให้เข่ามือเหนือศีรษะซึ่งจะทำให้จิตใจของเหยื่อเกิดความรู้สึกต่อต้าน
ตำหนิตัวเอง ในการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นๆ

DJ.10.2014, ผู้ถูกสัมภาษณ์ เป็นชายอายุ 30 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 13
เมษายน 2557 มีการซักถามและสอบสวน เวลาประมาณ 24.00 น. และ
พาไปที่พัก วันที่ 2 กลางคืนสอบสวนต่อเวลา20.30 น.-22.30 น. อยู่ในกฎ
อัยการศึกครบ 7 วัน หลังจากนั้นพาไปที่อีกที่หนึ่งในศูนย์ของค่ายอิงคยุทธ
เป็นช่วงของพรก.ฉุกเฉิน เจ้าหน้าที่ที่มีการบีบที่ไหล่ ชมชู่ไว้ก่อน มึงต้องบอก
ข้อมูลให้หมด มีการทำร้ายร่างกาย ตบหน้า ปากแตก ถีบขาอ่อน 2 ครั้ง
ให้ชิวอัพ 50-100 ครั้ง ลูกนั่ง 200-300 ครั้ง เดิน วิ่งบนถนนคอนกรีตตอน
เที่ยงด้วยเท้าเปล่าตอนกลางวันจนฝ่าเท้าพองเพราะโดนความร้อนของพื้นอิฐ
มีการสอบสวนช่วงเวลากลางคืนตั้งแต่ เวลา 20.30 น.-22.30 น. ถูกทำร้าย
ร่างกายต่อเนื่องกันเป็นเวลา 1 อาทิตย์

H.12.2014, ผู้ถูกสัมภาษณ์ ชายอายุ 41ปี เหตุเกิดเมื่อปี 2550

“การสอบสวนนั้นเจ้าหน้าที่ได้นำตัวไปสอบสวนในห้องที่มี
อุณหภูมิต่ำโดยสั่งให้ผม เปลือยกายและให้ยืนขาเดียว และใช้
คำพูดที่ไม่เหมาะสมกระทบจิตใจและดูหมิ่นศาสนา ได้ใช้นิ้ว
จิ้มตรงที่หน้าอกและได้เอาที่เขี่ยบุหรี่ทำท่าจะปาใส่หน้า
การสอบสวนในลักษณะแบบนี้เป็นเวลา 7 วัน”

H.02.2015 ผู้ถูกสัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี เหตุเกิด เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม
2557 ถูกชกต่อย เตะ ตบ หน้าอก ท้อง บนหัว 15 ครั้งภายในหนึ่งชั่วโมง
ขณะที่กำลังอยู่ในท่านอนจนมีรอยฟกช้ำ และทำให้หมดสติ ซา อ่อนแรง

มีการบังคับให้อยู่ในท่านั่งอยู่ในเก้าอี้หรือนั่งอยู่ใต้เก้าอี้ 2-3 ครั้ง เป็นเวลา 2-3 นาที ทำให้เหมือนแขนขาและขาอยู่ตลอด อยู่ในที่อากาศหนาว 1 ครั้ง เป็นเวลา 4 ชั่วโมง จนมีอาการเจ็บหน้าอก และใช้ใช้ปืนสอดเข้าปาก 1-2 ครั้ง เป็นเวลา 2-3 นาที ตอนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ ทำให้เป็นแผลในปากและปาก จะกินอะไรไม่ได้ตอนแรกจับกุม ถูก ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย 1 ครั้ง เป็นเวลา 4 ชั่วโมง ขณะยืนและนั่งบนเก้าอี้ การสอบสวนเพื่อให้รับสารภาพเรื่องการเผาโรงเรียน

H.03.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 39 ปี เหตุเกิด เมื่อเดือนตุลาคม 2557

“บางวันทางเจ้าหน้าที่ทหารที่นี้ก็ให้ผมแก้ผ้าและให้อยู่ในห้องขังนี้ และให้ผมลุกนั่งจนกว่าผมจะหมดแรง ถูกควบคุมตัวทั้งหมด 26 วัน”

H.04.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 42 ปี เหตุเกิด เมื่อวันที่ 17 เดือน ตุลาคม 2557

“ในระหว่างการซักถาม ผมได้ถูกตีด้วยเก้าอี้ ทำให้เก้าอี้หักเป็นเวลา 1 วัน 1 คืน และนั่งบนเก้าอี้ ยืนนานๆ ถูกมัดมือไว้ที่บริเวณด้านหลังของร่างกายถูกบังคับให้ถอดเสื้อผ้า บังคับให้เปลือย 1 วัน เอาหัวก้มไปที่พื้นรู้สึกเจ็บที่อวัยวะเพศ”

- การบังคับให้ดื่มน้ำในปริมาณที่มาก

เป็นรูปแบบหนึ่งของการทรมานโดยการบังคับให้เหยื่อดื่มน้ำในปริมาณที่มากในระยะเวลานานสั้น เป็นผลให้เกิดแก๊สในกระเพาะอาหารหรือท้องเกิดอาการป่องพอง ภาวะน้ำในร่างกายมากผิดปกติจนเกิดเป็นพิษและอาจทำให้เสียชีวิตได้

DJ.11.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี เหตุเกิด เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2558

“เจ้าหน้าที่จับผมมัดมือผูกติดกับเก้าอี้ จับถอดเสื้อคลุมใบหน้า แล้วเอาน้ำกรอกปาก เปิดพัดลมให้เย็น ถอดเสื้อออกทางศีรษะ แล้วคลุมถุงพลาสติกครอบศีรษะจนสลบ พอผมฟื้นจากการสลบ ผมตื่นจนกัญแจมือขาด เจ้าหน้าที่ใส่กัญแจมือใหม่ ผมหายใจไม่ออก เจ้าหน้าที่กรอกน้ำใส่ปากข้าพเจ้าจนสำลัก สักพัก ผมบอกกับเจ้าหน้าที่ว่าจะยอมให้ข้อมูลแล้ว เจ้าหน้าที่ให้ผมดื่มน้ำ 2 ขวด เวลาประมาณ 05.00 นาฬิกา ผมได้นอนประมาณ 2-3 ชั่วโมง วันต่อมา มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 4-5 คน มีลักษณะอาการมีนเมา เอาน้ำดื่มขวดมาไว้ตรงหน้าข้าพเจ้า จับให้ผมนั่งบนเก้าอี้ ใส่กัญแจมือไขว้หลัง นั่งแช่น้ำแข็ง 2 กระสอบ ถึงประมาณเช้า เปิดพัดลม เอาเสื้อคลุมปิดหน้าผมแล้วกรอกน้ำใส่ปาก ผมรู้สึกว่ารสชาติของน้ำแปลกๆ แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นน้ำอะไร” (กรณีนี้บรรยายในเรื่องการทำให้สูญเสียประสาทสัมผัสด้วย)

H.05.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 36 ปี เหตุเกิดเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2558

“หลังจากเวลา 22.00 น. เจ้าหน้าที่ก็ทำการซ้อมผมเลยโดยไม่ได้ซักถามอะไรเลย และโดยทางเจ้าหน้าที่ซ้อมโดยวิธีการให้นอนหงายและใช้มือมาตีที่คออย่างแรง. จากนั้นก็ครอบน้ำเข้าปากและจับตัวหมุนอยู่หลายรอบ จนถึงเวลาตี 02.30 น. ข้าพเจ้าก็สลบและตื่นมานั่งที่เก้าอี้และชู่ว่าจะทำอีกหลาย 10 เท่าหากยังปฏิเสธ”

4.3 การปฏิบัติที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมต่างๆ

วิธีการการปฏิบัติที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี บางวิธีการอาจดูเป็นเรื่องปกติ ธรรมดา แต่เมื่อประกอบกับการถูกบังคับ การควบคุมตัว สถานที่ จำนวนครั้ง และ ประกอบกับการถูกกระทำหลายๆ ครั้งเป็นเวลานาน การปฏิบัตินั้นได้ก่อให้เกิดความเจ็บปวดทางจิตใจอย่างร้ายแรงหรือลดทอนคุณค่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จึงเป็นกระบวนการทรมานอย่างหนึ่งและอาจมีผลร้ายแรงกว่าการทรมานที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดทางร่างกาย ซึ่งมีหลากหลายวิธีทั้งการให้ส่งเสียงร้องเหมือนสัตว์ ดิดหู เคาะหัว ดูถูกศาสนา ให้ดื่มน้ำสกปรก การกระทำดูหมิ่นต่างๆ การเอาปลายปืนเข้าไปในปาก การประจาน และการทำร้ายบุคคลในครอบครัวต่อหน้าเหยื่อ ดังกรณีที่เกิดขึ้นกับเหยื่อ

- DJ.03.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 33 ปี “*เปลือยกายคลานพร้อมส่งเสียงเหมือนวัว ดิดยางที่อวัยวะเพศ*”
- DJ.05.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 34 ปี “*เจ้าหน้าที่ ถอดรองเท้าและเอาเท้ามารูดหน้า 1 ครั้ง ให้ลุก-นั่ง 40-50 ครั้ง*”
- DJ.07.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี “*ผมถูกปิดตาสองข้าง ทหารพราน เอาปืนจ่อในปาก อยู่ในห้องเย็น แชนแอร์ ตั้งแต่ 11 โมงเช้า จนถึงเที่ยงคืน น้ำไม่มีสะอาดไม่ได้ ห้องก็แคบ ถูกแช่เย็น 5 วัน ไม่ได้สะอาด 5 เวลา ตามหลักปฏิบัติทางศาสนา*”
- DJ.09.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 32 ปี “*เมื่อขอละหมาดก็ไม่ให้ละหมาด มีการตบหน้าด้วยมือ เคาะที่ศีรษะ ดิดหู 10 กว่าครั้ง รู้สึกร่างกายเหนื่อย เมื่อย อ่อนล้าไปหมด ชูว่าถ้าไม่สารภาพ ชูว่าคนในครอบครัวไม่สามารถออกได้ ชูว่า “มีงตายแน่นอน”*”

■ DJ.11.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 25 ปี “เมื่อเจ้าหน้าที่เอาข้าวมาให้ แต่ไม่ให้ทาน เทข้าวลงในโถส้วม กัดด้วยเล็บที่บริเวณลำตัว หลายครั้ง มีรอยนิ้ว 2 นิ้ว”

■ DJ.15.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 27 ปี “เจ้าหน้าที่พาไปขึ้นรถ และเวียนรอบในตลาคันด ซึ่งมีคนเยอะมาก และหยุดรถให้ประชาชนดูผมทุกคืนที่อยู่พักที่พัก จะมีเสียงรบกวนตลอดคืน **เอาไม้ชุดตรงบริเวณผนังห้อง เอาสนับเท้าหน้าห้องทุกคืน**”

■ H.05.2014, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 29 ปี “เจ้าหน้าที่ได้ใช้สายรัดข้อมือพลาสติกรัดข้อมือทั้งสองข้างไว้หลังจัดผมให้นอนหงายพร้อม **ใช้เท้าเหยียบลำตัวผมซ้ำไว้จากนั้นจึงใช้ปลายปากกระบอกปืนเอ็ม 16 ยัดเข้าไปในปากและกระแทกอย่างแรงจนฟันกรามด้านล่างของผมแตก ปลายกระบอกปืนถูกยัดเข้าไปจนเลยลิ้นไก่จนทำให้ลำคออักเสบจนผมไม่สามารถกลืนน้ำลายได้เพราะเจ็บปวดมาก**”

■ DJ.10.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี “พอถึง ฉก.30 เจ้าหน้าที่ก็ตัดสายรัดข้อมือเปลี่ยนมาใส่กุญแจมือแทน แล้วก็ใช้ครางกายกับหมอบ ตอนนั้นก็บอกว่ามีอาการหูอื้อ เจ็บ ปวดตามตัว คอและแก้มบวมทั้ง 2 ข้าง และมีรอยซ้ำ จำ จากสายรัดข้อมือ หมอบเห็นรอยซ้ำก็บอกว่าไม่มีอะไรลงบันทึกที่เคยมีมาก่อน (แผลเป็นที่ข้อศอกขวาจากการล้มรถจักรยานยนต์) ไม่ได้ให้ยาอะไร **ให้กินน้ำบนโต๊ะก็กิน** เวลากินน้ำคุณตัวเองไม่ได้ เพราะเราโดนซ้อมจนถึงเที่ยงคืนไม่ได้กินอะไรจนหิวก็ต้องดื่มหน้าที่ให้อยู่ได้ พอหลังจากกินน้ำก็เข็น อยู่ที่ค่ายครบ 7 วัน ก็ มีการเปิดไฟทั้งคืน อยู่คนเดียว อยู่ ศชต. 28 วัน”

■ DJ.11.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี “ระหว่างการชกถามเจ้าหน้าที่ได้ทำร้ายร่างกายของข้าพเจ้า โดยใช้มือตบศีรษะ ใช้ฝ่ามือฟันลูกกระตือกร์ที่ลำคอ จับถอดเสื้อผ้า ประมาณ 4-5 ชั่วโมง **ใช้เส้นยางติดลูกอณฑะ ใช้มือเคาะปากบน** ต่อมาเวลาประมาณ 14.00 นาฬิกา เจ้าหน้าที่ให้ข้าพเจ้าไป **ยืนตากแดด** ถอดรองเท้ายกแขนขึ้นทั้งสองข้าง และยื่นเท้าข้างเดียว หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่เข้ามาบิดแขนให้ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวด ประมาณ 2-3 ชั่วโมง เจ้าหน้าที่จับให้ข้าพเจ้านั่งบนเก้าอี้ ใส่กุญแจมือไขว้หลัง นั่งแช่น้ำแข็ง 2 กระสอบถึงประมาณเช้า เปิดพัดลม เอาเสื้อคลุมปิดหน้าข้าพเจ้ากรอกน้ำใส่ปาก จับข้าพเจ้านอนคว่ำหน้า เหยียบบริเวณหน้าอก เหยียบอวัยวะเพศ”

■ DJ.12.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 23 ปี “ช่วงสอบถามมีตบหัวตีหลังด้วยมือ **ตีหู** ทำหลายครั้ง และเอาผ้าพันคอที่ใส่รัดคอจนหายใจไม่ออก 1 ครั้ง”

■ DJ.13.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 26 ปี “ตอนที่อยู่บนรถก็ถูกตีกับหมวกเหล็ก ที่ท้ายทอย หนึ่งครั้ง และแยกทุกคน และ**เอาหมวกที่เขาคีมาครอบที่ศีรษะเรา และเอามือมาเคาะที่ศีรษะเหมือนตีกลอง ใช้ค้ำไม้สุภาพมึง ฎ ไ้เหยย ให้อัลเลาะห์มาช่วยสิ**”

■ H.06.2015, ผู้ให้สัมภาษณ์ ชายอายุ 44 ปี “ในขณะที่เหตุการณ์กำลังชุลมุนทางเจ้าหน้าที่ได้ลากตัวลูกชายของข้าพเจ้าออกมานอกบ้าน (ขณะนั้นลูกชายอยู่ในบ้าน) และทางเจ้าหน้าที่ก็ ตบหัว ตะ และถีบลูกชายของข้าพเจ้าหลายครั้งด้วยกัน ซึ่ง**ข้าพเจ้าก็เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับลูกชาย** ระหว่างอยู่บนรถข้าพเจ้าและเพื่อนอีกคนหนึ่งก็ถูกซ้อมด้วยการ ตะ ตบหน้า ตบหัวหลายครั้งและก็ข่มขู่ว่าจะฆ่าทิ้งซะ ขณะสอบสวนก็ได้บ๊ิบแขนของตนและใช้ไม้จิ้มไปที่ท้องของตน ไม้ไม่แหลมคม แต่เจ็บมาก”

5. ผลกระทบจากการทรมานฯ

5.1 ผลกระทบทางด้านร่างกาย

ผลกระทบทางด้านร่างกายมักจะไม่ปรากฏหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัวเมื่อครบกำหนดการควบคุมตัวครบกำหนดที่มีระยะเวลา 35 วัน ทำให้บาดแผล ร่องรอย ที่เกิดจากขึ้นจากการกระทำทรมานด้วยการทุบตี ต่อย ตะ ล้ม หรือหัวแตก ไม่ปรากฏ ให้เห็น จึงไม่สามารถนำไปเป็นหลักฐานในการร้องเรียนหรือดำเนินคดีทางกฎหมายได้อีกทั้งการกระทำทรมานเป็นการกระทำที่พยายามไม่ให้ปรากฏร่องรอยบาดแผลเกิดขึ้นตามร่างกาย แต่กระนั้นก็ตามเหยื่อบางคนก็ปรากฏอาการให้เห็นดังนี้

DJ.02.2014	“ผมมีอาการไอเลือดออกรู้สึกเจ็บ และซ้ำเลือดที่ข้อมือเป็นรอยกุญแจมือ”
DJ.06.2014	“รู้สึกวุ่นวายรำมัว บวม โคลมชักกำเริบถึง 4 ครั้ง ต่อยที่ปากจนฟันแตกด้านในและเอาด้ามท้ายปืนทุบที่ตา ทำให้ตาพร่ามัว บวม ซ้ำเขียว รู้สึกเจ็บมาก ตามองไม่ชัด มีเลือดออกทางจมูก โดนทำร้ายจนสลบ”
DJ.08.2014	“อาการยังมีอยู่เรื่อยๆ คอเป็นเม็ดใหญ่”
DJ.10.2014	“ปากแตก ฝ่าเท้าพองเพราะโดนความร้อนของพื้นอิฐที่สถานที่ที่สอบสวนเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ต้องรับประทานยาคลายกล้ามเนื้อเพราะร่างกายเจ็บปวดจากการที่เจ้าหน้าที่ให้ทำลูกนั่ง ชิทอัพ”

- DJ.11.2014 “มีบาดแผลที่สะโพก ที่ตา เลือดไหล รู้สึกเจ็บปวด ที่น้อง กัดด้วยเล็บที่บริเวณลำตัว หลายครั้ง มีรอย นิ้ว 2 นิ้ว มือขวา ไม่รู้สึกตัวหลายครั้ง เพราะอากาศ หนาวมาก ห้องทึบ ไม่มีช่องว่าง หายใจไม่ออก ขาด อากาศหายใจ หน้าอกหายใจไม่ออก จุกที่ลิ้นปี่”
- DJ.14.2014 “มือทำงานหนักไม่ได้ เพราะรู้สึกเจ็บ ปวดตลอดเวลา มีอาการเจ็บหน้าอก และได้เข้ารักษาที่ โรงพยาบาลในเรือนจำ”
- DJ.15.2014 “ปากแตก รู้สึกเจ็บอกมาก ทุบด้วยสันป็นบนหน้า ข้างขวา เลือดไหล”
- H.05.2014 “ลำคออักเสบจนผมไม่สามารถกลืนน้ำลายได้เพราะ เจ็บปวดมาก”
- DJ.07.2015 “ไม่มีความรู้สึกทางเพศ (ตอนนี้อวัยวะเพศก็ยัง หดตัวอยู่)”
- H.04.2015 “เจ็บที่อวัยวะเพศ”

5.2 ผลกระทบทางด้านจิตใจ

ผลกระทบทางด้านจิตใจจากการศึกษาของ Daniel Kramer เรื่อง THE EFFECTS OF PSYCHOLOGICAL TORTURE 2010 ศาสตราจารย์ Almerindo Ojeda อธิบายว่า ผลกระทบทางด้านจิตใจจากการถูกทรมาน ทั้งทางร่างกายและจิตใจส่งผลต่ออาการบาดเจ็บทางด้านจิตใจ คือ โรคภาวะวิตกกังวล (Anxiety) โรคซึมเศร้า (Depression) และอาการบาดเจ็บอย่างร้ายแรงหลังประสบเหตุการณ์หรือ PTSD (Post traumatic stress disorder)

และที่สำคัญคือ สมองไม่สามารถมีภาวะเหมือนเดิมได้อีกแล้ว ทั้งนี้การเยียวยา
 รักษา ทางด้านจิตใจ Dr. LAIFUNGBAM DEBRBA ROY, ประธานองค์กร
 CORE และผู้อำนวยการ H2H สมาชิกองค์กร International Rehabilitation
 Council for Torture Victims ได้กล่าวในการอบรมการดูแลเยียวยาเหยื่อ
 จากการถูกทรมานเมื่อวันที่ 16-19 พฤศจิกายน 2558 ว่า การเยียวยารักษา
 ทางด้านจิตใจไม่สามารถทำให้เหยื่อมีความรู้สึกกลับคืนมาเหมือนเดิมได้แต่
 ทำให้เขามีความสุขและใช้ชีวิตในปัจจุบันและอนาคตกับครอบครัวและสังคม
 ได้อย่างไร เหยื่อจากการถูกทรมานฯ ในจังหวัดชายแดนใต้ก็ไม่แตกต่างไปจาก
 เหยื่อที่ถูกทรมานทั่วโลก จากรายงานพบว่าอาการที่พบโดยส่วนใหญ่มีอาการ
 ดังนี้

5.3 ผลกระทบต่อบุคคล

เหยื่อมีอาการฝันร้าย หลอน นึกถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้น เครียด กังวล
 ตลอดเวลา เจ็บใจ ซึมเศร้า อยากอยู่คนเดียวไม่ยากพบใคร ท้อแท้ หมดความ
 หวังในอนาคต มีความกังวลตลอดเวลาว่าจะเกิดเหตุการณ์ซ้ำอีก สมาธิสั้น
 หรือไม่มีสมาธิ

DJ.01.2014	“เครียด กังวล ทำไม่ถึงจับซ้ำๆ ในขณะที่เราไม่ได้
ทำ รู้สึกเจ็บใจ รู้สึกแค้น ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม
จากรัฐ ความคิด ความรู้สึก ยากที่จะทำให้หาย
แต่ก็ต้องอดทนเท่าที่ทำได้
DJ.04.2014	“รู้สึกเครียด มีอาการซึม ไม่อยากพูดคุยกับใคร
นั่งคิด เหมือนคนเดียว ไม่อยากเจอใคร อยากอยู่
คนเดียว”
H.01.2014	“ในตอนแรกๆ ที่ถูกจับตัวมีความกังวลเป็นอย่างมาก
โดยเฉพาะเป็นห่วงลูกเมียและคนอื่นๆ ใน

ครอบครัวที่บ้านลูกเมียจะกินจะอยู่อย่างไรในเมื่อเราที่เป็นเสาหลักของครอบครัวถูกจับไม่สามารถปกป้องคุ้มครองพวกเขาได้ในระหว่างที่ถูกซ้อมทรมานตนมีความท้อแท้หมดกำลังใจกับกระบวนการสอบสวนที่ใช้ความรุนแรงทำเหมือนกับตนไม่ใช่คนเขาทำร้ายยิ่งกว่าสัตว์บางครั้งก็คิดอยากแก้แค้นอยากทำเขากลับเหมือนกับที่เขาทำกับตนแต่ก็เป็นความคิดชั่ววูบเท่านั้นในบางทีมีอาการใจสั่นนอนไม่หลับแต่พอนานๆ ไปก็เริ่มปลงในเรื่องที่เขาทำร้ายเราแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสมควรปล่อยละเลยให้เจ้าหน้าที่ทำแบบนี้ต่อไป ควรมีการเอาผิดกับเจ้าหน้าที่ที่มีการซ้อมทรมาน”

DJ.10.2015

“ขณะถูกจับกุมรู้สึกโกรธ เจ็บใจ หากว่ามีอุปกรณ์หรือสามารถทำอะไรได้ก็ทำไปแล้ว เพราะเจ็บไปหมด เหมือนที่เราไม่ใช่คน มันรู้สึกสุดท้ายของชีวิต คิดว่าสู้เพื่อให้รอด แต่ก็ทำไม่ได้ พอถูกปล่อยตัวออกมาที่รู้สึกระแวง ต้องระมัดระวังตัวเองตลอด กังวล พะวงหน้าหลังตลอด ถ้าขับรถเห็นเจ้าหน้าที่ก็จะรู้สึกกลัว เจ็บใจ พยายามหลีกเลี่ยงไม่เจอเจ้าหน้าที่ให้ได้มากที่สุด

5.4 ผลกระทบต่อครอบครัว

อยากอยู่คนเดียว รู้สึกโดดเดี่ยวไม่อยากพบใคร กลัว และกลัวว่าครอบครัวจะไม่ปลอดภัย หรือจะทำให้ครอบครัวต้องลำบากอีก ผลกระทบทางด้านจิตใจจะส่งผลต่อการใช้ชีวิตในครอบครัวทั้งต่อภรรยา และลูก เพราะ

เหยื่อมีอาการหงุดหงิดง่าย โกรธง่ายเมื่อมีสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น และอาจนำไปสู่การใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว และหากภรรยาไม่เข้าใจอาการของสามี ก็อาจทำให้เกิดปัญหาหย่าร้างได้ในที่สุดก็จะเกิดผลกระทบต่อเด็ก

DJ.07.2014 “ความรู้สึกตอนนั้นโกรธ แค้น ร้อน เพราะเราไม่ได้ทำ เหมือนเป็นแพะ กังวลกับครอบครัว พ่อแม่ ลูก เมีย จะอยู่ยังไงเพราะไม่มีเราอยู่ด้วย รู้สึกแค้นเพราะไม่ได้ทำ หากทำจะไม่โกรธเลย ญาติก็รู้สึกเหมือนกัน “

DJ.13.2015 “เจ็บใจเพราะเราไม่ได้ทำอะไร ไม่มีความยุติธรรม ถ้ามีความยุติธรรมหายไปไหน เอาเราตัดคุก เมื่อเราติดคุกสังคมก็มองว่าเราเป็นขี้คุกมาก่อนถูกตีตราว่าเป็นคนไม่ดี อยากระเจ้าหน้าที/คนทั่วไปก็มองเราไม่ดี เราก็ต้องทำงานของเราไป ก็พยายามไม่ให้เขาดูเราผิดๆ โดยการทำงานใช้ชีวิตปกติ เราไม่เคยโดนใครตีบ วันหนึ่งเรามาโดนแบบนี้ก็เจ็บใจ”

5.5 ผลกระทบทางด้านสังคมและความมั่นคง

หลายคนอาจจะไม่เข้าใจว่าผลกระทบจากการทรมานจะส่งผลต่อโครงสร้างของประเทศได้อย่างไร และหลายคนอาจจะคาดไม่ถึง แต่การที่เหยื่อถูกกระทำทรมานโดยเจ้าหน้าที่รัฐซึ่งในความหมายของประชาชนทั่วไปเจ้าหน้าที่รัฐคือตัวแทนของรัฐบาลและประเทศ เพราะเมื่อเหยื่อถูกกระทำและเกิดความรู้สึกโกรธ ต้องการแก้แค้นการกระทำของเจ้าหน้าที่ อีกทั้งส่งผลให้เกิดความรู้สึกเป็นลบต่อเจ้าหน้าที่ และเป็นการทำลายความเชื่อมั่นโครงสร้างของรัฐทั้งความรู้สึกการยอมรับการปกครอง ความไม่เชื่อมั่นในระบบ

กฎหมาย กระบวนการยุติธรรม ท้ายที่สุดอาจถูกชักจูงให้เข้าร่วมในการต่อสู้ หรือใช้ความรุนแรง

- DJ.08.2014 “กลัวสังคมไม่ยอมรับและไม่เข้าใจ”
- H.04.2014 “รู้สึกเจ็บปวดมากการของเจ้าหน้าที่ครั้งนี้ รู้สึกอยากแก้แค้นกับเจ้าหน้าที่ที่กระทำมา รู้สึกไม่ไว้วางใจกับเจ้าหน้าที่ที่มาปฏิบัติงานในพื้นที่ รู้สึกไม่ปลอดภัยกับชีวิตและทรัพย์สิน รู้สึกไม่มีความหมายที่เจ้าหน้าที่มาดูแลประชาชนในพื้นที่”
- DJ.05.2014 “ตอนนี้ยังมีความรู้สึกเจ็บใจ แค้น ทำไมถึงทำกับเราอย่างนี้”
- H.02.2014 “รู้สึกโกรธแค้นเจ้าหน้าที่ที่ทำกับตนอย่างเจ็บปวดทำให้เสียความรู้สึก เจ้าหน้าที่ทำเหมือนกับตนเป็นแค่เพียงสิ่งของที่ไม่มีความรู้สึกใดๆ ที่ตนไม่เคยทำร้ายผู้อื่น รู้สึกเสียเปรียบในการเกิดเป็นคนมาอยู่ปดตานี้ที่ถูกย้ายยี่สิบสี่ชั่วโมงโดยตลอด แม้แต่ตอนนี้ความแค้นก็ยังฝังแน่นในใจ ตนจดจำการกระทำที่เจ้าหน้าที่กระทำเกือบทุกขั้นตอนและภาพเหล่านั้นยังหลอนตนเองมาโดยตลอด”
- H.06.2014 “รู้สึกแค้นกับเจ้าหน้าที่ที่เราไม่ได้ทำอะไรผิดเป็นแค่ผู้ต้องสงสัย และรู้สึกมีความหวาดระแวงและหวาดกลัวต่อเจ้าหน้าที่ รู้สึกไม่ไว้วางใจต่อเจ้าหน้าที่ รู้สึกว่าถ้าเป็นไปได้อยากฟ้องกลับต่อกับเจ้าหน้าที่ที่ทำร้ายร่างกายเรา เราไม่ได้ทำผิดอะไรเลย ถ้าเรา

ผิดจริงเราไม่ได้อยู่ที่บ้านแล้วหนีออกจากบ้านเลย หรือหนีไปขึ้นภูเขาจับอาวุธสงครามตอบโต้กับเจ้าหน้าที่ให้ชัดเจนไปเลย”

H.11.2014 “รู้สึกโกรธแค้นมากๆ รู้สึกหวาดระแวงต่อเจ้าหน้าที่ รู้สึกไม่ไว้วางใจต่อเจ้าหน้าที่อีกเลย”

H.13.2014 “ในสายตาสังคมหนึ่งมองเราว่าเป็นโจรก่อความไม่สงบสามจังหวัดชายแดนใต้ ดังนั้นเราจะอยู่ในสังคมได้อย่างไร ความรู้สึกเจ็บแค้นกับการกระทำของเจ้าหน้าที่ ที่โหดร้ายขาดมนุษยธรรมกับเรา ตอนนี่ก็มีหวาดระแวงบ้างในบางครั้ง ก็คิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นกับตัวเองและเพื่อนๆ”

H.14.2014 “แค้นต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ เสียใจในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่คิดว่าจะโดนเหมือนกับคนอื่นต่างๆ ที่ไม่ได้กระทำความผิด”

DJ.01.2015 “รู้สึกโกรธแค้น อยากต่อสู้ แก้มแค้น ผิดหวังกับเจ้าหน้าที่ที่ไม่ช่วยห้ามปรามตอนที่มีการซ้อมทรมาน”

DJ.15.2015 “รู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อนหน้าที่จะถูกจับกุมตนเองให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ที่มาโดยตลอดขาดความเชื่อมั่นต่อเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ในอนาคตอาจไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่อีก”

โดยสรุปผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการทรมานไม่เพียงแต่จะเกิดขึ้นต่อทางร่างกาย จิตใจของเหยื่อที่ถูกทรมานแต่ยังส่งผลไปยังหน่วยต่างๆ ของสังคม

ตั้งแต่ครอบครัว ญาติ สังคม จนกระทั่งความมั่นคงของรัฐ เพียงแต่เรามองข้ามเพราะเข้าใจไปเองว่าการทรมานกระทำต่อบุคคลเพียงคนเดียว และกระทำกับบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเพื่อสร้างรากฐานของความมั่นคงปลอดภัยของประเทศผ่านความมั่นคงปลอดภัยของประชาชน

6. การดำเนินการต่อผู้ที่กระทำรบกวนฯ

6.1 กระบวนการยุติธรรม: กรณีการทรมาน

ตั้งแต่มีข้อร้องเรียนเรื่องการทรมานในกรณีเหตุความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้ไม่ปรากฏมีผู้ที่กระทำทรมานได้รับโทษถึงขั้นต้องถูกคุมขังในเรือนจำ แม้แต่กรณีเดียว มีเพียงกรณี ของเด็กชายอาดิล สาแม ซึ่งเมื่อวันที่ 26 เมษายน 2553 ศาลทหารจังหวัดปัตตานี มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ 11 ก./2553 โดยพนักงานอัยการศาลจังหวัดทหารบกปัตตานีเป็นโจทก์ฟ้องสิบบอก ขวัญชัย สีนิล ในข้อหาทำร้ายร่างกายเด็กชาย อาดิล สาแม อายุ 14 ปี และนายมะเซาฟี แขวงบู อายุ 20 ปี ซึ่ง โดยจำเลยให้การรับสารภาพว่าได้กระทำความผิดจริง ศาลจึงพิพากษาลงโทษกึ่งหนึ่ง จากจำคุกจำเลย 1 ปี เหลือ 6 เดือน และปรับ 4,000 บาท เหลือ 2,000 บาท และเนื่องจาก จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน และมีความประพฤติดี โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษ (ลงอาญา) 2 ปี แต่บังคับโทษปรับ

ในกรณีรายอื่นๆ เมื่อการต่อสู้ดำเนินไปในระยะเวลาหนึ่งครอบครัวผู้ที่ถูกทรมานจนเสียชีวิตก็ยอมรับในการเยียวยาหรือการจ่ายเงินค่าเสียหายจากฝ่ายจำเลยหลังผ่านกระบวนการในศาลปกครองเช่นกรณีของอิหม่ามยะผา กาเซ็งซึ่งได้รับค่าเสียหายทางละเมิดเป็นเงินจำนวนหนึ่งและได้ยุติการต่อสู้ในการนำคนผิดมาลงโทษ ในขณะที่กรณีของนายฮัสซารี วันที่ 21

สิงหาคม 2558 ศาลปกครองสงขลา ได้พิพากษาคดีดำ ที่ นางแบเตาะ สะมา แอ ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นฟ้องเรียกค่าเสียหายทางละเมิดจากกระทรวงกลาโหม เป็นจำเลยที่ 1 กองทัพบก จำเลยที่ 2 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จำเลยที่ 3 และสำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ 4 เป็นผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากเจ้าหน้าที่ ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ ได้กระทำละเมิดในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ โดยใช้อำนาจตามกฎหมายอัยการศึก ควบคุมตัวนายอัสฮารี สะมาแอ บุตรชายของผู้ฟ้องคดีกับพวก และได้ซ้อมทรมานทำร้ายร่างกายในระหว่างการควบคุมตัว จนเป็นเหตุให้ นายอัสฮารี สะมาแอ เสียชีวิตในเวลาต่อมา จากการอ่านคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดได้ตัดสิน ให้ผู้ถูกฟ้องคดี สำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยที่ 4 จ่ายค่าสินไหมทดแทน เป็นจำนวนเงิน 534,301 บาท พร้อมดอกเบี้ย 7.5 % นับจากวันที่ 17 ก.ค. 2551 และยกฟ้องผู้ถูกฟ้องจำเลยที่ 1, 2 และ 3 ทั้งนี้ไม่นับรวมกับเงินจำนวน 7.5 ล้านบาท ที่รัฐบาลเคยจ่ายเป็นเงินเยียวยา ให้กับผู้ที่ได้รับผลกระทบ แต่เป็นเงินค่าสินไหม ที่สำนักนายกรัฐมนตรี ต้องจ่ายเพิ่มเติมให้กับครอบครัวของนาย อัสฮารี⁶

7. การเยียวยาเหยื่อที่ถูกทรมาน

การเยียวยาเหยื่อที่ถูกทรมานในประเทศไทยยังไม่มีความพร้อมในหลายด้าน ทั้งนี้ทางมูลนิธิผสานวัฒนธรรม กลุ่มด้วยใจ และองค์กรเครือข่ายสิทธิมนุษยชนปาตานี ได้พยายามในการดำเนินโครงการการจัดตั้งศูนย์ให้ความช่วยเหลือเหยื่อที่ได้รับผลกระทบจากการทรมานฯ โดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศทั้งนักจิตวิทยา และ จิตแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญในการรักษา

⁶ <http://www.benarnews.org/thai/news/TH-court-deepsouth-08212015144859.html> ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้สำนักนายกรัฐมนตรีจ่ายสินไหมทดแทนแก่ครอบครัวผู้เสียชีวิตจากการซ้อมทรมาน

อาการบาดเจ็บทางด้านจิตใจอย่างร้ายแรงจากการถูกทรมานฯ ซึ่งได้เสนอเกี่ยวกับการเยียวยา ดังนี้

7.1 วิธีการเยียวยา

(1) การเยียวยาแบบ Group therapy

ผู้ที่ถูกทรมานฯ จะมีความคิดหนึ่งตลอดเวลาหลังจากผ่านประสบการณ์การถูกทรมานฯ คือไม่มีใครเข้าใจฉันนอกจากตัวฉันเอง โดยเฉพาะผู้ที่ถูกกระทำทรมานเป็นเวลานานและเหตุการณ์เพิ่งผ่านพ้นไป พวกเขาต้องการหลีกเลี่ยงการพบปะผู้คน เพราะไม่ไว้ใจผู้คนและทำให้นึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและเกิดสิ่งเร้ากระตุ้นความทรงจำที่เลวร้าย ความกลัวความทรงจำนั้นส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเหยื่อและนำไปสู่ปัญหาในการเข้าสังคม

จิตบำบัดกลุ่ม (Group Psychotherapy) เป็นการบำบัดทางจิตชนิดหนึ่งในผู้ที่มีปัญหาทางจิตใจ อารมณ์ และพฤติกรรม ด้วยการใช้กระบวนการของกลุ่มที่มีการวางแผน โดยบุคลากรวิชาชีพเฉพาะทาง กระบวนการกลุ่มเน้นการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเจตคติ และการแก้ปัญหาที่บกพร่องของผู้ป่วยในกลุ่ม หัวใจหลักของกลุ่มจิตบำบัดก็คือ การให้ผู้ป่วยช่วยกันเองในกลุ่ม และสร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจซึ่งกันและกัน ผ่อนคลายความเครียด แก้ไขความคับข้องใจและอุปสรรคในใจของผู้ป่วยในกลุ่ม ซึ่งจะมีส่วนในการร่วมความทุกข์ซึ่งกันและกัน รู้จักใช้กลไกทางของจิตที่ถูกต้องและเหมาะสม รู้จักการควบคุมอารมณ์ การแสดงออกพฤติกรรมที่เหมาะสม รู้จักสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันในกลุ่ม เพิ่มพูนความภาคภูมิใจในตนเอง พัฒนาความเข้าใจตนเองให้ถูกต้อง

การฟื้นฟูจากเหตุการณ์ที่เจ็บปวดด้วยการทำกิจกรรมกลุ่มบำบัด ทำให้เหยื่อมีโอกาสที่จะรับรู้อารมณ์เข้าใจสถานการณ์บาดแผลและบูรณาการการทำงานใหม่ผ่านประสบการณ์ทางอารมณ์ที่ถูกต้อง ซึ่งเน้นความสำคัญ

ของชีวิต “ที่นี่และตอนนี้” เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อสุขภาพจิต เช่นปรัชญาการรักษาด้วยวิธีการใช้การดำเนินการในกลุ่มที่แสดงถึงสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยจากสภาพที่เคยบอบช้ำและเป็นโอกาสที่จะก้าวออกจากจิตใจที่ตัวเองได้ปิดกั้นมาโดยตลอด

ในกระบวนการการประเมินอาการที่เกิดจากผลกระทบการทรมานฯ หรือTrauma และ การบำบัด นั้น ผู้เชี่ยวชาญคือ ดร Hyunjung Choi, clinical psychologist จากประเทศเกาหลีใต้ ได้ดำเนินการจัดทำกลุ่มบำบัด 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เขื่อที่ถูกทรมานฯ และกลุ่มที่ 2 คือ ครอบครัวของเหยื่อที่ถูกทรมานฯ โดยใช้วิธีการพูดคุยซักถามอาการและใช้คำถามเพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้เกิดการแลกเปลี่ยนให้มากที่สุด

กลุ่มที่ 1 เขื่อ ได้สะท้อนปัญหาดังนี้

1. รู้สึกเหมือนถูกสังครบข้างรังเกียจ
2. กลัวการลอบสังหาร
3. ไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้
4. เกิดอาการง่วงนอนง่ายกว่าปกติ
5. เกิดอาการไม่สามารถนอนหลับลึกได้
6. หนีทุกครั้งเมื่อเห็นทหารมาเยี่ยมที่บ้าน
7. ความสามารถในการตัดสินใจลดลง ไม่สามารถตอบคำถามเฉียบพลันได้
8. คิดหนัก คิดไม่ตก และหงุดหงิดง่ายเมื่อหาคำตอบไม่ได้
9. ไม่ไว้วางใจใครง่ายๆ นอกจากตัวเองเพราะคนอื่นอาจจะเป็นสายลับเพื่อหาข้อมูลให้ทางการ
10. ไม่กล้าเข้าสังคมกับผู้อื่น
11. กังวลว่าจะถูกจับตามองอีก ถ้ากลับมามีบทบาทในสังคม

ผู้เชี่ยวชาญอธิบายว่า อาการที่พบเป็นอาการ Trauma ซึ่งเป็นความสมเหตุสมผลที่เหยื่ออาจจะเกิดความกังวล เพราะเหตุการณ์ที่ยังคงรุนแรงยังรุมเร้าอยู่นั้นยังไม่สามารถประเมินได้ว่าใช่อาการของTraumaหรือไม่ และอาการนี้แตกต่างจากผู้เหยื่อโรคประสาท หรือ (Mental disease) เนื่องจาก Trauma เป็นอาการที่เกิดขึ้นหลังจากการถูกทรมาณฯ ไม่ได้เป็นมาโดยกำเนิด แต่เป็นอาการที่เกิดจากความกระทบกระเทือนของร่างกายอันเนื่องมาจากถูกกระทำอย่างรุนแรง แล้วส่งผลต่อภาวะจิตใจจนเกิดความเปลี่ยนแปลงบางอย่างต่อจิตใจและพฤติกรรมของเหยื่อ ซึ่งอาการเหล่านี้ต้องรักษาด้วยความเข้าใจและความอดทนของผู้รอบข้างโดยเฉพาะครอบครัวเป็นอย่างสูง

กลุ่มที่ 2 ครอบครัว

ฝ่ายภรรยา ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับสามีหลังจากออกมาจากเรือนจำ

- สามีอารมณ์เสียง่าย อารมณ์ ฉุนเฉียว
- คิดซ้ำ และหมกมุ่นกับการงานจนไม่ห่วงสุขภาพ ทำงานชิ้นหนึ่งๆ จนเสร็จ
- สามีเริ่มใช้ความรุนแรงในบ้าน โดยการตีลูกเมื่ออารมณ์ฉุนเฉียว
- ไม่คบค้าสมาคมกับคนอื่นฯ

เมื่อประเมินจากคำบอกเล่าของญาติ ผู้เชี่ยวชาญได้พบว่า มีอาการที่สื่อว่าเกิดจากผลกระทบของการทรมาณอยู่ๆ เช่น การไม่สามารถอยู่ในที่มืดได้ และไม่สามารถเห็นสัญลักษณ์ที่ทำให้นึกถึงวันที่ถูกทรมาณฯได้ เช่น สีเขียวที่ทำให้นึกถึงทหารเป็นต้น สิ่งเหล่านี้คือตัวกระตุ้นที่ทำให้อารมณ์ของเหยื่อพุ่งสูงขึ้นรุนแรง และส่งผลต่อพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป

จากกิจกรรมพบว่า ภรรยาของเหยื่อมีอาการตึงเครียดเนื่องจากไม่ทราบจะขจัดปัญหาที่สามารถตนประสบอยู่อย่างไร แต่ก็พอเข้าใจบ้างว่า ที่สามีของตนเป็นเช่นนี้เพราะอะไร

หลังจากการแลกเปลี่ยนทั้งกับเหยื่อและครอบครัวผู้เสียหายจึงเสนอแนวทางในการดูแลเหยื่อดังนี้

- **ท่ากายบริหารเพื่อผ่อนคลายความเครียด และอธิบายให้ฟังว่า**
- ความเครียดทำให้ร่างกายเจ็บปวดมากขึ้นและมีผลกระทบต่อร่างกาย แต่การรักษาความเครียดคือการพยายามเข้าใจสาเหตุของมัน นั่นคือ ปัญหาเรื่อง 'สามที่เปลี่ยนไปหลังถูกจับกุม' ต้องทำความเข้าใจและช่วยเหลือ เหยื่อที่เคยถูกรุ้ทำทรมานฯ จะเกิดความเปลี่ยนแปลงของนิสัย พฤติกรรม แต่ไม่ได้เกิดจากความผิดปกติทางจิตของเหยื่อเช่น จากผู้ที่เคยใจเย็นกลับเป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียวหมกมุ่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง บางคนร่างกายอ่อนล้า บางคนนอนหลับลึกแล้วจะสะดุ้งตื่น หรืออยู่ในภาวะไม่สามารถตัดสินใจในเรื่องปัจจุบันได้ในเวลาอันสั้น ซึ่งพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปนั้นจะส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจครอบครัวเหยื่อไปด้วย หรือเรียกว่า เป็นความรุนแรงต่อมนุษย์ที่เกิดจากที่เหยื่อถูกรุ้ทำทรมานฯ ไร้ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์แล้วเหยื่อจะทำเช่นนั้นต่อผู้อื่นด้วย
- **เข้าใจว่า ผลจากการถูกรุ้ทำทรมานฯ คือร่างกายสูญเสียการควบคุมตัวเอง อ่อนล้า อ่อนแรง ไม่ชัดเจนต่อสิ่ง ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของการซ้อมทรมานอยู่แล้ว อาการข้างเคียงที่ส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจ เช่น ความเครียดที่ทำให้กล้ามเนื้อปวด เกร็ง ความเหนื่อยล้า คิดได้ช้าลง ไม่กระปรี้กระเปร่า จิตใจฉุนเฉียวหรือแม้กระทั่งง่วงนอนตลอดเวลา ล้วนมีผลมาจากการที่ร่างกายถูกรุ้ทำทรมานฯ อย่างรุนแรง ซึ่งขณะที่ร่างกายถูกทำร้าย จะส่งผลกระทบต่อความคิดและจิตใจให้เกิดแรงขัดขืน อยากกระทำสองอย่างในเวลาเดียวกันคือ ตอบโต้ หรือไม่ก็คิดหนีไปให้ไกล เมื่อร่างกายหนีจากการกระทำอันเจ็บปวดไม่ได้ ทำให้ส่งผลกระทบต่อจิตใจเหนื่อยล้า และเสียการควบคุมตัวเองในที่สุด**

- อาการที่กระทบหนักส่วนหนึ่งคือ การที่เหยื่ออยู่ในความคิดของอดีตและอนาคตมากกว่าปัจจุบัน ทำให้เสียความสามารถในการตัดสินใจในเรื่องที่กำลังคิดอยู่ ยิ่งคิดมากเท่าไรก็จะยิ่งไม่มีทางออก เพราะความสามารถในการตัดสินใจของคนทั้งหมดมุ่งในเรื่องที่ผ่านมาแล้วและเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นนั้น ทำให้ไม่มีสมาธิในการจะคิดหรือจะตัดสินใจกับเรื่องที่อยู่ในปัจจุบัน

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อภรรยาพบว่าสามีกำลังมีอาการซึมเศร้าเนื่องจากพบกับแรงกระตุ้นบางอย่างที่ทำให้ย้อนความคิดไปในอดีตอีกครั้ง ภรรยาต้องพยายามเข้าไปช่วยทำให้อารมณ์ของสามีผ่อนคลายลง เนื่องจากสามีกำลังตกหล่มของความทรงจำในอดีต ต้องช่วยคลี่คลายให้เขากลับมาสู่ความจริงในปัจจุบันอีกครั้ง โดยการพยายามสัมผัสร่างกายมือ เพื่อให้เขารู้สึกว่ามีคนกำลังเข้าใจและให้กำลังใจเขาอยู่ อาการเหล่านี้จะรักษาได้ในที่สุด หากครอบครัวเข้าใจสาเหตุที่ทำให้เหยื่อใจร้อน หรือเปลี่ยนไป จะสามารถรักษาอาการเหล่านี้ของเหยื่อได้

ทั้งนี้ก็ได้มีการแลกเปลี่ยนวิธีการที่จะทำให้เหยื่อได้รับการเยียวยาฟื้นฟูจิตใจ เช่นสถานที่ที่ดำเนินกิจกรรมมีผลต่อสภาพจิตใจของผู้ที่เคยถูกทรมาน หรือผู้ให้ความช่วยเหลือเยียวยาควรมีการพบปะหรือติดตามผู้ที่ถูกทรมานฯ เป็นประจำจะทำให้เขามีความกังวลลดลง รวมทั้งการเปลี่ยนสถานที่ช่วยลดความตึงเครียดของสภาพจิตใจที่เขาเผชิญอยู่ทุกวัน

(2) การเยียวยาแบบ Movement therapy

การถูกทรมานฯ เกิดขึ้นในทั่วโลกและผู้กระทำเป็นผู้ที่มีอำนาจ เป็นเจ้าหน้าที่ ตำรวจ ทหาร เพื่อทำให้สสารภาพ ทำให้ผู้คนรู้สึกกลัว และการกระทำเหล่านี้เกิดขึ้นในที่ลับ ไม่มีใครรับรู้ สิ่งนี้เริ่มถูกตระหนักมากขึ้น การข่มขู่เกิดโดยการมาเยี่ยมบ้านบ่อยของเจ้าหน้าที่รัฐ การใช้โทรศัพท์ข่มขู่ เป็นการทำร้าย

ทางจิตใจ ส่งผลต่อร่างกาย เช่นนอนไม่หลับ กินอาหารน้อยลงหรือไม่อยากอาหาร กระสับกระส่าย และไม่อยากส่งลูกให้ออกนอกบ้าน หวาดกลัวไปหมด เหยื่อมีปัญหาซับซ้อน มากมาย บางครั้งชีวิตเปลี่ยนแปลงอย่างมาก เช่นส่งผลต่อรายได้ ส่งผลให้เกิดความยากจน จึงจำเป็นต้องฟื้นฟูผู้ที่ผ่านการถูกทรมานๆ เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นทั้งสองฝ่าย ต้องเริ่มจากการรับฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้น เพื่อทำความเข้าใจและทำงานร่วมกันต่อไป

การทำงานเพื่อสร้างความปลอดภัยให้กับเหยื่อคนทำงานจะต้องดำเนินการดังนี้

- การทำงานต้องเปิดเผย
- สร้างความตระหนักรู้ในสังคม
- สร้างเครือข่ายครอบครัวเหยื่อในชุมชน

และการรักษาฟื้นฟูเหยื่อที่ถูกทรมานๆ จะต้องดำเนินการ ทั้งการรักษาฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจไปพร้อมๆ กัน รวมไปถึงมีสามส่วนสำคัญที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาไปพร้อมๆ กัน อาทิเช่น

- ความต้องการทางสังคม
- ความต้องการด้านเศรษฐกิจ
- ความต้องการด้านจิตใจ

ในการเยียวยาทางด้านจิตใจทางองค์กร H2H ได้นำเสนอการเยียวยาฟื้นฟูโดยกระบวนการ Movement therapy การบำบัดด้วยการเคลื่อนไหว ซึ่งประโยชน์ทางกายภาพของการรักษาด้วยการเคลื่อนไหวคือ การเคลื่อนไหวมีการพัฒนาที่ดีขึ้น เพิ่มความสมดุล ความแข็งแรงและความยืดหยุ่น กล้ามเนื้อดีขึ้นและการมีความยืดหยุ่นดีขึ้น, ข้อต่อมีความยืดหยุ่นดี เพิ่มการกระตุ้นการไหลเวียนของโลหิต การป้องกันการบาดเจ็บที่ยืนยาวมากขึ้น

บรรเทาอาการปวด และบรรเทาโรคไขข้อระบบประสาทไขสันหลังความเครียด ความผิดปกติของระบบทางเดินหายใจและ การรักษาด้วยการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ยังสามารถนำมาใช้เป็นฝึกสมาธิเพื่อสงบจิตใจอุปถัมภ์ความรู้ด้วยตนเองและเพิ่มการรับรู้ นอกจากนี้การรักษาด้วยการเคลื่อนไหวที่เป็นประโยชน์ในการบรรเทาทุกข์ ทางอารมณ์ที่แสดงออกผ่านร่างกาย เงื่อนไขเหล่านี้รวมถึงความผิดปกติ ของการรับประทานอาหาร, ยึดมั่นกับผู้อื่นมากเกินไปและอาการวิตกกังวล เนื่องจากการเคลื่อนไหวเกี่ยวข้องกับความคิดและความรู้สึก การรักษาด้วยการเคลื่อนไหวนอกจากนี้ยังสามารถนำมาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและอารมณ์ ยังมีรายงานว่าการรักษาด้วยการเคลื่อนไหวเป็นการเพิ่มขึ้นของความนับถือตนเองและการรู้จักตนเอง สามารถเพิ่มทักษะการสื่อสารและมีความอดทนต่อคนอื่น ๆ ที่เพิ่มขึ้น รักษาด้วยการเคลื่อนไหวที่จะนำไปสู่การเปิดกว้างมากขึ้นทางอารมณ์และความคิดสร้างสรรค์

7.2 ความท้าทายการเยียวยาเหยื่อที่ถูกทรมาณในประเทศไทย

1. ผู้ที่ถูกทรมาณฯขาดความไว้วางใจหรือเชื่อใจองค์กรที่ดำเนินการให้การดูแลเยียวยา และปฏิเสธว่าตนเองมีความเป็นปกติ
2. ขาดผู้เชี่ยวชาญทางด้านการรักษาหรือดูแลสภาพจิตใจผู้ที่ถูกทรมาณฯ และครอบครัว
3. ขาดสถานที่หรือศูนย์ในการเยียวยารักษาผู้ที่ถูกทรมาณฯ
4. ขาดแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในประเทศทำให้มีค่าใช้จ่ายในการเยียวยารักษาสูง
5. ควรมีการประชุมร่วมระหว่างแพทย์ผู้เชี่ยวชาญและแพทย์ในพื้นที่ เพื่อแลกเปลี่ยนการดูแลผู้ที่ถูกทรมาณฯ

8. การชดเชยค่าเสียหาย

การชดเชยค่าเสียหายให้กับเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมเป็นไปได้นอกจากปรากฏหลักฐานทางร่างกายที่มีการตรวจสอบโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ หรือเกิดการเสียชีวิตโดยปรากฏร่องรอยในระหว่างการควบคุมตัวโดยเจ้าหน้าที่รัฐ กรณีมีมาม ยะผา กาเซ็ง นายอัสฮารี สะมะแอ หรือ นักศึกษามหาวิทยาลัย ก็มีคำสั่งศาลปกครองให้ผู้ที่เกี่ยวข้องจ่ายเงินเยียวยาให้กับเหยื่อการฆาตกรรม ซึ่งกระทำภายใต้กฎหมายพิเศษที่ใช้ในจังหวัดชายแดนใต้ แต่ในกรณีที่จะนำผู้กระทำผิดมาลงโทษนั้นส่วนใหญ่มีการไต่สวนการตายเรียบร้อยแล้วจึงอยู่ในขั้นตอนของอัยการที่จะดำเนินการต่อไป นอกจากนี้ยังมีการฆาตกรรมอีกหลายกรณีที่ทางศูนย์อำนาจการบริหารราชการจังหวัดชายแดนใต้ดำเนินการช่วยเหลือเยียวยาด้านการเงินในช่วงปี 2556

กรณีตัวอย่าง

(1) กรณีศึกษานาย รายู ดอคอ

มูลนิธิสานวัฒนธรรมได้เสนอใบแจ้งข่าวโดยระบุ เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2558 เวลา 10.15 น. ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก คดีหมายเลขดำที่ อ. 464/2555 ณ ห้องพิจารณาคดีที่ 12 ชั้น 3 อาคารศาลปกครอง ศูนย์ราชการ ถนนแจ้งวัฒนะ ในคดีระหว่างนายรายู ดอคอ ผู้ฟ้องคดี กับกระทรวงกลาโหม กองทัพบก สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และสำนักนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ถึง ที่ 4 ตามลำดับ เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตุลาการผู้แถลงคดีเชื้อตามข้อเท็จจริงในสำนวนซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีการโต้แย้งข้อเท็จจริงดังกล่าว โดยเชื่อว่ามี การควบคุมตัวผู้ฟ้องคดีไปแถลงข่าวที่ปราศจากความจริง มีการทำร้ายร่างกายและจิตใจผู้ฟ้องคดีอย่างสาหัส ขณะอายุเพียง 18 ปี ซึ่งยังเป็น

เยาวชน ทั้งยังนำตัวไปควบคุมรวมกันกับผู้ใหญ่ มีผลการตรวจร่างกายปรากฏ เป็นหลักฐานตามใบรับรองแพทย์ทั้งแพทย์จากโรงพยาบาลค่ายอิงคยุทธบริหาร และจากองค์กรระหว่างประเทศการฟื้นฟูผู้เสียหายจากการทรมาน (IRCT) จึงเห็นสมควรให้ผู้ถูกฟ้องที่ 4 คือสำนักนายกรัฐมนตรีนายกรัฐมนตรีในฐานะหน่วยงานที่ กำกับดูแลกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (กอ.รมน.) ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี ในความผิดต่อร่างกาย อนามัย จิตใจ และสิทธิเสรีภาพค่าสินไหมทดแทนค่าเสียหายอันทำให้เสียชื่อเสียง จากการนำตัวไปแถลงข่าว เป็นค่าขาดประโยชน์ ทำมาหาได้ จากการรับจ้าง กรีดขลุ่ยและรับจ้างทั่วไป เป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้น 233,036 บาท พร้อม ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 202,640 บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

(2) กรณีศึกษานายอิสมาแอล เตะ

เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2558 ศาลปกครองสูงสุดนัดนั่งพิจารณาคดี ครั้งแรกที่ศาลปกครองสูงสุด ชั้น 3 ห้องพิจารณาคดีที่ 12 ในคดีระหว่างนาย อิสมาแอล เตะ ผู้ฟ้องคดี ที่ 1 และนายอามีซี มานาก ผู้ฟ้องคดีที่ 2 กับ กองทัพบก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และกระทรวงกลาโหม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 กรณีการใช้ อำนาจตามพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ. 2457 ของเจ้าหน้าที่ทหาร ในการควบคุมตัวนักศึกษามหาวิทยาลัยสถาบันราชภัฏยะลา ประเด็นที่ 2 ค่าเสียหายตามรัฐธรรมนูญมาตรา 32 ที่ผู้ฟ้องคดียังไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษา ของศาลปกครองสงขลา ตุลาการวินิจฉัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหาย ที่เกิดจากการซ้อมทรมานตามมาตรา 32 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ด้วย โดยตุลาการได้ยก พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายฯ ประกอบกับกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหายฯ มากำหนดเพดานการจ่ายค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีจะได้รับค่า ตอบแทนรายละ 45,400 บาท จากเดิมที่ศาลปกครองสงขลา มีคำตัดสินให้

ต้องจ่ายค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นจำนวนเงิน 255,000 บาท และ 250,000 บาทตามลำดับ สำหรับรายละเอียดการจ่ายค่าตอบแทนประกอบด้วย ค่ารักษาพยาบาล รวมกับค่าฟื้นฟูร่างกายและจิตใจคนละ 30,000 บาท ค่าเสียหายตามรัฐธรรมนูญมาตรา 32 คนละ 15,000 บาท ค่าขัดประโยชน์ในการทำมาหาได้ 200 บาท/วัน เป็นเงินคนละ 400 บาท

จากกรณีตัวอย่างของการนำคดีเรื่องการทรمانฯ เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและการเยียวยาที่เหมาะสมนั้น ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ได้แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของกระบวนการยุติธรรมและการเยียวยาต่อกรณีการทรمانฯ ไม่ว่าจะเป็นการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ การเยียวยาทางการสูญเสียโอกาสในการประกอบอาชีพ ที่เหมาะสม และการเยียวยาทางด้านจิตใจที่ยังไม่มีให้เห็นเป็นที่ประจักษ์

9. แนวทางในการป้องกันการทรمانฯ

1.1 กฎหมาย

- (1) การยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายที่เอื้อให้เกิดการกระทำทรมานฯ เช่น กฎอัยการศึก พระราชบัญญัติการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน
- (2) การกำหนดกฎหมายที่สอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือ ย่ำยีศักดิ์ศรี ที่ได้กำหนดให้รัฐภาคีแต่ละรัฐประกันว่าการกระทำทรมานทั้งปวงเป็นความผิดตามกฎหมายอาญากฎหมายอาญาในประเทศ

- (3) ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายหรือกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการป้องกันการกระทำทรมานฯ เช่น กฎระเบียบที่ห้ามผู้ถูกควบคุมตัวพบญาติและทนายความ กฎหมายหรือกฎระเบียบที่ต้องส่งคดีทรมานให้ ปปช. หรือ ปปท. ใต้สวน

1.2 ในทางปฏิบัติ

- (1) เจ้าหน้าที่ในทุกกระดับที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตัว ดูแล ผู้ที่ถูกกล่าวหาควรมีความเข้าใจในหลักสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม
- (2) ควรมีการตรวจสอบอย่างรวดเร็ว โปร่งใสในกระบวนการ สถานที่ที่ถูกกล่าวหาว่ามีการกระทำทรมานฯ โดยองค์กร หน่วยงานที่ได้รับการยอมรับเป็นอิสระและมีประสิทธิภาพ
- (3) ควรมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการให้เยี่ยมหรือพบปะญาติของผู้ที่ถูกควบคุมตัวในสถานที่ต่างๆ เช่นควรยกเลิกการมีเจ้าหน้าที่มายืนเฝ้าประจำโต๊ะที่เป็นที่พบปะของญาติและผู้ที่ถูกควบคุมตัว
- (4) เมื่อมีการร้องเรียนเรื่องการทรมานฯควรมีการให้หน่วยงาน องค์กร ที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่ายเข้าไปตรวจสอบ ตรวจสอบเยี่ยมสถานที่ควบคุมตัว และ รับประกันว่าเหยื่อจะไม่ถูกกระทำซ้ำ
- (5) ส่งเสริมงานนิติวิทยาศาสตร์และนิติเวชศาสตร์ที่เป็นอิสระที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วและไม่เสียค่าใช้จ่าย ในกรณีการตรวจร่างกาย ศพ หรือวัตถุพยานเกี่ยวกับการทรมานฯ

12 ปี การทำงาน เรื่องการยุติการทรมาน และการปฏิบัติ อย่างไ้มนุษยธรรมในป้ตตานี

มกราคม 2559

พรเพ็ญ คงขจรเกียรติ

ผู้อำนวยการมูลนิธิผสานวัฒนธรรม

12 ปีกลับมาอยู่ที่เดิมเหมือนไม่ได้ไปไหนเลย

12 ปีที่ผ่านมาจากเด็กก็กลายเป็นผู้ใหญ่ จากต้นไม้ต้นเล็กก็จะเป็นต้นไม้มต้นใหญ่ 12 ปีนับเป็นเวลายาวนานพอที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้แต่การทำงานเรื่องยุติการทรมานและการปฏิบัติอย่างไ้มนุษยธรรมในป้ตตานีพบว่ากลับมาอยู่ที่เดิมเหมือนไม่ได้ไปไหนเลยเมื่อมีเหตุการณ์การเสียชีวิตของนายอับดุลลาฮิบ ดอละละในระหว่างการควบคุมตัวที่ค่ายอิงคยุทธบริหารจังหวัดป้ตตานีเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2558

วันที่ได้รับทราบข่าวตอนเช้าวันที่ 4 ธันวาคม 2558 ว่ามีผู้ต้องสงสัยเสียชีวิตในค่ายอิงคยุทธบริหาร นับเป็นวันที่เศร้าอีกวันของการรับรู้เรื่องราวต่างๆ ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เศร้าสร้อยไม่ต่างจากวันที่ทนายสมชาย นีละไพจิตรได้มาหายไปจากการเปิดเผยเรื่องการทรมานต่อผู้ต้องสงสัยคดีปล้นปืนเมื่อเดือนมกราคม 2547 สิบสองปีเต็มๆ ที่เรื่องราวความรุนแรงภายใต้เสียงแผ่วเบาของเหยื่อถูกระตุกเตือนด้วยสภาพศพของนายอับดุลลาฮิบที่ค่ายอิงคยุทธ และกระตุกต่อมการรับรู้เรื่องความไม่เป็นธรรมอีกครั้งใน

คำพิพากษาฎีกาของการหายตัวไปของนายสมชาย ทุกคนทราบดีว่าที่นายสมชายหายไปเพราะการเรียกร้องเรื่องการทรمانและการปฏิบัติอย่างโหดร้ายต่อลูกความทั้ง 5 คน เมื่อ 12 ปีที่แล้ว

สำหรับพวกเราคนทำงานในช่วงเวลาที่ผ่านมามีติดต่อกันสิบสองปี เราได้พัฒนาการทำงานเพื่อยุติการทรمانมาเป็นลำดับตั้งแต่ไม่มีใครกล้าพูดกล้าเล่า จนเมื่อในปี 2549 มีอดีตนักศึกษา มอ.ปัตตานีที่ถูกจับและถูกควบคุมตัวที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี ค่าเดียวกับที่นายอับดุลลาฮิบเสียชีวิตเมื่อเดือนธันวาคม 2558 อดีตนักศึกษาคนนั้นเป็นนักศึกษากฎหมายที่เป็นศิษย์ของนายความในพื้นที่ นับเป็นกรณีแรกที่เราได้รับรู้โดยญาติได้นำเรื่องที่เขาถูกทำร้ายร่างกายในค่ายทหารมาร้องเรียน ต่อนายสันต์ พานิช กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในขณะนั้น จนนำไปสู่การขอเข้าเยี่ยมเป็นการส่วนตัวพร้อมแพทย์อิสระ

กรณีผู้เสียหายจากการทรمانเสียชีวิต

บันทึกเหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของกรณีสำคัญในจังหวัดชายแดนใต้เท่าที่มูลนิธิพัฒนาธรรมได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือคดีร่วมกับศูนย์ทนายความมุสลิม หลักฐานของการทรمانเกิดขึ้นและปรากฏมากที่สุดเมื่อผู้เสียหายจากการทรمانเสียชีวิตในระหว่างการควบคุมตัว เราได้เรียนรู้การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่บังคับบัญชาพิเศษ จากคดีความทั้งการไต่สวนการตายและการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย หลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏในชั้นศาลเป็นข้อมูลที่ใช้ในการพิจารณาคดี คดีเหล่านี้ได้แก่ เหตุการณ์การเสียชีวิตของนายอัสฮารี สามะแอ ที่จังหวัดยะลา เสียชีวิต 22 กรกฎาคม 2550 การเสียชีวิตของนายยาการียา ปะโอมานี จังหวัดยะลาที่ทั้งสองรายมีลักษณะของการทรمانก่อนการเสียชีวิต ในปี 2551 มีเหตุการณ์เสียชีวิตของอิหม่าม

ยะผา กาเซ็ง เสียชีวิต 21 มีนาคม 2551 ที่ค่ายเฉพาะกิจ 30 วัดสวนธรรม
อำเภอเรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส และต่อมาก็มียางานการแขวนคอตาย
เสียชีวิต นายสุโลมาน แนชา เสียชีวิตในที่ศูนย์เสริมสร้างความสมานฉันท์
(ศสจ.) ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2553
กรณีพลทหารวิเชียร เผือกสม เสียชีวิต 5 มิถุนายน 2554 เสียชีวิตที่
โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ถูกส่งตัวมารักษาจากค่ายปิเหล็ง จังหวัดนราธิวาส
รวมทั้งกรณีนายอับลอาซิส สาและเสียชีวิต 15 ตุลาคม 2556 ภายหลัง
การถูกจับกุมโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงโดยมีร่องรอยการทำร้ายร่างกาย
ในพื้นที่บ้านน้ำดำ จ.ปัตตานี รายละเอียดในคดีมีมากพอที่จะเชื่อได้ว่ามี
การทรมานและปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรมเกิดขึ้นระหว่างการจับกุม ควบคุม
ตัว การซักถามและการสอบสวนของเจ้าหน้าที่

รวมทั้งกรณีนายอับลอาชิ ดอเลาะ เสียชีวิต 4 ธันวาคม 2558
ศูนย์เสริมสร้างความสมานฉันท์ (ศสจ.) ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี
ที่ยังคงอยู่ระหว่างการสอบสวนสาเหตุการตายและรอขั้นตอนการพิจารณา
คดีในชั้นศาลเป็นคดีที่ไต่สวนการตาย

กรณีผู้เสียหายจากการทรมานไม่เสียชีวิต

กรณีที่ผู้เสียหายจากการทรมานไม่เสียชีวิต การทำงานยังมีความ
ยากลำบากในการหาพยานหลักฐาน แต่ตั้งแต่ปี 2554 โดยการสนับสนุน
ของกองทุนเพื่อช่วยเหลือผู้เสียหายจากการทรมานขององค์การสหประชาชาติ
(UN Voluntary Fund for Torture victims) มูลนิธิพัฒนาวัฒนธรรม กลุ่ม
ด้วยใจ และเครือข่ายสิทธิมนุษยชนปัตตานี ได้ทำงานร่วมกันในภารกิจ
ที่สำคัญคือการจัดบันทึกการสัมภาษณ์ผู้เสียหายจากการทรมานในพื้นที่จังหวัด
ชายแดนภาคใต้อย่างเป็นทางการมากขึ้น เราได้รับฟังเรื่องราวผ่านการเล่าเรื่อง

ของผู้เสียหายจากการทรمانทั้งสิ้น 146 ราย ทั้งหมดเป็นชายชาวมลาญมุสลิม มีภูมิลำเนาในจังหวัดชายแดนใต้

จุดตั้งต้นของการจดบันทึกอย่างละเอียดจากการสัมภาษณ์ผู้เสียหายจากการทรمانโดยตรงก็เพื่อนำเสนอต่อคณะกรรมการต่อต้านการทรمانในวาระที่ประเทศไทยในฐานะรัฐภาคีจะพิจารณารายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในประเทศไทยเมื่อเดือนเมษายน 2557

การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบฟอร์มที่มีมาตรฐาน ผู้สัมภาษณ์ได้รับการอบรมและทำความเข้าใจกับแบบฟอร์ม 34 หน้า มีการจัดอบรมทำความเข้าใจในเรื่องกฎหมายและความเข้าใจเรื่องการทรمانและปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรม รวมทั้งความรู้เรื่องนิติวิทยาศาสตร์และสุขภาพจิตของผู้เสียหายจากการทรمانตามลำดับเพื่อเพิ่มพูนทักษะของผู้ทำการสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาหลักในการสัมภาษณ์ รับฟัง ส่วนการจดบันทึกเนื่องจากจะต้องมีการแปลเป็นภาษาอังกฤษดังนั้นจึงทำการจดบันทึกเป็นภาษาไทย ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์ในการใช้เพื่อการดำเนินคดี การร้องเรียนตามกลไกทางกฎหมายของไทย รวมทั้งการส่งต่อเพื่อให้มีการเยียวยาบำบัดรักษาผู้เสียหายจากการทรمانทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

อาสาสมัครจากกลุ่มด้วยใจและองค์กรเครือข่ายสิทธิมนุษยชนปาตานี เป็นกำลังสำคัญในการเข้าถึงผู้เสียหายผ่านการทำงานทางสังคมในด้านอื่นๆ และการสร้างความเชื่อมั่นเพื่อให้ผู้เสียหายกล้าที่จะพูดและเล่าเรื่องราวที่โหดร้ายทั้งในขั้นตอนการจับกุม การควบคุมตัว การถูกซักถาม สอบสวน การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรมในหลายๆ รูปแบบ รวมทั้งการถูกคุมขังในกรณีถูกดำเนินคดี ซึ่งหลายกรณีกว่าที่ผู้เสียหายจะกล้าที่จะเล่าและระบายความรู้สึกเหล่านั้นออกมาเป็นภาษาพูดต่อหน้าบุคคลอื่นนั้น อาจใช้เวลานานเป็นปี เชื่อว่ามีผู้เสียหายจากการทรمانอีกหลายรายที่อาจ

จะยังไม่เคยเล่าหรือบอกเรื่องราวทั้งหมดหรือเพียงแค่บางส่วนแม้แต่ต่อสมาชิกในครอบครัวตนเอง แต่เรื่องราวความเลวร้ายทั้งหมดกลับวนเวียนอยู่ในความคิด จิตใต้สำนึก และในฝันร้ายๆ ของพวกเขาตลอดเวลา

บทเรียนเรื่องการช่วยเหลือผู้เสียหายจากการทรมานในประเทศไทยและในจังหวัดชายแดนใต้

อุปสรรคในการให้ความช่วยเหลือยังคงมีอยู่มากมายหลายประการ โดยสรุปบทเรียนเรื่องการช่วยเหลือผู้เสียหายจากการทรมานในประเทศไทยและในจังหวัดชายแดนใต้ อุปสรรคสำคัญทางกฎหมายคือการทรมาน ยังไม่มีความผิดทางอาญาในกฎหมายไทย ขั้นตอนการร้องเรียนของผู้ได้รับผลกระทบจากการทรมานในประเทศไทยยังมีข้อจำกัดอยู่มาก ทั้งเรื่องความปลอดภัยของผู้ร้อง กลไกในการตรวจสอบ และการดำเนินคดี การนำคนผิดมาลงโทษ การสอบสวนและฟ้องร้องคดีทางอาญาโดยกรมสอบสวนคดีพิเศษ (ดีเอสไอ) ปปช. ปปท. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองทัพฯ ปรากฏว่ายังมีอุปสรรคในการทำให้ความจริงปรากฏในกรณีร้องเรียนเรื่องการทรมาน เมื่อกลไกกฎหมายและกลไกการร้องเรียนในปัจจุบันของสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาภายใต้กลไกที่มีอยู่จึงมีจำกัด การเยียวยาที่มีประสิทธิภาพมีด้วยกันห้ารูปแบบจึงยังไม่มีประสิทธิภาพ การเยียวยาที่ได้ผลนั้นได้แก่ การทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม การชดเชยสินไหมทดแทน การบำบัดฟื้นฟูสภาพ การทำให้พอใจ และหลักประกันว่าจะไม่เกิดขึ้นอีก

ไม่มีกฎหมายแล้วยังขาดแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

ประเทศไทยยังขาดความเข้าใจเรื่องผลกระทบจากการทรมานในหมู่บุคคลากรด้านการแพทย์และสาธารณสุขเป็นอย่างมาก แพทย์ที่ปฏิบัติหน้าที่

ปกติในสถานพยาบาลมักไม่ให้ความสำคัญกับการตรวจร่างกายและการตรวจรักษาอย่างละเอียด หรือไม่มีโอกาสในเข้าถึงผู้เสียหายในระยะเวลาแรกๆ หรือกลัวหรือเกรงว่าจะต้องมีบทบาทในชั้นศาลหรือขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคง ทั้งๆ ที่อยากจะปฏิบัติหน้าที่บุคคลกรทางการแพทย์อย่างเป็นกลางและมีจรรยาบรรณ

ประเทศไทยยังไม่มีความรู้และการทำงานที่เป็นลักษณะเป็นองค์รวม และครอบคลุมการดูแลด้านการรักษาและจิตใจ รวมทั้งบริการทางกฎหมายและสังคม การบำบัดฟื้นฟูสมรรถนะหรือการฝึกทักษะใหม่ๆ เพื่อให้ผู้เสียหายจากการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกรอบรับว่ามี การทรมานเกิดขึ้นในสังคมไทยอย่างเป็นทางการจึงไม่มีแผนงานการสนับสนุนให้เกิดให้มีการสร้างให้เกิดสมรรถนะทางกาย ใจ สังคม และอาชีพ และการกลับเข้าไปมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม แม้ตามหลักการคณะกรรมการต่อต้านการทรมานจะย้ำว่า พันธกรณีของรัฐภาคีที่จะต้องจัดให้มีช่องทางเพื่อ “การบำบัดฟื้นฟูสภาพอย่างสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้” หมายความว่าความจำเป็นที่จะต้องบำบัดฟื้นฟูและชดเชยต่ออันตรายที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหาย

ประเทศไทยควรกำหนดให้มีมาตรการและโครงการอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม เพื่อการบำบัดฟื้นฟูสภาพของผู้เสียหายจากการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย ผู้เสียหายจากการทรมานไม่สามารถเข้าถึงโครงการบำบัดฟื้นฟูสภาพโดยเร็ว อีกทั้งหน่วยงานทางการแพทย์อาจไม่มีบริการล่ามแปลภาษา ในการรักษาหรือตรวจรักษาอันเกี่ยวกับการทรมาน การบริการขององค์กรพัฒนาเอกชนเป็นไปเพียงตามกำลังและศักยภาพ เช่นในกรณีจังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งรัฐยังไม่ให้การสนับสนุน แม้ว่าจะยังไม่มีคุกคามต่อหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเหล่านี้

การป้องกันมิให้มีการทรมานหรือการปฏิบัติที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม และการเยียวยาฟื้นฟูสภาพจิตใจของผู้ที่ถูกทรมานถือได้ว่าล้มเหลวเมื่อพบว่า การทรมานยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพียงแต่ไม่ได้ปรากฏในข่าวตามช่องทางต่างๆ ทั้งข่าวกระแสหลัก และข่าวกระแสรอง อีกทั้งยังไม่ปรากฏการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ จึงทำให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวใดๆ ดังนั้นจึงควรมีการรณรงค์ และ สื่อสารเรื่องปัญหาและผลกระทบจากการกระทำทรมาน และควรสร้างแนวคิดเรื่องการทรมานเป็นเรื่องต้องห้ามทั้งในระดับสังคมและสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย

ในปัจจุบันองค์กรพัฒนาเอกชนได้ริเริ่มที่จะดูแลผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการทรมานอย่างเป็นระบบมากขึ้น ทั้งนี้ เราได้ศึกษาถึงกลไกในการดูแลช่วยเหลือ เยื่อจากการทำงานขององค์กร H2H หรือ The Human to Humane Transcultural Centre for Torture Victims (H2H) แบบองค์รวม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ การรับเรื่องร้องเรียน/การไปเยี่ยมเพื่อเก็บข้อมูล และข้อเท็จจริงต่างๆ/การประชุมทีมเพื่อกำหนดแนวทางการให้ความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม/การเยียวยาฟื้นฟูตามความต้องการของเหยื่อซึ่งมีหลายประเภทดังนี้ทางด้านร่างกาย/ทางด้านจิตใจ/ทางกฎหมาย/ทางสังคม/การติดตามประเมินผล

พันธกรณีระหว่างประเทศเรื่องการต่อต้านการทรมาน

ประเทศไทยเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติและประเทศไทยก็ได้สมัครใจลงนามในอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment-CAT) มีผลบังคับใช้เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2550 การลงนาม

และให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาสำคัญฉบับนี้เกิดขึ้นขณะที่รัฐบาลเป็นรัฐบาลทหารภายหลังการรัฐประหารเมื่อปี 2549

ตั้งแต่ประเทศไทยเป็นสมาชิกของอนุสัญญาว่าด้วยการทรมานฯ หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงต่อพันธกรณีได้แสดงเจตนาที่ว่าจะให้ประเทศไทยยุติการทรมานทั้งทางกฎหมายและในทางปฏิบัติเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการร่างกฎหมายแก้ไขกฎหมายอาญาเพื่อให้มีข้อหาการทรมาน การจัดการอบรมอนุสัญญาฉบับนี้อย่างกว้างขวางในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ ที่เป็นพื้นที่เสี่ยงและในบริบททั่วประเทศโดยทั้งทางกระทรวงต่างประเทศ กระทรวงยุติธรรมหรือแม้แต่ทางฝ่ายกองกำลัง ทางกรมทหารพระธรรมนูญ รวมทั้งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติก็ได้จัดตั้งให้มีอนุกรรมการต่อต้านการทรมานตั้งแต่ปี 2549 หนึ่งปีก่อนที่จะมีการลงนามในอนุสัญญาฯ และได้ทำงานต่อเนื่องเรื่องการรับเรื่องร้องเรียนรวมทั้งตรวจสอบ และมีข้อเสนอแนะในประเด็นเรื่องการห้ามและยุติการควบคุมตัวที่จะส่งผลให้มีความเสี่ยงต่อการทรมาน การเน้นย้ำเรื่องการปฏิบัติตามหลักการสิทธิมนุษยชน ตามกฎหมายและรัฐธรรมนูญของไทยแม้จะมีการใช้กฎหมายพิเศษหลายฉบับพร้อมๆ กันในการปฏิบัติการปราบปรามการก่อความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ รวมทั้งการตรวจเยี่ยมสถานที่ควบคุมตัวพื้นที่เสี่ยงเป็นระยะๆ เพื่อให้แน่ใจว่าการตรวจเยี่ยมสถานที่ที่จำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลโดยบุคคลภายนอก จะเป็นแนวทางในการป้องกันการทรมานและการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรม ซึ่งต่อมาก็พัฒนาเป็นแนวทางที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยินดีที่จะเป็นคณะกรรมการตรวจเยี่ยมสถานที่ควบคุมตัว (National Preventive Mechanism) หาประเทศไทยได้ลงนามในพิธีสารเลือกรับว่าด้วยการตรวจเยี่ยมสถานที่ควบคุมตัว หรือที่เรียกกันว่า OPCAT

เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2558 ในการประชุมคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีได้รับทราบรายงานของสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ที่เสนอแนะนโยบายหรือข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย เรื่องสิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีคำร้องที่มีการกล่าวอ้างว่ามีการกระทำทารุณและการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่ไร้มนุษยธรรมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่ง กสม. ได้รับการร้องเรียนที่ขอให้ตรวจสอบกรณีที่มีการกล่าวอ้างว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ซ้อมทรมาน ปฏิบัติหรือใช้วิธีการลงโทษอื่นที่ไร้มนุษยธรรม ซึ่งกสม.เคยพิจารณาคำร้องจากประชาชนในพื้นที่จำนวน 33 คำร้อง โดยกล่าวอ้างว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงในพื้นที่ฯ กระทำทารุณ ปฏิบัติหรือใช้วิธีลงโทษอย่างโหดร้าย ไร้มนุษยธรรมต่อผู้ที่อยู่ในระหว่างควบคุมตัวเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากบุคคลนั้น

กสม. จึงเสนอมาตรการการแก้ไขปัญหาต่อรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยในด้านกลไกการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน รัฐ ต้องสร้างระบบและวางมาตรการในการป้องกันการทรมานทุกขั้นตอน มีการทำทะเบียนการตรวจบันทึกการตรวจร่างกายโดยแพทย์ สร้างระบบให้โปร่งใสและตรวจสอบซึ่งกันและกันได้ รวมทั้งกำหนดหน่วยงานที่คุมขังให้แยกต่างหากจากหน่วยงานที่ทำการจับกุม สอบสวนหรือซักถามต้องเป็นคนละหน่วยงาน และต้องกำหนดระยะเวลาการควบคุมตัวของแต่ละขั้นตอนให้ชัดเจน

นอกจากนี้ กสม. ยังเสนอให้จัดให้มีคณะทำงานอิสระให้ทำหน้าที่ในการตรวจเยี่ยมสถานที่และผู้ถูกควบคุมตัวเป็นประจำ ต้องปรับปรุงกระบวนการซักถามผู้ต้องสงสัยของเจ้าหน้าที่ทั้งในเชิงด้านการข่าว การแสวงหาข้อมูล หรือการปรับทัศนคติโดยจะต้องกระทำโดยไม่สร้างเงื่อนไขที่ไม่เป็นธรรมและไม่ใช้วิธีการที่รุนแรง และต้องดูแลผู้ต้องสงสัยในระหว่างการควบคุม

ของเจ้าหน้าที่เมื่อมีการเชิญตัวผู้ต้องสงสัยมาซักถามและการควบคุมตัว โดยกำหนดแนวปฏิบัติเพื่อให้การซักถามผู้ต้องสงสัยเป็นไปตามหลักการ สืบสวน สอบสวนให้สอดคล้องกับหลักสิทธิในกระบวนการยุติธรรม และเมื่อผู้ต้องสงสัยตามหมายเรียกพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินซึ่งทางราชการแจ้งว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้บริสุทธิ์แล้วสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ต้องลบชื่อบุคคลดังกล่าวออกจากระบบฐานข้อมูลทางทะเบียนว่าเป็นบุคคลถูกออกหมายเรียกที่ยังปรากฏอยู่ตามด้านตรวจต่างๆ ในพื้นที่ฯ

ส่วนข้อเสนอด้านกระบวนการยุติธรรม กสม.ระบุว่า เมื่อได้รับเรื่องร้องเรียนต้องดำเนินการสอบสวนข้อร้องเรียนโดยพลัน โดยเที่ยงธรรมและโปร่งใส และต้องกำหนดมาตรการในการคุ้มครองพยานปกป้องเหยื่อหรือญาติที่ร้องเรียนให้พ้นจากการถูกข่มขู่โดยเจ้าหน้าที่รัฐ รวมทั้งควรมีการประกันสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ถูกจับ กัก หรือควบคุมตัวที่ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานสิทธิของผู้ต้องหา ในคดีอาญาและมาตรฐานระหว่างประเทศ และให้กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 ส่วนหน้า เสนอต่อสำนักงานศาลยุติธรรมให้นำตัวผู้ต้องสงสัยตามหมายแห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินฯ มารายงานตัวต่อศาลทุกครั้งที่มีการขอขยายระยะเวลาการควบคุมตัวและโดยมติกรม. นอกจากนี้มีมติรับทราบแล้วยังได้มอบหมายให้กระทรวงกลาโหม กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ กอ.รมน. รับข้อเสนอดังกล่าวไปพิจารณาว่าสมควรจะดำเนินการได้หรือไม่ประการใดก่อน โดยให้กระทรวงกลาโหม เป็นหน่วยงานกลางในการรวบรวมผลการดำเนินการแล้วแจ้งต่อสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีให้ทราบต่อไป

ข้อมูลจาก <http://breakingnews.nationtv.tv/home/read.php?newsid=761995>

ความมุ่งมั่นของบุคคลกระด้นนโยบายต่อพันธกรณีที่สำคัญของประเทศไทยต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมานก็คือการที่กระทรวงยุติธรรมได้ริเริ่มให้มีการร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการบังคับบุคคลให้สูญหาย พ.ศ. ที่มีการนำหลักการด้านสิทธิมนุษยชนสากลตามพันธกรณีที่ประเทศไทยพินิจนำมาแก้ไขกฎหมายในประเทศให้สอดคล้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบัญญัติให้การละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ร้ายแรงทั้งสองประการคือการทรมานและการบังคับให้สูญหายเป็นความผิดทางอาญาและมีบทลงโทษที่เหมาะสมกับความร้ายแรงของการกระทำความผิด อย่างไรก็ตามการบังคับให้สูญหาย และองค์การสิทธิมนุษยชนที่ทำงานใกล้ชิดกับประเด็นนี้ยังมีข้อห่วงกังวลและข้อเสนอแนะต่อกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพเพื่อเป็นข้อมูลไปปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการบังคับบุคคลให้สูญหาย พ.ศ. ให้สมบูรณ์และสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

พัฒนาการที่ดีในทางนโยบายกลับสวนทางกับสิ่งที่เกิดขึ้นในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ มีเรื่องร้องเรียนกว่า 100 กรณีส่งถึงคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้ตรวจสอบว่ามีการทรมานเกิดขึ้นหรือไม่ในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ตั้งแต่ปี 2552-2557 สำหรับศูนย์ทนายความมุสลิมที่มีศูนย์รับเรื่องร้องเรียนใน 4 จังหวัดชายแดนใต้ก็รับเรื่องร้องเรียนกว่า 300 กรณี บางส่วนก็ได้จัดส่งต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเพื่อขอให้ตรวจสอบ

สถานการณ์การทรมานหลังรัฐประหารปี 2557

หลังเหตุการณ์รัฐประหารปี 2557 เพียงสามวันคณะกรรมการต่อต้านการทรมาน ที่มีการประชุมทบทวนรายงานด้านการทรมานของประเทศไทย

หลังจากได้รับบันทึกการสัมภาษณ์ผู้เสียหายจำนวน 92 รายรวมได้จนถึงปี พ.ศ. 2556 ทั้งได้สอบถามข้อเท็จจริงจากทั้งภาคประชาสังคม ตัวแทน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และคณะผู้แทนจากหน่วยงานของรัฐ จากประเทศไทยก็ได้สรุปสถานการณ์ว่ามีความเป็นห่วงสถานการณ์เรื่อง การทรมานและการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรมหลายประการในบริบท ทั่วประเทศ สำหรับในจังหวัดชายแดนใต้ ได้ระบุว่า

สถานการณ์ในจังหวัดชายแดนใต้ ย่อหน้า 11 คณะกรรมการมีความ ห่วงใยที่ข้อกล่าวหาจำนวนมากว่ามีการกระทำการทรมานและการปฏิบัติที่ โหดร้ายในพื้นที่ที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในจังหวัดชายแดนภาคใต้ และตั้งข้อสังเกตว่ามีการคงสถานการณ์ฉุกเฉินเป็นเวลานาน และมีข้อจำกัด การใช้สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน รัฐภาคีควรดำเนินการให้แน่ใจว่า สิทธิที่ บุคคลจะไม่ได้รับการกระทำการทรมานเป็นสิทธิสัมบูรณ์และไม่สามารถทำการ ยกเว้นได้ และรัฐพึงดำเนินการให้แน่ใจว่า จะดำเนินการบังคับใช้กฎหมาย อย่างเข้มงวดให้สอดคล้องกับอนุสัญญา ข้อ 2 วรรค 2 ซึ่งกำหนดว่า ไม่มี พฤติการณ์พิเศษใด ไม่ว่าจะเป็ภาวะสงคราม การขาดเสถียรภาพทางการเมืองภายในประเทศ หรือสภาวะฉุกเฉินสาธารณะอื่นใดที่ยกขึ้นมาเป็นข้อ อ้างที่มีเหตุผลสำหรับการทรมานได้นอกจากนี้รัฐควรประเมินความจำเป็น ในการมีกฎหมายพิเศษที่มีอยู่ โดยตระหนักว่า เงื่อนไขในการประกาศ สถานการณ์ฉุกเฉินและการตรวจกฎหมายฉุกเฉินควรเป็นไปด้วยความอย่าง เกร็งครัดและตีความอย่างแคบและควรจะจำกัดไว้สำหรับสถานการณ์กรณี พิเศษเท่านั้น

กฎหมายพิเศษ ย่อหน้า 12 ในขณะที่คณะผู้แทนของรัฐภาคีได้อ้างถึงเหตุการณ์ระเบิดในภาคใต้ 2,889 เหตุการณ์ และจำนวนการบาดเจ็บล้มตายของพลเรือนและบุคลากรทหาร คณะกรรมการยังมีความกังวลอย่างมาก เกี่ยวกับการจำนวนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการใช้การทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายเป็นปกติวิสัย ที่เกิดขึ้นอย่างมาก ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ โดยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และเจ้าหน้าที่ทหารในจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อให้ได้มาซึ่งคำสารภาพ สถานการณ์เช่นนี้ถูกทำให้เลวร้ายขึ้นจากการใช้กฎหมายพิเศษสามฉบับ คือ พระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. 2457 พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 และพระราชบัญญัติรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 ซึ่งให้อำนาจฉุกเฉินในวงกว้างแก่ทหารและกองกำลังรักษาความมั่นคง นอกการควบคุมภายใต้กระบวนการยุติธรรม อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศของการลอยนวลพ้นผิดต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง คณะกรรมการมีความกังวลอย่างยิ่ง ดังนี้ (ข้อ 2, 4, 12, 13 และ ข้อ 15)

(ก) กฎหมายพิเศษให้อำนาจบริหารขยายการควบคุมตัวด้วยอำนาจฝ่ายบริหารโดยปราศจากการควบคุมจากฝ่ายตุลาการอย่างเพียงพอ ก่อให้เกิดการลดทอนการป้องกันขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ถูกทำให้เสียไปซึ่งเสรีภาพตาม กฎอัยการศึกมาตรา 15 และ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน มาตรา 12 ซึ่งผู้ต้องสงสัยสามารถ ถูกควบคุมตัวได้นานถึง 37 วัน โดยไม่มีหมาย หรือกำกับดูแลจากกระบวนการยุติธรรม ก่อนที่จะถูกนำตัวไปที่ศาล นอกจากนี้ไม่ระบุว่าต้องนำตัวผู้คุมขังถูกมาปรากฏตัวต่อศาลในการควบคุมตัวขั้นตอนใดๆ และมักไม่มีการเปิดเผยที่ตั้งของสถานที่ควบคุมตัวเสมอไป

(ข) มีการกล่าวอ้างว่า มักไม่มีการเคารพสิ่งป้องกันการทรمانที่มีไว้ในกฎหมายและกฎระเบียบในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ถูกคุมขัง มักจะได้รับการปฏิเสธสิทธิที่จะติดต่อสมาชิกครอบครัวและให้สมาชิกในครอบครัวเยี่ยมทันทีที่สูญเสียเสรีภาพ และขาดการคุ้มครองสิทธิที่จำเป็นบางอย่าง เช่น สิทธิที่จะติดต่อทนายความและได้รับการตรวจร่างกายโดยแพทย์ที่เป็นอิสระทันทีที่สูญเสียเสรีภาพ ซึ่งไม่ปรากฏในกฎหมาย หรือไม่มีการนำหลักการนี้ไปปฏิบัติ

(ค) กฎหมายพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กฎอัยการศึก มาตรา 7 และพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน มาตรา 17 จำกัดความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้สถานการณ์ฉุกเฉิน โดยให้ความคุ้มครองมิให้เจ้าหน้าที่ถูกฟ้องร้องในกรณีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง รวมทั้งการกระทำทรมาน ซึ่งเป็นการละเมิดบทบัญญัติของอนุสัญญา คณะกรรมการมีความกังวลกรณีผู้เสียชีวิตภายใต้การควบคุมตัว เช่น อิหม่าม ยะฆา กาเซ็ง และนายสุไลมาน แนซา ซึ่งแสดงให้เห็นอุปสรรคที่จะผู้กระทำผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม รัฐควรตรวจสอบอย่างแข็งขัน โดยมีซักซ่า และฟังถือเป็นเรื่องเร่งด่วน ที่จะทบทวนกฎหมายฉุกเฉินและแนวปฏิบัติที่มีอยู่ และพึงยกเลิกสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับพันธกรณีภายใต้อนุสัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินการเพื่อให้มั่นใจได้ว่า:

(ก) ผู้ถูกควบคุมตัวโดยไม่มีการตั้งข้อกล่าวหาภายใต้กฎหมายการรักษาความมั่นคง จะได้ปรากฏตัวต่อหน้าศาล (ข) ผู้ถูกคุมขังภายใต้การควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับสมาชิกครอบครัว ทนายความและแพทย์ที่เป็นอิสระทันทีหลังสูญเสียเสรีภาพ ทั้งในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ และมีการตรวจสอบหลักประกันสิทธิโดยเจ้าหน้าที่เหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพ

(ง) ไม่พึงมีผู้ใดถูกบังคับให้ปากคำปรักปรำตนเองหรือผู้อื่น หรือจะ
สารภาพผิด การสารภาพดังกล่าวต้องไม่ได้รับการยอมรับเป็นหลักฐานในศาล
ยกเว้นกรณีที่ใช้ปรักปรำผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการถูกทรมานหรือกระทำการ
โหดร้าย เพื่อเป็นหลักฐานว่า มีการสร้างคำสารภาพ หรือคำให้การนั้นขึ้น”

รายงานสถานการณ์การทรมานปี 2557-2558 กับการเจรจา ครั้งใหม่

นับเป็นเวลา 12 ปีเต็มที่ประเทศไทยได้ใช้เวลากับการแก้ไขปัญหาคความ
ไม่สงบในชายแดนภาคใต้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงและชีวิตของประชาชนในพื้นที่
และบุคคลากรหลายฝ่ายเพื่อนำความสุขสงบกลับคืนสู่พื้นที่จังหวัดชายแดน
ภาคใต้ การเจรจาสันติภาพกำลังจะเกิดขึ้นใหม่โดยการนำของฝ่ายทหารที่มี
อำนาจเด็ดเดี่ยวเด็ดขาดในการบริหารจัดการประเทศในรอบใหม่นี้ เราอยาก
นำเสนอยุทธศาสตร์ใหม่ที่พยายามเชื่อมโยงว่าการทรมานและการปฏิบัติอย่าง
ไร้มนุษยธรรมย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาตลอด 12 ปีนั้นเป็น
อุปสรรคสำคัญในการนำไปสู่สันติภาพและต้องการให้ผู้รับผิดชอบโดยตรง
ต่อเรื่องการเจรจาแก้ไขโดยเร่งด่วน

ในเดือนมกราคม 2559 นี้จะมีการนำเสนอรายงานฉบับหนึ่งจำนวน
59 หน้า ชื่อ รายงานสถานการณ์การทรมานและการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรม
จะส่งตรงถึงพลโท อักษรา เกิดผล หัวหน้าคณะพูดคุยสันติสุขซึ่งได้รับมอบ
หมายโดยตรงจากนายกรัฐมนตรียะยุทธ์ จันทร์โอชาให้รับผิดชอบเพื่อขอให้
ตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ได้รวบรวมมาจากการสัมภาษณ์ผู้เสียหายจากการ
ทรมานจำนวน 54 ราย พบว่าเป็นผู้เสียหายจากการทรมานระหว่างการควบคุม
ตัวของเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงในปีพ.ศ. 2558 จำนวน 15 รายและในปี
2557 จำนวน 17 ราย และเหตุการณ์ระหว่างปี 2547-2556 จำนวน 22 ราย

ผู้ร้องเรียนทั้งหมดเป็นชายชาวมลาญมุสลิมนับถือศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 19-38 ปี จำนวน 49 คน ช่วงอายุ 39-48 ปี จำนวน 5 คน จากผู้เสียหายรวม 54 คน การทรมานและการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง และมีรายงานว่าเกิดขึ้นในสถานที่เดิม และมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากเหยื่อโดยเจ้าหน้าที่รัฐทั้งตำรวจและทหาร เหตุการณ์การทรมานและการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณเกิดขึ้นทั้งในขั้นตอนการจับกุม การเดินทางอยู่ในการควบคุมตัวบนยานพาหนะ ระหว่างการควบคุมตัวในค่ายย่อยและในค่ายใหญ่ที่ถูกจัดตั้งขึ้นเป็นศูนย์ซักถาม การทรมานและการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบ ในระหว่างการซักถามและการสอบสวน จากบันทึกที่ได้รับมีการกล่าวอ้างว่าเป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่ทหาร 48 รายและเป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจ 13 ราย ลักษณะการทรมานและการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณมีรูปแบบทั้งการทำให้เกิดการเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสทางด้านร่างกายและจิตใจในรูปแบบต่างๆ จากบันทึกของผู้เสียหายจำนวน 54 ราย อย่างเช่น

- การทำร้ายร่างกายด้วยการทุบตี เตะ ต่อย ตบหัว ถีบหลัง บริเวณ ใบหน้า หน้าที่อง ลำตัว ฯลฯ
- การเอาน้ำสะอาดหัวและตัว โดยการใช้น้ำเย็น
- การบังคับให้ถอดเสื้อผ้า อยู่ในห้องแอร์
- การทำให้สำลักน้ำ หรือปีบคอ
- การบดหรือขยี้ตามร่างกาย และอวัยวะสำคัญบางจุด เช่น ศีรษะ อวัยวะเพศ หน้าอก
- การทำให้จมน้ำ จุ่มน้ำ และการทำ Water Boarding
- การให้อยู่ในห้องที่มีอุณหภูมิต่ำหรือร้อน
- การใช้ไม้ หรืออุปกรณ์อื่นในการตี เฆี่ยน
- การทำให้วิ่ง ออกกำลังกายโดยเท้าเปล่า ตอนกลางวันจนได้รับบาดเจ็บ

เจ็บสาหัส

- การใช้ไฟฟ้าช็อต
- การบังคับให้ดื่มหรือกิน
- การทำให้บาดเจ็บที่เข่า
- การใช้เสียงดังรบกวน
- การทำให้ขาดอากาศหายใจ เช่นการบังคับจุ่มหัวในถังน้ำ การใช้ถุงดำครอบศีรษะ
- การล่วงละเมิดทางเพศ เช่นการดึงหรือบีบอวัยวะเพศ
- การเปลือยกาย
- การกระทำรุนแรงกับอวัยวะเพศ
- การใช้ไฟฟ้าช็อตที่อวัยวะเพศ
- การบังคับให้ทำท่าต่างๆ เช่น บังคับให้ยืน ให้นั่งในท่าที่ไม่สะดวก
- การบังคับให้ทำท่าทางต่างๆ ขณะเปลือยกายเป็นเวลานาน เช่น ให้ยืนขาเดียว ให้ลุกนั่งจนกว่าจะหมดแรง ให้ยืนก้มหัวลง

เรื่องร้องเรียนเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ และมีลักษณะคล้ายคลึงกับเรื่องร้องเรียนที่ได้จัดส่งให้คณะกรรมการต่อต้านการทรมานขององค์การสหประชาชาติจำนวน 92 กรณีแล้วเมื่อปี พ.ศ. 2557 การสืบค้นและการดำเนินการทางกฎหมายที่ผ่านมามีข้อจำกัดมากมายทำให้การดำเนินการไม่สามารถระบุถึงผู้กระทำความผิดรายบุคคลได้ เป็นเหตุให้ไม่มีการดำเนินการทางอาญาต่อผู้กระทำความผิด เรื่องร้องเรียนในช่องทางปกติ เช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ก็ไม่นำพาไปสู่การสืบสวนสอบสวนที่เพียงพอที่จะระบุตัวผู้กระทำความผิดได้ อีกทั้งไม่มีข้อมูลว่ามี การสอบสวนภายในของทางหน่วยงานหรือไม่เพื่อเป็นการค้นหาความจริงต่อข้อร้องเรียนที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลา 12 ปี คำกล่าวที่ว่าไม่มีเจ้าหน้าที่คนใดเลยถูกลงโทษทั้งทางวินัยและทางอาญาในข้อหาเรื่องการทรมานในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

ยังคงเป็นคำกล่าวที่ไม่มีคำปฏิเสธ (เท่าที่ติดตามคงมีแต่กรณีอหิวาต์มยะพา
กาซึ่งที่มีเจ้าหน้าที่จำนวนหนึ่งถูกลงโทษทางวินัย) ยังคงมีแต่เพียงคำปฏิเสธ
ว่า “เรื่องร้องเรียนเหล่านี้ไม่เป็นจริงและไม่มีเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นเลย” จาก
ผู้บังคับบัญชาทั้งระดับสูงจนถึงระดับปฏิบัติ

การยื่นรายงานต่อหน่วยงานระดับสูงที่รับผิดชอบโดยตรงเพื่อขอให้มีการ
การตรวจสอบและค้นหาความจริงนั้นยังเป็นการหวังของคนทำงานกลุ่มนี้
ที่จะยุติการทรมานและขอให้การเสียชีวิตของนายอับดุลดาอิบ ดอเลาะ
ในการควบคุมตัวในจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นกรณีสุดท้าย ถ้าการยุติการ
ทรมานเป็นไปได้จริงทางปฏิบัติ มีคำสั่งห้ามโดยตรงต่อสาธารณะว่าไม่ใช่
นโยบาย และมีการสืบสวนสอบสวนอย่างเป็นธรรมและเอาผิดเอาโทษกับ
ผู้กระทำผิดที่เป็นเพียงเจ้าหน้าที่ส่วนน้อย นั่นเองเป็นจุดเริ่มต้นของการเจรจา
สันติภาพที่แท้จริงระหว่างคู่ขัดแย้งที่แท้จริงทั้งในท้องถิ่นชกถามและบนโต๊ะเจรจา
สันติภาพที่เราอยากให้เกิดขึ้น

มูลนิธิผสานวัฒนธรรม

เพื่อความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรมและสิทธิมนุษยชนของประชาชน
ทุกกลุ่มในไทย

เกี่ยวกับมูลนิธิผสานวัฒนธรรม

มูลนิธิผสานวัฒนธรรมเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่ไม่แสวงหากำไร
ทำงานด้านความยุติธรรมและการคุ้มครอง ส่งเสริม และเฝ้าระวังด้านสิทธิ
มนุษยชนในไทย มูลนิธิผสานวัฒนธรรมก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2545 และ
มีบทบาทปกป้องสิทธิของประชาชนทุกกลุ่ม โดยไม่แยกแยะด้วยเหตุผลด้าน
เชื้อชาติ สีผิว เพศ (เพศสภาพ) ภาษา ศาสนา ความเห็นทางการเมืองหรืออื่น
ใด ความเป็นมาด้านชาติกำเนิดหรือสังคม ทรัพย์สิน การเกิดหรือสถานภาพ
อื่นใด มูลนิธิผสานวัฒนธรรมมีหลักปรัชญาและกิจกรรมในการส่งเสริมหลัก
สิทธิมนุษยชนเพื่อให้เกิดการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมอย่างยั่งยืนตลอด
ทั่วสังคม ตั้งแต่บนสู่ล่าง และล่างสู่บน ให้ความสำคัญเป็นการเฉพาะกับกลุ่ม
ชายขอบ เช่น ชนกลุ่มน้อยด้านชาติพันธุ์ คนไร้รัฐ คนงานข้ามชาติ และผู้เสียหาย
จากความขัดแย้งในไทย

มูลนิธิสานวัฒนธรรมปฏิบัติงานตามหลักการที่เน้นความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรมและด้านสิทธิมนุษยชน รวมทั้งการสร้าง ความเข้มแข็งและส่งเสริมการมีส่วนร่วม

วิสัยทัศน์

มูลนิธิสานวัฒนธรรมมีภาพฝันว่าประชาชนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียม และได้รับการคุ้มครองสิทธิและอยู่ร่วมในสังคมประชาธิปไตยที่มีความเป็นธรรมและมีพื้นฐานความเข้าใจที่ประสานกันระหว่างวัฒนธรรมกับสิทธิมนุษยชน

พันธกิจ

มูลนิธิสานวัฒนธรรมมีพันธกิจในการกำจัดการเลือกปฏิบัติในระบบยุติธรรมไทย และประกันให้ประชาชนทุกกลุ่มในไทยเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียม เราต้องการบรรลุพันธกิจเหล่านี้ด้วยการส่งเสริมคุ้มครองและเฝ้าระวังสถานการณ์สิทธิมนุษยชน ประชาธิปไตย และหลักนิติธรรม ความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรมและด้านสิทธิมนุษยชน การสร้างความเข้มแข็งและส่งเสริมการมีส่วนร่วมเป็นหัวใจในการทำงานของเรา

ประเด็นการทำงาน

แม้ว่าตามหลักการประชาชนทั่วประเทศไทยควรได้รับการปฏิบัติและคุ้มครองอย่างเท่าเทียม แต่ในความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มชายขอบซึ่งถือว่าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มชาติพันธุ์หลัก ทั้งนี้เพราะความแตกต่างของพวกเขาในด้านสถานภาพทางกฎหมาย ศาสนา วัฒนธรรม และ/หรืออัตลักษณ์ เป็นเหตุให้พวกเขาจำเป็นต้องเผชิญการเลือกปฏิบัติ และประสบปัญหาในการใช้สิทธิของตน ประชาชนจึงมีเสรีภาพจำกัด และมักเกิด

เหตุการณ์ที่ควบคุมจำกัดสิทธิมนุษยชนหรือมีการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเป็นเหตุให้เกิดความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะในพื้นที่ชายขอบ บุคคลและหน่วยงานต่างๆ พยายามทำงานเพื่อแก้ไขสถานการณ์นี้ และมูลนิธิสถานวัฒนธรรมมีเป้าหมายสนับสนุนการดำเนินงานเช่นนั้น โดยเน้นการส่งเสริม คุ่มครองและเฝ้าระวังสถานการณ์สิทธิมนุษยชน ประชาธิปไตย และหลักนิติธรรม

คุณค่า

ความเข้าใจข้ามวัฒนธรรม

ความอดกลั้นและความเคารพต่อกันเป็นพื้นฐานของสังคมที่สงบสุข ความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้คน วัฒนธรรม และระหว่างรัฐกับประชาชน เป็นปัจจัยส่งเสริมความอดกลั้นและความเคารพต่อกัน

การสร้างความเข้มแข็งและการให้ความรู้

เราพยายามส่งเสริมศักยภาพของผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยการจัดอบรมเพื่อเผยแพร่ทักษะ ความรู้ และประสบการณ์ที่ช่วยให้เกิดความมั่นใจ ศักดิ์ศรีและการพึ่งตนเองได้ เราสร้างความเข้มแข็งให้กลุ่มชายขอบให้สามารถใช้โอกาสที่มีและมีความเข้มแข็งด้านสังคมยิ่งขึ้น ทำให้การดำเนินงานของเรามีความยั่งยืนมากขึ้น และทำให้ภาคประชาสังคมเข้มแข็งยิ่งขึ้น

การมีส่วนร่วม

สิทธิมนุษยชนเป็นข้อกังวล และบุคคลทุกคนสามารถดำเนินงานเพื่อส่งเสริมสิทธิมนุษยชนได้ในทางใดทางหนึ่ง ในการแก้ปัญหาสิทธิมนุษยชนทุกฝ่ายที่ได้รับผลกระทบต้องมีสิทธิมีเสียง ด้วยเหตุดังกล่าว ทุกคนจึงมีส่วนร่วมในการทำงานกับเรา

กิจกรรมหลัก

การป้องกันเชิงยุทธศาสตร์และการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

- การติดตามกระบวนการยุติธรรมและการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มชายขอบ
- การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายโดยตรงกับผู้เสียหายจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนผ่านการป้องกันเชิงยุทธศาสตร์
- การป้องกันเชิงยุทธศาสตร์ในคดีที่เกี่ยวกับสิทธิที่จะมีชีวิต การทรมาน การสูญหายของบุคคล การควบคุมตัวโดยพลการ ประเด็นเรื่องที่ดินและสิทธิชุมชน สิทธิแรงงาน สิทธิในการชุมนุม และการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เป็นผลจากการดำเนินงานของรัฐภายใต้กฎหมายพิเศษ

การเสริมสร้างศักยภาพ

- การส่งเสริมและให้ความรู้ต่อประชาชนกลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับสิทธิของตนเอง และการใช้สิทธิเหล่านั้น และการปกป้องมาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชน
- การสร้างเครือข่ายและอบรมผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนและนักกฎหมาย เพื่อให้ช่วยแก้ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนและส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้านสิทธิมนุษยชน

งานวิจัยและรณรงค์

- การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับประเด็นด้านวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง และการส่งเสริมหลักนิติธรรมและสิทธิมนุษยชน

- การสร้างจิตสำนึกต่อสาธารณะและจิตสำนึกทางการเมือง โดยมีการรณรงค์ต่อต้านการทรมาน การทำวิจัยและการจัดสัมมนาเกี่ยวกับการนำกฎหมายความมั่นคงไปปฏิบัติ

เครือข่าย

เครือข่ายของเราครอบคลุมผู้ทำงานระดับรากหญ้าไปจนถึงองค์กรระหว่างประเทศ ช่วยให้เราสามารถเข้าถึงผู้ต้องการการคุ้มครองโดยตรง และสามารถเป็นปากเสียงแสดงความต้องการของพวกเขาทั้งในเวทีระดับชาติและระหว่างชาติ เราทำงานอย่างใกล้ชิดกับหน่วยงานในท้องถิ่น อย่างเช่น มูลนิธิศูนย์ทนายความมุสลิม ภาควิชาศึกษาระดับประเทศและระหว่างประเทศ อย่างเช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) คณะกรรมการนักนิติศาสตร์สากล (International Commission of Jurists - ICJ) คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนแห่งเอเชีย (Asian Human Rights Commission - AHRC), สภาทนายความแห่งประเทศไทย และมูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม (มอส.)

สำนักงาน มูลนิธิผสานวัฒนธรรม
111 ซอยสิทธิชน ถ.สุทธิสารวินิจฉัย สามเสนนอก ห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ +66 2 693 4939
Email: crcf.justice@gmail.com

กลุ่มด้วยใจ

1/3 หมู่ 3 ตำบลสะบ้าย้อย อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา 90210
Email: heemminaanchana@gmail.com และ nawawee@live.com
หมายเลขติดต่อ +66818098609

วัตถุประสงค์ขององค์กร

1. เพื่อปกป้องและคุ้มครองประชาชนจากการละเมิดสิทธิมนุษยชน
2. เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความขัดแย้ง
3. เพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างกลุ่มคนในสังคมในการสร้างสันติภาพที่ยั่งยืน

แนวทางการดำเนินการ

กลุ่มด้วยใจดำเนินกิจกรรมต่างๆ โดยคำนึงถึง ศาสนา อัตลักษณ์ วัฒนธรรม ของพื้นที่เป็นสิ่งสำคัญ และเคารพในความหลากหลายด้าน วัฒนธรรมและความคิดเห็นโดยยึดหลักสิทธิมนุษยชนและสันติวิธี

กลุ่มเป้าหมาย

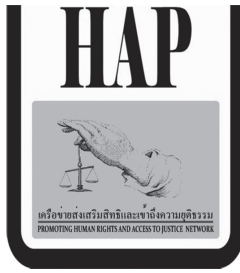
เด็ก และประชาชนที่เผชิญกับความยากลำบากในสถานการณ์ความไม่สงบ

รายชื่อเจ้าหน้าที่

นางสาวอัณณา หิมมิหณะ หัวหน้ากลุ่มด้วยใจ

นางสาวซูไบดา เต็ง เจ้าหน้าที่การเงิน

นางสาว ยามีละ ดอมมอลอ เลขานุการและประสานงาน

องค์กรเครือข่ายสิทธิมนุษยชนปาตานี **Organisasi Hak Asasi Prekemanusiaan patani** **Patani Human Right Organization Network (HAP)**

สถานที่ตั้ง 33/1 ถ.สีโรรส 1 ต.สะเตง อ.เมือง จ.ยะลา 95000

วิสัยทัศน์

เข้าใจสิทธิ พัฒนาคคน พืทักษ์ความยุติธรรม

Human Rights Awareness, People Empowerment and Justice Defender

พันธกิจ

เป็นองค์กรที่มุ่งเน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจ และความรู้ในด้านสิทธิและกฎหมายแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความไม่สงบทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ให้เข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างความสงบสุขและสันติภาพที่ยั่งยืนในพื้นที่

บทบาทการทำงาน 2015- 2017

1. รับเรื่องร้องเรียนกรณีละเมิดสิทธิมนุษยชนในพื้นที่และประสานงานเพื่อให้การช่วยเหลือครอบครัวได้รับผลกระทบต่อหน่วยรัฐและองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง
2. ลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลข้อเท็จจริงกรณี ถูกซ้อมทรมาน ถูกยิง ถูกวิสามัญ และสูญหายที่เกี่ยวข้องกับก่อความไม่สงบในพื้นที่
3. ลงพื้นที่เยี่ยมเยียนสภาพจิตใจครอบครัวผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายพิเศษ
4. สร้างเครือข่ายและสร้างอาสาสมัครเพื่อจัดตั้งศูนย์ร้องเรียนในพื้นที่
5. จัดห้องเรียนรู้เกี่ยวกับกฎหมายสิทธิมนุษยชนและกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเพื่อชุมชนที่ต้องการ
6. เปิดพื้นที่กลางที่ให้ประชาชนกับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับสันติภาพและสันติสุขที่ยั่งยืน
7. จัดทำรายงานหรือคู่มือการทำงาน

รายชื่อเจ้าหน้าที่ HAP

1. นายอิสมาแอ เตะ ตำแหน่งประธาน
2. นายมุฮัมมัดฮาฟิส เจ๊ะแหว ตำแหน่งรองประธานและฝ่ายวิชาการ
3. นางสาวนุรฮายาตี สาเมาะ ตำแหน่งเลขานุการและฝ่ายข้อมูล
4. นายมะเฟาะซี เต็งมิง ตำแหน่งการเงิน
5. นายชอברי กาซอ ตำแหน่งผู้ช่วยการเงิน

6. นายอิบรอเฮง กาเจ ตำแหน่งดูแลอุปกรณ์
7. นายอัมเรีาะ ดอคอ ตำแหน่งฝ่ายสื่อมวลชน
8. นายอับดุลตอลีบ โต๊ะขุน ตำแหน่งฝ่ายบุคคล
9. นายซอลาฮุดดีน กาเต็บ ตำแหน่งกิจกรรม
10. นายรูซามัน สาเมาะ ตำแหน่งดูแลเครือข่าย HAP
11. นายดาโอ๊ะ ฮาเกาะ ตำแหน่งผู้ช่วยดูแลเครือข่าย HAP